

MISYJNY SYNOD DZIECI

KOLEDNICY MISYJNI

Misyjne Materiały Formacyjne

nr 16

Kraków
Wydział Duszpasterstwa Misyjnego
Kurii Metropolitalnej

ISBN: 978-83-945381-8-7

Redakcja:

ks. Tadeusz Dziedzic

s. Bożena Najbar

Arcybiskup
Marek Jędraszewski
Metropolita Krakowski

Kraków, czerwiec 2023 r.

Drogie Dzieci i Przewodnicy po misyjnej drodze synodalnej,

Jednym z celów i zadań Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci, jest pogłębianie przyjaźni z Jezusem i bycie Jego świadkiem.

Błogosławię na przygotowania do Archidiecezjalnego Misyjnego Synodu Dzieci oraz na Synod, który będzie miał miejsce w Tygodniu Misyjnym 2023 roku w Sanktuarium największego misjonarza naszych czasów, św. Jana Pawła II w Krakowie.

Ojciec Święty Franciszek pragnie, aby Synod przeżywany w Kościele uczynił wspólnotę kościelną bardziej misyjną i przygotowaną do ewangelizacji we współczesnym świecie. Niech i ten Synod Misyjny Dzieci otworzy ich serca na rówieśników, którzy nie znają jeszcze Jezusa a także niech przyczyni się do pogłębiania ich wiary i miłości do Jezusa.

Z serca wszystkim błogosławię

+ Marek Jędraszewski

* Marek Jędraszewski
Arcybiskup Metropolita Krakowski

Arcybiskup
Marek Jędraszewski
Metropolita Krakowski

Kraków, dnia 20 czerwca 2023 r.

Drodzy Kapłani,

W październiku 2021 roku papież Franciszek otworzył w Rzymie Synod o synodalności w Kościele. Papież zaprosił Kościół: żebyśmy byli „ekspertami w sztuce spotkania”: nie żalowali czasu na spotkanie z Bogiem i między sobą; żebyśmy posłuchali się nawzajem; żebyśmy pytali, co Bóg chce nam powiedzieć i w jakim kierunku chce nas prowadzić.

Grafika synodalnego logo przedstawia postacie z różnych kontynentów: ludzi starszych i młodych, dzieci, kobiety, mężczyzn, chorych, ludzi różnych powołań. Wszyscy tworzą wspólnotę, idą razem. Na początku idą dzieci.

Dlatego na tej samej drodze synodalnej Kościoła pragniemy zwrócić naszą szczególną uwagę na dzieci, które są przyszłością Kościoła. Sam Pan Jezus upomniał się o dzieci mówiąc: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do mnie”. W tej atmosferze trwającego synodu na całym świecie chcemy pozwolić dzieciom na wspólne spotkania w parafiach i szkołach, aby przygotować się na wspólnej drodze Misyjnego Synodu Dzieci, który zaplanowany jest na **28 października 2023 roku** (sobota) godz. 8.00 - 15.00 w Sanktuarium św. Jana Pawła II w Krakowie, ul. Totus Tuus 32.

W naszej Archidiecezji Wydział Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie przygotowuje Misyjny Synod Dzieci. Moim pragnieniem jest, aby każda parafia włączyła się w to wielkie wydarzenie. Zaproszenie skierowane jest do wszystkich dzieci niezależnie od ich przynależności do różnych grup parafialnych i szkolnych. Potrzeba współpracy nas dorosłych, aby na tej wspólnej ścieżce synodalnej dzieci znalazły swoje znaczące miejsce. Do parafii zostały przesłane Misyjne Karnety, które są propozycją przygotowania dzieci do tego wydarzenia. Pracownicy Wydziału Misyjnego służą także pomocą w przygotowaniu dzieci do dobrego przeżycia Misyjnego Synodu Dzieci.

Odpowiedzmy z entuzjazmem na wezwanie Ojca Świętego Franciszka do odnowy misyjnej Kościoła. To otwarcie na dzielenie się wiarą z innymi umocni także naszą wiarę i wiarę naszych wspólnot. Powiem za Papieżem Franciszkiem: „Drodzy bracia i siostry, życzę nam dobrej wspólnej drogi! Obyśmy byli pielgrzymami zakochanymi w Ewangelii. Otwartymi na niespodzianki Ducha Świętego”. Już dziś rozpoczniemy przygotowania do tego wydarzenia. Wakacyjny czas jest dobrą przestrzenią, aby zaangażować się w Misję Kościoła.

Na czas przygotowania i przeżycia Misyjnego Synodu Dzieci z całego serca wszystkim błogosławie

+ Marek Jędraszewski

* Marek Jędraszewski
Arcybiskup Metropolita Krakowski

Wprowadzenie

Misyjny Synod Dzieci Archidiecezji Krakowskiej

28 października 2023 (sobota), godz. 8.00 – 15.00

Miejsce: Kraków, Centrum św. Jana Pawła II

oraz Sanktuarium Bożego Miłosierdzia

Hasło: Jezus jest Drogą, Prawdą i Życiem

Cel: Bardziej poznać i pokochać Jezusa, aby z radością nieść Ewangelię całemu światu.

Symbol Synodu: Serce

Hymn Synodu: Ty Jesteś Drogą, Prawdą i Życiem.

Przygotuj swoje serce na Synod! Już dziś rozpocznij przygotowanie do Misyjnego Synodu Dzieci.

Twój karnet podarunków dla Misji.

Ta sama droga

W październiku 2021 roku papież Franciszek otworzył w Rzymie Synod o synodalności w Kościele. Słowo „synod” pochodzi z języka greckiego (syn-hodos) i oznacza „tę samą drogę” lub „tę samą ścieżkę”. Zatem synod to wspólne podążanie do Boga, w którym pomaga słuchanie siebie nawzajem, aby można było usłyszeć, co On mówi do nas wszystkich i w jakim kierunku pragnie prowadzić swój Kościół.

Logo Synodu przedstawia wysokie drzewo w kształcie krzyża, łączy się on z niebem oraz słońcem, które daje światło podobnie jak Eucharystia. Gałęzie drzewa są rozpostarte jak ręce czy skrzydła, co wskazuje na działanie Ducha Świętego. Chrześcijananie są zjednoczeni pod drzewem krzyża i prowadzeni przez Ducha Świętego.

Na początku idą dzieci

Grafika przedstawia różne postacie: ludzi starszych i młodych, dzieci, kobiety, mężczyzn, chorych, ludzi różnych powołań. Wszyscy tworzą wspólnotę, w której nie ma hierarchii – papież idzie z ludźmi. W nawiązaniu do słów Jezusa,

w których wychwalał Ojca za to, że zakrył „rzeczy przed mądrymi i roztroprnymi” (Mt 11,25), na początku idą dzieci. Jest to zachęta, byśmy uczyli się otwartości od dzieci i młodzieży.

Dłatego na tej samej drodze synodalnej Kościoła pragniemy zwrócić naszą szczególną uwagę na dzieci, które są przyszłością Kościoła. Sam Pan Jezus upomniał się o dzieci mówiąc: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do mnie”. W tej atmosferze trwającego na całym świecie synodu chcemy pozwolić dzieciom na wspólne spotkania w parafiach i szkołach.

Potrzeba współpracy nas dorosłych, aby na tej rozpoczętej wspólnej ścieżce synodalnej dzieci znalazły swoje znaczące miejsce.

Echo Ogólnopolskiego Misyjnego Synodu Dzieci

17 września 2022 roku w Warszawie miał miejsce Misyjny Synod Dzieci. Z Archidiecezji Krakowskiej brały w nim udział dwie delegacje dzieci z opiekunami: z Krakowa i Jabłonki. Przywieźli oni przesłanie, aby w każdej diecezji odbywały się Misyjne Synody Dzieci.

W tę synodalną drogę Kościoła wpisuje się formacja Ognisk Misyjnych Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci – jednego z czterech Papieskich Dzieł Misyjnych. Młodzi misjonarze należący do tych grup są zainteresowani życiem Kościoła i dbają o jego rozwój oraz wzrost na całym świecie, a szczególnie na terenach misyjnych. Sami, będąc blisko Jezusa, rozmawiają z Nim w modlitwie, formują się według Jego nauki i starają się, aby ich rówieśnicy na całym świecie mogli poznać Ewangelię. Ci młodzi ludzie, tak bardzo zatroskani o budowanie Kościoła, są „przedłużeniem rąk Ojca Świętego” i pomagają mu swoją modlitwą i zaangażowaniem w sprawy misji. Hasłem Synodu były słowa: *Z Ojcem Świętym budzimy do misji!* Natomiast celem było świętowanie 100-lecia papieskości Dzieła Misyjnego Dzieci, podzielenie się tym, co misyjnego robią dzieci w swoich diecezjach, poszukiwanie dróg i sposobów, jak jeszcze lepiej ożywić działalność misyjną w diecezjach.

Znaczenie logotypu

Papież Franciszek jest przewodnikiem na drodze wiary ku Panu Bogu. Znaczenie logotypu Misyjnego Ogólnopolskiego Synodu Dzieci: na pierwszym planie widzimy łódkę. To symbol całej wspólnoty Kościoła,

do której należymy. Ojciec Święty, trzyma w dłoniach budzik, aby „budzić” nas do misji. Kto poznał i pokochał Jezusa, pragnie dzielić się z innymi tym doświadczeniem.

PRZYGOTOWANIE DO MISYJNEGO SYNODU DZIECI W ARCHIDIECEZJI KRAKOWSKIEJ

Misyjne Karnety

Przygotowaliśmy Misyjne Karnety dla dzieci. Gorącą prośbę kierujemy do Rodziców, Dziadków, Opiekunów, Kapłanów, Sióstr, Katechetów, Nauczycieli, Animatorów... Pomóżcie Dzieciom przygotować się do wzięcia udziału w Misyjnym Synodzie Dzieci. Na każdej stronie znajdziecie propozycje do zapoznania się z różnymi tematami. Karnety zostały przesłane do parafii (po jednym egzemplarzu w celu zapoznania się), więcej gratisowych egzemplarzy dla każdego dziecka można zamawiać w Wydziale Misyjnym.

Serce

Symbolem Synodu jest serce. Dlaczego serce? Serce to miejsce przebywania Pana Boga w tobie. Serce to miejsce dowodzenia i podejmowania decyzji w każdym dniu i na całe życie. Serce to ty sam. W Biblii słowo serce występuje ponad 300 razy. Logo przedstawia serce, w niego wpisany jest krzyż a w nim Hostia. W logo znajduje się również Maryja, którą symbolizuje ucho. Kolory są zaczerpnięte z misyjnych kolorów oznaczających kontynenty.

W tym kluczu wpisana jest formacja w projekcie: „Słucham Serca”, którą to proponujemy w ramach przygotowania do Misyjnego Synodu Dzieci.

W konfrontacji z przeciwnościami

O serce każdego z nas, a zwłaszcza dzieci, toczy się nieustanna walka, dlatego pragniemy poprowadzić dzieci w głąb serca, gdzie mieszka Pan Bóg. Chcemy na nowo uświadomić dziecku, że jest kochane przez Boga, obdarowane różnymi darami, że może się zaprzyjaźnić z Jezusem. W sposób obrazowy pokazujemy pokoje serca, które może być zaśmiecone i zaciemnione przez grzech. Następnie kierujemy dziecko do Sakramentu Pokuty, a potem do Eucharystii. Wdzięczność i radość są tym, co chcielibyśmy zaszcześcić w sercach dzieci poprzez rozważanie Pisma Świętego i dokumentu papieskiego *Evangelii Gaudium* – radość Ewangelii.

Być może wysoko mierzymy, ale dzieci już tego doświadczają na ogólnopolskim synodzie. Dzieci także poznają Misjonarzy i świat ich rówieśników w krajach misyjnych, aby następnie wziąć udział w niesieniu im pomocy i włączeniu się do Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci.

Każde dziecko otrzymuje Misyjny Karnet, aby popracować nad swoim sercem i ofiarować owoce tej pracy w formie podarunków duchowych dla misji podczas Eucharystii na Synodzie.

Proponujemy:

Spotkania synodalne dla dzieci: w parafiach, szkołach, na turnusach wakacyjnych oraz spotkania synodalne on-line.

Służymy pomocą w przeprowadzeniu spotkań.

MODLITWA SYNODALNA

Panie Jezu, który jesteś DROGĄ, pomóż nam odkryć, w jaki sposób mamy przychodzić do Ciebie, by Cię bardziej poznać, a później nieść Ciebie innym.

Panie Jezu, który jesteś PRAWDĄ, dodawaj nam odwagi, abyśmy zawsze w prawdzie przyznawali się do Ciebie i każdego dnia byli Twoimi świadkami.

Panie Jezu, który jesteś ŻYCIEM, spraw, byśmy zawsze żyli w Twojej ożywiającej miłości i od Ciebie czerpali siły do bycia misjonarzami przez modlitwę, naukę i pomoc innym.

Niech Duch Święty często nam przypomina, że jesteśmy jednym KOŚCIOŁEM, niezależnie od tego, w jakiej części świata żyjemy.

A Maryja, Twoja i nasza Mama, niech trzyma nas za rękę i pomaga iść za Tobą.

Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Materiały do przygotowania się na Synod zamieszczone są na stronach:

Wydziału Misyjnego: www.misje.diecezja.pl

Czasopisma „Echo Dzieciom”: www.echodzieciom.pl

Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci: pdmd@missio.org.pl

Mocni w Duchu Dzieciom - *Moja Biblia* – YouTube – rozważania do Pisma Świętego.

Korzystamy także z materiałów, które służyły do dwuletniego przygotowania Ogólnopolskiego Synodu Misyjnego Dzieci – lata: 2021 i 2022.

Konkursy na czas przygotowania do Misyjnego Synodu Dzieci:

- **Plastyczny** „O czym marzą dzieci w krajach misyjnych?”
- **Wiedzy misyjnej** na podstawie czasopisma „Echo Dzieciom” od lutego 2022 roku do października 2023 roku oraz czasopisma: „Świat Misyjny” numery od 1 do 4 - 2023 roku
- **Mam Talent!**
- **Filmowy** „O czym marzą dzieci w krajach misyjnych?”

Regulaminy konkursów znajdziecie na stronie internetowej www.misje.diecezja.pl

Organizator Misyjnego Synodu Dzieci:

Wydział Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej

ul. Franciszkańska 3

31-004 Kraków

tel. 12 62 88 124 (godz. 9.00-13.00)

tel. kom. 668 688 096

e-mail: misje@diecezja.pl

www.misje.diecezja.pl

Współpraca: Wydział Duszpasterstwa Rodzin, Wydział Duszpasterstwa Dzieci i Młodzieży, Wydział Katechetyczny, Centrum Św. Jana Pawła II, Sanktuarium Bożego Miłosierdzia, Grupy Apostolskie, Diakonia Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Krakowskiej, LO Kostka, Kościół w Potrzebie, Salezjański Wolontariat Misyjny

Patronat honorowy: J.E. Ks. Abp Marek Jędraszewski, Metropolita Krakowski

Patronat medialny: Biuro Prasowe Archidiecezji Krakowskiej, TVP3 Kraków, Radio Plus, franciszkańska3, katolik.pl, Niedziela, Gość Niedzielny, Wydawnictwo Św. Stanisława BM

Kontakt do organizatorów:

ks. Tadeusz Dziedzic, dyrektor diecezjalny PDM, tel. 602 505 998

e-mail: tadeodziedzic@gmail.com

s. Bożena Najbar tel. 668 688 096, e-mail: bozena.najbar1@gmail.com

Więcej informacji na stronie: www.misje.diecezja.pl

Zgłoszenia do udziału w Misyjnym Synodzie Dzieci Archidiecezji Krakowskiej należy przysłać na formularz zgłoszeniowy zamieszczony na stronie Wydziału Misyjnego: www.misje.diecezja.pl.

Przygotowanie do Misyjnego Synodu Dzieci możesz rozpocząć już dziś. Jak? Zadzwoń albo napisz i umów się na spotkanie, weź karnet dla każdego dziecka pomocny w przygotowaniu.

Misyjny Synod Dzieci Archidiecezji Krakowskiej

Część formacyjna

1. Na wspólnej ścieżce synodalnej

Formacja do doświadczenia obecności Boga w sercu

Pragniemy, aby, przygotowanie do Misyjnego Synodu Dzieci uformowało dobrze serce dziecka tak, aby doprowadzić je do **doświadczenia obecności Boga w swoim sercu**.

Dzieci mają często wypaczone i tradycyjne podejście do wiary i religijności.

Jako katecheta możesz pobudzać ich do myślenia, poprowadzić do doświadczenia Boga. Jeżeli uznasz to za potrzebne, omów z grupą dzieci tematy o wątpliwości i chwiejności w wierze. Niektórzy bardzo potrzebują o tym szczerze porozmawiać.

I krok formacji – Wspólnota

- Integracja i wzajemne poznanie się dzieci przygotowujących się do przeżycia Misyjnego Synodu Dzieci.
Należy zadbać, aby dzieci dobrze poczuły się w grupie, wzajemnie się poznały i polubiły, i z radością czekały na kolejne spotkanie.
- Wprowadzenie w wiarę i duchowość.
- Emocje, uczucia i zranienia – dzieci powinny umieć nazywać swoje uczucia i lepiej je rozumieć oraz zmierzyć się ze swoją historią życia, w takim stopniu, w jakim będą w stanie. Należy wprowadzać dzieci w świat uczuć i pomagać im zmierzyć się ze swoimi zranieniami.
- Nauka modlitwy – dzieci powinny stopniowo zasmakować w modlitwie nad Słowem Bożym. Nie należy się zniechęcać trudnościami.
- Życie sakramentalne – koniecznie należy uczyć dzieci przeżywania Mszy świętej i spowiedzi. Proponujemy „Kwadrans Szczerości”, z którym dzieci świetnie sobie radzą. Znajdziesz go na stronie wydziału.

II krok formacji – Służba

Naturalną dynamiką grupy jest najpierw zawiązanie wspólnoty, a potem doświadczenie zrobienia czegoś dobrego dla innych. Grupa, która zatrzymuje się tylko na sobie, psuje się i gnije jak stare ziemniaki w piwnicy. Podjęcie służby jest więc bardzo ważne i nie należy sobie tego odpuszczać. A zatem ważne elementy II kroku formacji to:

- Doświadczenie służby. Poza spotkaniami w grupie, które mają przygotować do podjęcia służby, należy ją po prostu podjąć. Może to być wizyta w przedszkolu i opieka nad dziećmi, regularne wizyty w DPS-ie, domu dziecka, hospicjum, pomoc w parafialnym Caritas etc. Służba nie powinna się ograniczać do jednorazowej akcji, ale powinna mieć wymiar przynajmniej kilku spotkań.
- Pamiętaj, aby po każdym doświadczeniu przeprowadzić refleksję w takiej lub innej formie: „Co ciebie poruszyło podczas służby? Czego się nauczyłeś? Co było dla ciebie trudne? Co w tobie zmieniło to doświadczenie?”

III krok formacji – Ewangelizacja

Trzeci stopień jest bardzo ważny, ponieważ uczy dzieci dzielenia się doświadczeniem Boga i wiary. Można zorganizować wyjście dzieci do domów rodzinnych z programem ewangelizacyjnym.

IV krok formacji – Modlitwa

Zachęć dzieci do systematycznej modlitwy Słowem Bożym na każdy dzień. Rozważania do Ewangelii znajdziesz na stronie *Mocni w Duchu dla dzieci* – Moja Biblia.

2. Wspólnota

Prowadzimy dzieci poprzez nabywanie umiejętności zobaczenia w sobie darów-talentów od Pana Boga.

TEMAT: Dwie dłonie

CEL: uświadomienie swoich pozytywnych cech i umiejętności.

SŁOWO BOŻE:

Albowiem Ja jestem Pan, twój Bóg, Święty Izraela, twój Zbawca. Drogi jesteś w moich oczach, nabrałeś wartości i Ja cię miłuję (Iz 43,3-4).

DOŚWIADCZENIE:

Każdy uczestnik spotkania otrzymuje jedną kartkę A4 i odrysowuje dwie dłonie. W jednej dłoni w każdym palcu wpisuje swoje pozytywne cechy. W palcach drugiej dłoni swoje talenty i umiejętności. Można również napisać wokół dłoni cechy i talenty, które chce się rozwinąć w najbliższym roku. Na koniec każdy czyta to, co o sobie napisał.

Kartkę każdy może zabrać do domu i powiesić na ścianie, aby przypominać sobie o tym, co w sobie widzi dobrego oraz co pragnie rozwinąć w najbliższym roku.

REFLEKSJA:

1. Co sam o sobie odkryłeś/aś?
2. Jak teraz odbierasz grupę?
3. Co cię zaintrygowało lub zdziwiło w wypowiedzi kolegi/koleżanki?

TEMAT: Moje imię

CEL:

- uświadomienie uczestnikom, że według Biblii w imieniu zawiera się tożsamość osoby;
- przedstawienie się, integracja i wzajemne poznanie w grupie.

SŁOWO BOŻE:

Temu otwiera odzwierny, a owce słuchają jego głosu; woła on swoje owce po imieniu i wyprowadza je (J 10,3);

Znał nas, zanim ktokolwiek wypowiedział nasze imię: Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię, nim przyszedłeś na świat, poświęciłem cię (Jer 1,5); Zwycięzcy dam [...] białe kamyczki, a na kamyczku wypisane imię nowe, którego nikt nie zna oprócz tego, kto [je] otrzymuje (Ap 2,17).

DOŚWIADCZENIE:

Zrób krótkie wprowadzenie na temat znaczenia imienia w Biblii. Imiona są w Piśmie Świętym nieprzypadkowe. Kto poznał czyjeś imię, poznał istotę tej osoby, jej tożsamość, np. imię Ewa oznacza „matka wszystkich żyjących”, Abraham – „wywyższony ojciec” etc. Podobnie nasze imiona wyrażają to, kim jesteśmy. Poproś, aby każdy po kolei (zaczynając od Ciebie), przedstawił się, używając tylko swojego imienia. Nie wolno używać innych słów. Można jednak przekazywać różne wiadomości, np. zmieniając siłę głosu, powtarzając imię kilkakrotnie, modulując głos. Reszta grupy zastanawia się, co mogą powiedzieć o osobie, która w taki sposób wypowiedziała swoje imię (np. jest bardzo energiczna, kreatywna, pomysłowa, nieśmiała etc.). Poproś, aby każdy znalazł w Internecie znaczenie swojego imienia i podzielił się tym na forum.

REFLEKSJA:

1. Jak się teraz czujesz w grupie?
2. Jak teraz odbierasz grupę?
3. Co cię poruszyło lub zdziwiło w prezentacji kolegi/koleżanki?

TEMAT: Kim jesteś?

CEL: uświadomienie swoich pozytywnych cech i umiejętności.

DOŚWIADCZENIE:

Rozłóż karty projekcyjne np. z gry Dixit (jest to gra bazująca na skojarzeniach na podstawie kart z różnymi charakterystycznymi obrazkami i symbolami). Każdy z uczestników wybiera spontanicznie kartę, która najlepiej pokazuje, jak się teraz czuje. Następnie każdy po kolei omawia swoją kartę: co przedstawia i dlaczego ją wybrał. Kontynuuj to samo ćwiczenie, ale każdy ma za zadanie wybrać kartę, która najlepiej pokazuje to, co jest w nim dobre. Następnie każdy po kolei omawia swoją kartę: co przedstawia i dlaczego ją wybrał.

REFLEKSJA:

1. Co w sobie najbardziej cenisz i lubisz?
2. Co cię najbardziej poruszyło na spotkaniu?

UWAGI: Karty projekcyjne możesz wykonać sam (koniecznie muszą być kolorowe), możesz je zamówić na stronie sklepu KLANZA (<http://sklep.klanza.org.pl/pl/kartymetaforyczne>) lub skorzystać z kart dostępnych w grze Dixit. Oczywiście możesz wykorzystać również karty do dowolnie dobranego pytania: Jaki jest twój lęk? Czego najbardziej pragniesz? Kim chciałbyś być? Jak się teraz czujesz? Co cię najbardziej niepokoi?

TEMAT: Kontynent naszej grupy

CEL: wzajemne poznanie się uczestników spotkania oraz wspólna integracja.

DOŚWIADCZENIE:

Każdy uczestnik spotkania otrzymuje kartkę. Na górze pisze swoje imię.

Następnie zadawaj następujące pytania:

1. Gdybyś był wymyślonym krajem, to nazywałbyś się...
2. Jaki kształt miałbyś jako kraj? Opisz.
3. Jaki miałbyś klimat? Niech się odnosi do twojej osobowości.
4. Jakie rośliny i zwierzęta zamieszkują ten kraj? Niech symbolizują twoje zainteresowania.
5. Jakie wartości i zasady są ważne w twoim państwie? Będą nimi kropki oznaczające miasta, np. miasto, rodzina, odwaga, prawda etc.
6. Jakie rzeki płyną w tym państwie? Rzeki symbolizują twoje zalety. Każdą narysowaną rzekę podpisz swoją zaletą.
7. Jaka jest historia twojego kraju? Z tyłu kartki zapisz, czy były czasy wojny i pokoju, z jakimi państwami toczyli spory, czy odbyły się przewroty. Historia ma się odnosić do twojego życia.
8. Jaki masz pięcioletni plan rozwoju dla swojego kraju? Zapisz w punktach z tyłu kartki, np. planuję rozwinąć współpracę z innymi, zadbać bardziej o swój rozwój, podnieść jakość edukacji.

Kiedy już wszystkie państwa są gotowe, każdy omawia swoją pracę. Następnie wszyscy kładą swoje kartki na podłodze. Każde państwo samo decyduje, z kim chce sąsiadować. Sklej taśmą wszystkie państwa – razem tworzą wspólny kontynent Waszej grupy. Możesz go powiesić w widocznym miejscu w salce.

REFLEKSJA:

1. Jaki pożytek wyciągnąłeś/wyciągnęłaś z tego ćwiczenia?
2. Która wypowiedź osoby z grupki cię poruszyła?

TEMAT: Różnorodność darów (sałatka owocowa)

CEL:

- ukazanie bogactwa w różnorodności darów i charakterów;
- przestroga przed porównywaniem się z innymi;
- zintegrowanie grupy.

SŁOWO BOŻE:

Podobnie jak jedno jest ciało, choć składa się z wielu członków, a wszystkie członki

ciała, mimo iż są liczne, stanowią jedno ciało, tak też jest i z Chrystusem. Wszyscyśmy bowiem w jednym Duchu zostali ochrzczeni, [aby stanowić] jedno Ciało: czy to Żydzi, czy Grecy, czy to niewolnicy, czy wolni. Wszyscyśmy też zostali napojeni jednym Duchem. Ciało bowiem to nie jeden członek, lecz liczne [członki]. Jeśliby noga powiedziała: „Ponieważ nie jestem ręką, nie należę do ciała” – czy wskutek tego rzeczywiście nie należy do ciała? Lub jeśliby ucho powiedziało: Ponieważ nie jestem okiem, nie należę do ciała – czyż nie należałoby do ciała? Gdyby całe ciało było wzrokiem, gdzież byłby słuch? Lub gdyby całe było słuchem, gdzież byłoby powonienie? Lecz Bóg, tak jak chciał, stworzył [różne] członki umieszczając każdy z nich w ciele (1 Kor 12,12-18).

DOŚWIADCZENIE:

Każdy z uczestników spotkania przynosi na spotkanie owoc, który będzie go symbolizował, np. ktoś przyniesie kokos, bo jest twardy z zewnątrz i niedostępny, ale w środku jest wartościowy i smaczny, albo dziewczyna przyniesie gruszkę, bo jest słodka i miła, albo ktoś przyniesie śliwkę, ponieważ na początku jest miła i dobra, ale można natrafić w końcu na pestkę – podobnie ktoś jest miły, ale po czasie stawia na swoim i nie dopuszcza innego punktu widzenia niż swój etc.

Każdy z uczestników omawia swój owoc i wyjaśnia jego znaczenie. Wspólnie przygotujcie sałatkę owocową i zjedzcie ją. Podsumuj doświadczenie w tych lub podobnych słowach: „Jak różne są owoce, tak różni jesteśmy my. We wspólnocie razem uzupełniamy się jak owoce w sałatce owocowej, dzięki czemu smak sałatki jest lepszy niż gdyby był w niej tylko jeden rodzaj owocu. Jesteśmy różni i nie ma potrzeby porównywania się do innych”.

REFLEKSJA:

1. Dlaczego jesteśmy różni? Czy byłoby lepiej, jakby wszyscy byli tacy sami?
2. Czy dobrze jest zazdrościć innym ich cech charakteru i umiejętności?
3. Co poradziłbyś komuś, kto nie zauważa swojej wartości i jest zazdrosny o cechy i umiejętności.

TEMAT: Garncarz – Bóg mnie kształtuje

CEL:

- uświadomienie przez uczestników spotkania zdarzeń, które ich kształtowały, oraz własnych cech i umiejętności;
- wzajemne poznanie się uczestników.

SŁOWO BOŻE:

Słowo, które Pan oznajmił Jeremiaszowi: „Wstań i zjedź do domu garncarza; tam

usłyszysz moje słowa”. Zstąpiłem więc do domu garncarza, on zaś pracował właśnie przy kole. Jeżeli naczynie, które wyrabiał, uległo zniekształceniu, jak to się zdarza z gliną w ręku garncarza, wyrabiał z niego inne naczynie, jak tylko podobało się garncarzowi (Jr 18,1-5).

DOŚWIADCZENIE:

Zamów np. na Allegro glinę (blok 10 kg kosztuje ok. 30-40 zł). Każdy uczestnik w dzienniczku robi listę zdarzeń, które go najbardziej kształtowały. Następnie robi listę swoich cech, przynajmniej 5 pozytywnych i maksymalnie 2-3 negatywnych, oraz swoich umiejętności.

Z kawałka gliny wykonuje naczynie, które będzie go charakteryzować. Można również „wbic” dodatkowe elementy w naczynie takie jak guziki, błyskotki etc.

REFLEKSJA:

Co zapisałeś/aś w dzienniczku? Co ciebie kształtowało? Jakie są twoje cechy i umiejętności? Opisz swoje dzieło. Jak ciebie wyraża?

TEMAT: Talenty od Boga

CEL:

- lepsze poznanie siebie i pozostałych członków grupy;
- odkrycie i nazwanie swoich dobrych cech, pasji i zainteresowań;
- uświadomienie, że dobre cechy i talenty są darem od Boga i powinno się je rozwijać.

SŁOWO BOŻE:

Podobnie też [jest] jak z pewnym człowiekiem, który mając się udać w podróż, przywołał swoje sługi i przekazał im swój majątek. Jednemu dał pięć talentów, drugiemu dwa, trzeciemu jeden, każdemu według jego zdolności, i odjechał. Zaraz ten, który otrzymał pięć talentów, poszedł, puścił je w obrót i zyskał drugie pięć. Tak samo i ten, który dwa otrzymał; on również zyskał drugie dwa. Ten zaś, który otrzymał jeden, poszedł i rozkopawszy ziemię, ukrył pieniądze swego pana. Po dłuższym czasie powrócił pan owych sług i zaczął rozliczać się z nimi. Wówczas przyszedł ten, który otrzymał pięć talentów. Przyniósł drugie pięć i rzekł: „Panie, przekazałeś mi pięć talentów, oto drugie pięć talentów zyskałem”. Rzekł mu pan: „Dobrze, sługo dobry i wierny! Byłeś wierny w rzeczach niewielu, nad wieloma cię postawię: wejdź do radości twego pana!”. Przyszedł również i ten, który otrzymał dwa talenty, mówiąc: „Panie, przekazałeś mi dwa talenty, oto drugie dwa talenty zyskałem”. Rzekł mu pan: „Dobrze, sługo dobry i wierny! Byłeś wierny w rzeczach niewielu, nad wieloma cię postawię: wejdź do radości twego

pana!”. Przyszedł i ten, który otrzymał jeden talent, i rzekł: „Panie, wiedziałem, żeś jest człowiek twardy: chcesz żąć tam, gdzie nie posiałeś, i zbierać tam, gdzieś nie rozsypał. Bojąc się więc, poszedłem i ukryłem twój talent w ziemi. Oto masz swoją własność!”. Odrzekł mu pan jego: „Sługo zły i gnuśny! Wiedziałeś, że chcę żąć tam, gdzie nie posiałeś, i zbierać tam, gdzieś nie rozsypał. Powinieneś więc być oddać moje pieniądze bankierom, a ja po powrocie byłbym z zyskiem odebrał swoją własność. Dlatego odbierzcie mu ten talent, a dajcie temu, który ma dziesięć talentów”. Każdemu bowiem, kto ma, będzie dodane, tak że nadmiar mieć będzie. Temu zaś, kto nie ma, zabiorą nawet to, co ma (Mt 25,14–29).

DOŚWIADCZENIE:

W grupie każdy wykonuje swoje „talenty” od Boga w kształcie monet. Na każdej monecie wypisuje jedną swoją umiejętność/talent/pozytywną cechę. Monety można wyciąć z tektury, drewna, plastiku lub innego materiału. Można również przygotować swoją skrzynię skarbów.

MYŚLI DO ROZWINIĘCIA:

- Pan, który przywołuje sługi, to Bóg, który udziela nam swoich darów i talentów;
- talent w starożytności wynosił ok. 34 kg złota, czyli miał wartość ok. 700 000 zł; talent symbolizuje dobro, które Pan Bóg w nas złożył, nasze dobre cechy, umiejętności etc;
- właściciel nie rozdzielił talentów po równo, jednemu dał 10, drugiemu 5, trzeciemu 1, jednak nawet jeden talent ma ogromną wartość; sprawiedliwy podział nie oznacza, że wszyscy otrzymują po równo;
- Pan Bóg również nam rozdzielił swoich darów i umiejętności: jednemu dał więcej, innemu nieco mniej; jeżeli otrzymałem mniej niż inni, nie znaczy, że otrzymałem mało, bo każdy „talent” ma ogromną wartość;
- zadaniem, jakie mamy, jest odkrycie dobra, które jest w nas, nazwanie i rozwinięcie go, aby nie stać się jak sługa, który zmarnował talent, ponieważ zakopał go w ziemi...;
- na tym spotkaniu spróbujemy odkryć i nazwać dobro, które znajduje się w nas, które Pan Bóg w nas złożył.

REFLEKSJA:

Jakie są twoje umiejętności/talenty/pozytywne cechy?

1. Które z nich chcesz najbardziej rozwijać?
2. Co cię poruszyło/zastanowiło/ucieszyło w wypowiedzi kolegów i koleżanek?

TEMAT: Orzeł królewski

- CEL:**
- uświadomienie uczestnikom, że są stworzeni na obraz i podobieństwo samego Boga, a przez to są wartościowi;
 - uświadomienie istnienia w sobie „głosów”, które wmawiają, że jest się kurą, a nie orłem, oraz zdystansowanie się do nich.

SŁOWO BOŻE:

Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył: stworzył mężczyznę i niewiastę. (Rdz 1,27).

DOŚWIADCZENIE:

Przeczytaj opowiadanie:

„Pewien człowiek znalazł jajko orła. Zabrał je i włożył do gniazda kurzego w zagrodzie. Orzełek wyląkł się ze stadem kurcząt i wyrósł wraz z nimi. Orzeł przez całe życie zachowywał się jak kury z podwórka, myśląc, że jest podwórkowym kogutem.

Drapał w ziemi, szukając glist i robaków. Piał i gdał. Potrafił nawet trzepotać skrzydłami i fruwać kilka metrów w powietrzu. No bo przecież, czy nie tak właśnie fruwały koguty? Minęły lata i orzeł się zestarzał. Pewnego dnia zauważył wysoko nad sobą, na czystym niebie wspaniałego ptaka. Płynął elegancko i majestatycznie wśród prądów powietrza, ledwo poruszając potężnymi, złocistymi skrzydłami. Stary orzeł patrzył w górę oszołomiony.

– Co to jest? – zapytał kurę stojącą obok.

– To jest orzeł, król ptaków – odrzekła kura. – Ale nie myśl o tym. Ty i ja jesteśmy inni niż on. Tak więc orzeł więcej o tym nie myślał. I umarł wierząc, że jest kogutem w zagrodzie.”

Anthony de Mello, *Śpiew ptaka*

REFLEKSJA W GRUPIE:

1. O czym jest ta historia?
2. Czy tożsamość orła zmieniła się, kiedy wmówiono mu, że jest kurą? Czy przestał być orłem?
3. Czy historia mogła zakończyć się inaczej? Co by się stało, gdyby odkrył, że jest orłem?

REFLEKSJA INDYWIDUALNA:

Każdy z uczestników najpierw osobiście zastanawia się nad pytaniami, a następnie po kolei dzieli się na forum:

1. Czy masz świadomość bycia stworzonym na obraz i podobieństwo Boga?
Czy wiesz, że jesteś jak orzeł?
2. Czy był taki moment w twoim życiu, kiedy ktoś ci wmówił, że jesteś „kurą”,
i uwierzyłeś w to? Kto to był? Jakie to było wydarzenie?
3. Orzeł umarł, myśląc, że jest kurą. Co możesz zrobić, aby żyć jak orzeł?

TEMAT: Filary grupy synodalnej dzieci

CEL: wprowadzenie w cztery filary grupy/wspólnoty synodalnej dzieci.

SŁOWO BOŻE:

Fragmentów Pisma Świętego szukają uczestnicy spotkania.

DOŚWIADCZENIE:

Przedstaw grupie tabelkę równowagi i szczęścia, czyli cztery filary grupy/wspólnoty. Możesz ją rozrysować na dużym arkuszu papieru. Są to konieczne cztery nogi pokoju i radości zarówno każdego członka wspólnoty, jak i całej społeczności. Jeśli którejś nogi brakuje, to tak jakby koń nie miał jednej lub więcej kończyn. Żyje, ale jest bardzo ograniczony.

WYMIARY	DO WEWNĄTRZ	NA ZEWNĄTRZ
BÓG	MODLITWA – otwieranie się na niepojętego Boga	EWANGELIZACJA – świadczenie o Bogu
CZOWIEK	WSPÓLNOTA – budowanie środowiska przyjaciół	SŁUŻBA – otwarcie się na potrzeby innych

- Podziel grupę na cztery podgrupy. Każda podgrupa wybiera jeden filar wspólnoty i przygotowuje listę zachowań osoby wprowadzającej w życie daną ideę.
- Rozdaj grupom po 3 małe karteczki samoprzylepne, prosząc, by uczestnicy wypisali na nich trzy „choroby”, czyli postawy lub zachowania, które osłabiają (jak choroba) realizację tego wymiaru życia.
- Następnie grupy szukają lekarstwa na każdą ze zdiagnozowanych chorób. Mile widziane cytaty z Pisma Świętego i konkretne „recepty”. Grupa zapisuje je na następnych 3 kartkach.
- Każda grupa prezentuje efekty swojej pracy i przyklepia karteczki w odpowiednim miejscu na arkuszu papieru.

REFLEKSJA:

1. Co było dla ciebie ważne w tym ćwiczeniu?
2. Co możemy wprowadzić w naszej grupie lub wspólnocie, abyśmy nie zatarcili wymiarów szczęścia?

3. Świat uczuć

TEMAT: Nasze emocje

CEL: podprowadzenie uczestników do refleksji na temat emocji w ich życiu.

WPROWADZENIE:

Bóg dał nam emocje i uczucia. Sam Jezus doświadczał różnych uczuć (smutek i żal z powodu śmierci Łazarza, złość na faryzeuszy, radość z uczniów etc.), więc nie mogą być one złe. Ważne jest, abyśmy umieli odpowiednio się z nimi obchodzić i dobrze je rozumieli.

Przedstaw uczestnikom schemat pojawiania się emocji i go wyjaśnij:

bodziec – uczucie – reakcja

Najpierw pojawia się bodziec, czyli np. jakieś słowo lub zdarzenie, które wywołuje uczucie, pod którego wpływem następuje nasza reakcję. Przykładowo ktoś usłyszy obraźliwe słowo, pojawia się w nim z tego powodu złość i popycha osobę, która to słowo w jego stronę wypowiedziała. Nad uczuciami zaczynamy panować wtedy, kiedy się zatrzymamy, aby je nazwać, a następnie zrozumiemy, z jakiego powodu się pojawiły. Wtedy, lepiej rozumiejąc siebie, możemy dobrać reakcję adekwatnie do sytuacji.

DOŚWIADCZENIE:

Każdy z uczestników otrzymuje kartę pracy z emocjami. Z listy emocji zaznacza wszystkie te, których doświadczył w ostatnim czasie. Następnie spośród przez siebie wybranych zakreśla trzy, które odczuwał ostatnio najintensywniej. Potem wpisuje te trzy emocje w schematy i stara się określić ich przyczynę oraz przypomnieć sobie swoją reakcję. Podejmuje refleksję, czy mógłby zareagować inaczej.

REFLEKSJA:

1. Co cię poruszyło na dzisiejszym spotkaniu?
2. Co było dla ciebie odkrywcze?

KARTA PRACY: Emocje

Spośród poniższych emocji zaznacz kropką wszystkie te, które pojawiły się w Tobie w ciągu ostatnich dni. Następnie spośród zaznaczonych zakreśl te, które miały na Ciebie największy wpływ.

Złość	Strach	Zachwył
Wściekłość	Niepokój	Wdzięczność
Zniecierpliwienie	Podrziwłość	Smutek
Pogarda	Wstyd	Rozczarowanie
Mściwość	Poczucie winy	Ufność
Radość	Zdziwienie	Zaskoczenie
Entuzjazm	Zazdrość	Czułość

Wypisz trzy uczucia, które wybrałeś. Zastanów się nad przyczyną ich pojawienia się i Twoją reakcją. Zastanów się też, czy patrząc na to z dalszej perspektywy, mógłbyś/mogłabyś zareagować inaczej?

UCZUCIE:

Bodziec, który wywołał uczucie:

Twoja reakcja pod wpływem uczucia:

Czy mogłeś/mogłaś zareagować inaczej? Lepiej?:

UCZUCIE:

Bodziec, który wywołał uczucie:

Twoja reakcja pod wpływem uczucia:

Czy mogłeś/mogłaś zareagować inaczej? Lepiej?:

UCZUCIE:

Bodziec, który wywołał uczucie:

Twoja reakcja pod wpływem uczucia:

Czy mogłeś/mogłaś zareagować inaczej? Lepiej?:

TEMAT: Supelki moich trosk

CEL: uświadomienie uczestnikom spotkania, że przyjaźń nie może być budowana na poczuciu pokrzywdzenia, żalu, wyrzutach ani też jedynie na miłym spędzaniu wzajemnie czasu, lecz na prawdzie i służbie.

SŁOWO BOŻE:

Kto przebywa w pieczy Najwyższego i w cieniu Wszechmocnego mieszka, mówi do Pana: „Uciezko moja i Twierdzo, mój Boże, któremu ufam”. Bo On sam cię wyzwoli z sidła myśliwego i od zgubnego słowa. Okryje cię swymi piórami i schronisz się pod Jego skrzydła: Jego wierność to puklerz i tarcza. W nocy nie ulękiesz się strachu ani za dnia - lecące strzały, ani zarazy, co idzie w mroku, ni moru, co niszczy w południe. Choć tysiąc padnie u twego boku, a dziesięć tysięcy po twojej prawicy: ciebie to nie spotka. Ty ujrzysz na własne oczy: będziesz widział odpłatę daną grzesznikom. Albowiem Pan jest twoją ucieczką jako obrońcę wziąłeś sobie Najwyższego. Niedola nie przystąpi do ciebie, a cios nie spotka twojego namiotu, bo swoim aniołom dał rozkaz o tobie, aby cię strzegli na wszystkich twych drogach. Na rękach będą cię nosili, abyś nie uraził swej stopy o kamień. Będziesz stąpał po wężach i żmijach, a lwa i smoka będziesz mógł podeptać. Ja go wybawię, bo przyłączył się do Mnie; osłonię go, bo uznał moje imię. Będzie Mnie wzywał, a Ja go wysłucham i będę z nim w utrapieniu, wyzwolę go i sławą obdarzę. Nasycę go długim życiem i ukazę mu moje zbawienie (Ps 91).

DOŚWIADCZENIE:

Możesz to spotkanie zrobić niedaleko kapliczki z figurką Matki Bożej lub niedaleko kościoła. Poproś, aby każdy z uczestników przyniósł na spotkanie chustę lub spory kawałek materiału. W chwili ciszy każdy zastanawia się nad swoimi troskami, nad tym, czym się zamartwia lub myśli o tym, o kogo się troszczy. Każdy po nazwaniu swoich zmartwień wykonuje supeł na chuście. Jedno zmartwienie to jeden supeł. Dwa zmartwienia to dwa supły etc. Im większe jest to zmartwienie,

tym bardziej zaciska węzeł. Każdy po kolei, na ile czuje się gotowy, mówi o swoich troskach, symbolizowanych przez supełki. Opowiedz grupce o ulubionym obrazie Matki Bożej papieża Franciszka – Matce Bożej rozwiązującej węzły. Możesz odmówić z grupką jedno *Zdrowaś Maryjo* za każdy zawiązany przez nich węzeł, polecając je wszystkie Matce w niebie. Na koniec możecie zostawić chusty z supełkami w kapliczce Matki Bożej, aby się zajęła waszymi problemami, lub też pod krzyżem (ale raczej nie w kościele, żeby ksiądz proboszcz nie miał pretensji). Możesz również poprosić, aby grupka wymieniła się chustami, aby uczestnicy sobie nawzajem rozwiązywali węzły. Jest to piękny symbol wspólnoty, która pomaga sobie wzajemnie w trudnościach.

REFLEKSJA:

1. Co było dla ciebie najważniejsze podczas spotkania?
2. Jak się czujesz, powierzając swoje troski Matce Bożej i wspólnocie?

TEMAT: Jezus zabiera twój strach

CEL: nazwanie swoich lęków oraz powierzenie ich z ufnością Panu Jezusowi.

SŁOWO BOŻE:

Jezus zaraz przemówił do nich: Odwagi! Ja jestem, nie bójcie się! (Mt 14,27).

DOŚWIADCZENIE:

W Piśmie Świętym wezwanie do wyzbycia się lęku, strachu, trwogi występuje aż 365 razy. Tak jakby Bóg chciał ci powiedzieć każdego dnia: „Nie lękaj się”. Każdy z grupki na karteczce pisze swoje lęki, ale karteczki nie podpisuje. Wszyscy wrzucają swoje karteczki do miseczki. Animator po kolei wyciąga kartki, czyta i spala w świeczce grupki. Świeca symbolizuje Jezusa Chrystusa, On zabiera nasze lęki i może przemienić je w siłę. Zakończ doświadczenie modlitwą z prośbą do Jezusa o uwolnienie z lęków.

REFLEKSJA:

1. Jeżeli chcesz, powiedz, co jest twoim lękiem.
2. Co było dla ciebie ważne podczas spotkania?

4. Wprowadzenie w wiarę i duchowość

TEMAT: Kim jest Bóg?

CEL: pobudzenie do refleksji uczestników spotkania, aby zastanowili się, jaki jest Pan Bóg.

SŁOWO BOŻE:

Różne fragmenty wybrane przez Ciebie i uczestników.

DOŚWIADCZENIE:

Na środku pomieszczenia jest rozłożony arkusz szarego papieru z dużym napisem „Bóg” w centrum. Każdy z uczestników zastanawia się, jaki jest Pan Bóg, powołując się na fragmenty z Pisma Świętego, swoje doświadczenie lub wiedzę z innych źródeł. Po chwili milczenia każdy, kto jest gotowy, pisze cechą Pana Boga w dowolnym miejscu na planszy i uzasadnia, dlaczego właśnie taką wybrał.

REFLEKSJA:

1. Jaki myślałeś/aś, że jest Pan Bóg (przed spotkaniem)?
2. Jak uważasz teraz? Czy coś się zmieniło w twoim spojrzeniu?

TEMAT: Fałszywe obrazy Boga

CEL:

- uświadomienie uczestnikom spotkania istnienia fałszywych obrazów Boga;
- zaproszenie do odkrycia Boga takim, jakim się objawił.

SŁOWO BOŻE:

Nie będziesz miał bogów obcych przed moją twarzą (tłumaczenie dosłowne z języka hebrajskiego) (Wj 20,3).

DOŚWIADCZENIE:

Poprowadź w grupce dyskusję na temat obrazów Boga, które są w nas, ale nie są jednak prawdziwe. Każdy uczestnik przed spotkaniem ma się zastanowić nad swoim obrazem Boga. Może również przynieść coś, co ten obraz Boga symbolizuje, np. ktoś przyniesie bryłę lodu, wydaje mu się, że Bóg jest zimny i obojętny. Ktoś inny przyniesie maseczkę, ponieważ wydaje mu się, że Bóg ciągle się przed nim zasłania, jakby się chował. Ktoś inny może przynieść kajdanki, bo wydaje mu się, że Pan Bóg zniewala swoimi przykazaniami. Ktoś inny pluszaka, bo uważa, że Bóg jest miły etc. Zaznacz, żeby skupili się przede wszystkim na tym, jak „czu-

ją”, jaki jest Bóg, a nie na tym, jak im mówiono, np. na katechezie (Bóg jest miłośniwy, dobry, kochający etc.). Można „rozumowo” mieć wiedzę na temat tego, jaki jest Bóg, ale uczucia mówią coś przeciwnego.

Na tym spotkaniu należy skupić się na odczuciach uczestników, kiedy zastanawiają się nad odpowiedzią na to pytanie. Celem nie jest powtarzanie katechizmu z pamięci na temat cech Boga.

Poprowadź dyskusję na następujące tematy:

- Jakie mogą być obrazy Pana Boga w nas? Może ktoś się podzieli, jak widzi Pana Boga (np. Bóg – sędzia sprawiedliwy, który karze i wynagradza; Bóg jak policjant, który egzekwuje przestrzeganie prawa; Bóg jako dobrotliwy i naiwny wujek; Bóg odległy i obojętny etc.).
- Czy te obrazy Boga, o których mówiliście, są prawdziwym Bogiem?
- Skąd wiemy, że nie są? Skąd wiemy, że Bóg jest inny? (Poproś, aby uczestnicy poszukali odpowiednich cytatów w Piśmie Świętym).
- Skoro Pismo Święte i Kościół mówią nam o Bogu dobrym, to skąd się biorą nasze obrazy Boga, które Go zasłaniają? (Z lekcji katechezy, z wychowania, ale przede wszystkim bardzo często tak jak widzimy naszych rodziców, tak też widzimy Boga – tego jednak jeszcze nie mów, niech sami do tego dojdą po wykonaniu kolejnego ćwiczenia).

Zrób z grupką ćwiczenie.

W notatniku każdy na jednej stronie pisze bardzo szczerze, jakie pojawiają się w nim uczucia, kiedy myśli „Bóg”. Tak jak czuje, nie tak jak mu mówiono na lekcjach katechezy i w kościele. Następnie dziecko/uczestnik pisze, jakie jego zdaniem są cechy Boga. Również bardzo szczerze. Nie będzie musiał się tym dzielić. Na kolejnej stronie każdy pisze, jakie uczucia pojawiają się w nim, kiedy myśli „tata” oraz wymienia cechy swojego taty. Również szczerze. Na trzeciej stronie robi tak samo ze słowem „mama”. Na koniec porównuje, co napisał na kartce „Bóg”, z kartkami, na których opisywał mamę i tatę. Czy jest zgodność w tym, jak odbieram Boga i któregoś z rodziców lub obojga? Każdy zaznacza w kółko to, co widzi, że wspólnego ma „jego Bóg” z jego rodzicami.

REFLEKSJA:

1. Co cię poruszyło na spotkaniu?
2. Czy coś się w tobie zmieniło w spojrzeniu na Pana Boga?
3. Czy zauważyłeś/aś, że podobnie widzisz Boga jak któregoś z twoich rodziców?

TEMAT: Miłość Boga

CEL: uświadomienie, kim jest Pan Bóg oraz jak można Go doświadczać w codzienności.

SŁOWO BOŻE:

Umiłowani, miłujmy się wzajemnie, ponieważ miłość jest z Boga, a każdy, kto miłuje, narodził się z Boga i zna Boga. Kto nie miłuje, nie zna Boga, bo Bóg jest miłością. W tym objawiła się miłość Boga ku nam, że zesłał Syna swego Jednorodzonego na świat, abyśmy życie mieli dzięki Niemu (1 J 4,7-9).

DOŚWIADCZENIE:

Przeprowadź z uczestnikami dyskusję na poniższe tematy:

- Kim jest dla mnie Bóg? (Najpierw poproś o chwilę refleksji w ciszy, potem możesz zapisać odpowiedzi na arkuszu szarego papieru; zachęć, by odpowiadać szczerze, a nie tak jak myślą, że powinni odpowiedzieć.)
- Co oznacza, że Bóg jest dobry? (Należy znaleźć odpowiednie fragmenty Pisma Świętego.)
- Jak możemy doświadczać miłości Pana Boga na co dzień? (Np. w stworzeniu, w spotkaniu z drugim człowiekiem, w trosce rodziny o nas, w wydarzeniach, w ciszy, w Słowie Bożym etc.).

ZADANIE NA TYDZIEŃ:

Każdego dnia wieczorem zapisz trzy rzeczy, za które chcesz Bogu podziękować tego dnia.

TEMAT: Kim jestem w oczach Bożych?

CEL: pokazanie uczestnikom, że Pan Bóg patrzy na nas z większą czułością niż my na małe zwierzątki.

SŁOWO BOŻE:

Ukochałem cię odwieczną miłością, dlatego też zachowałem dla ciebie łaskawość (Jr 31,3);

Czyż może niewiasta zapomnieć o swym niemowlęciu, ta, która kocha syna swego łona? A nawet, gdyby ona zapomniała, Ja nie zapomnę o tobie (Iz 49,15).

DOŚWIADCZENIE:

Poproś, by ten, kto może, przyniósł na spotkanie swoje zwierzątko: chomika, kotka, lemura, kameleona etc. Pozwól, żeby każdy opowiedział o swoim zwierzątku.

Masz 99,9% pewności, że Twoja grupka rozczuli się nad każdym z nich. Skomentuj doświadczenie w następujący sposób: skoro my tak bardzo rozczulamy się nad zwykłymi zwierzątkami i tak bardzo o nie dbamy, to o ile bardziej Pan Bóg musi się rozczulać nad nami i dbać o nas.

REFLEKSJA:

1. Czy byłeś/aś świadomy/a miłości i czułości Boga do ciebie? Większej niż twoja do zwierzątek?
2. Czy doświadczyłeś/aś już Bożej opieki i miłości?

TEMAT: Moja relacja z Jezusem

CEL: uświadomienie uczestnikom spotkania, jak wygląda ich relacja z Jezusem.

SŁOWO BOŻE:

Wytrwajcie we Mnie, a Ja będę trwał w was (J 15,4).

DOŚWIADCZENIE:

Każdemu z uczestników rozdaj kartkę i poproś, żeby wybrał dwie kredki. Jedna będzie symbolizować jego, a druga Pana Jezusa. Następnie poproś, aby każdy spontanicznie narysował swoją relację z Panem Jezusem, używając tych dwóch kolorów.

Nie chodzi o to, żeby narysować postać Pana Jezusa i swoją. Nie chodzi też o to, żeby rysować przedmioty ani figury. Należy zamalować kartkę dwiema kredkami spontanicznie, bez patrzenia, jak to zrobią koledzy czy koleżanki. Rysunki mogą być różne: dwa kolory się przeplatają, kolor Pana Jezusa może zajmować dużą część kartki i mieć jasne granice z kolorem uczestnika, kolor uczestnika może zajmować większość kartki, a Pana Jezusa tylko kawałek, może być rysunek, w którym są miejsca, gdzie kolory się przenikają lub są jasno oddzielone. Każdy rysunek jest dobry. Ważne, żeby uczestnicy umieli podjąć refleksję, dlaczego wykonali taki a nie inny rysunek.

REFLEKSJA:

1. Dlaczego wybrałeś/aś właśnie te kolory?
2. Jak myślisz, co może powiedzieć twój rysunek na temat twojej relacji z Panem Jezusem?

UWAGI: Zadanie to ma sens wtedy, gdy uczestnik, omawiając rysunek, uświadomi sobie, co jemu samemu mówi o jego relacji z Jezusem. Na przykład może odkryć, że Jezus jest mniej obecny w jego życiu, niż myślał; może zauważyć, że są przestrzenie w jego życiu, do których nie chce dopuścić Pana Jezusa, że stawia Mu jasne granice etc.

TEMAT: Tajemnica Eucharystii

CEL: poznanie poszczególnych etapów Mszy św.; uświadomienie uczestnikom istoty uczestnictwa w Eucharystii.

DOŚWIADCZENIE:

Z grupą obejrzyj film – „Tajemnica Mszy Świętej według mistyczki Cataliny Rivas” (<https://www.youtube.com/watch?v=tbB93CCOiqE>) lub odsłuchaj transkrypcję (<http://www.jankowice.rybnik.pl/czytelnia/catalina-rivas.html>).

Udajcie się w ciszy i skupieniu na Msze Świętą. Zwracajcie uwagę na to, co było ukazane w objawieniach.

REFLEKSJA:

1. Co cię poruszyło, kiedy słuchałeś/aś objawień?
2. Czy inaczej przeżyłeś/aś Eucharystię po odsłuchaniu objawień?

TEMAT: Spowiedź

CEL: ukazanie sensu spowiedzi jako otwarcia na Boga, nie jako praktyki wyrecytowania grzechów.

SŁOWO BOŻE:

Przypowieść o Synu Marnotrawnym (Łk 15, 11-32)

DOŚWIADCZENIE:

Odsłuchaj z grupą filmik na YouTube: „Super kazanie o spowiedzi – ks. Piotr Pawlukiewicz”.

REFLEKSJA:

1. Co cię poruszyło, gdy słuchałeś/aś kazania?
2. Co się zmieniło w twoim spojrzeniu na spowiedź po odsłuchaniu kazania?

6. Modlitwa

TEMAT: Wprowadzenie w modlitwę

CEL:

- podjęcie refleksji na temat różnych rodzajów modlitwy;
- uświadomienie uczestnikom spotkania, czym jest modlitwa.

SŁOWO BOŻE:

«Gdy się modlicie, nie bądźcie jak obłudnicy. Oni lubią w synagogach i na rogach ulic wystawać i modlić się, żeby się ludziom pokazać. Zaprawdę, powiadam wam: otrzymali już swoją nagrodę. Ty zaś, gdy chcesz się modlić, wejdź do swej izdebki, zamknij drzwi i módl się do Ojca twego, który jest w ukryciu. A Ojciec twój, który widzi w ukryciu, odda tobie» (Mt 6,5-6).

«Wy zatem tak się módlcie: Ojcze nasz, który jesteś w niebie, niech się święci imię Twoje! Niech przyjdzie królestwo Twoje; niech Twoja wola spełnia się na ziemi, tak jak i w niebie. Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj; i przebacz nam nasze winy, jak i my przebaczymy tym, którzy przeciw nam zawinili; i nie dopuść, abyśmy ulegli pokusie, ale nas zachowaj od złego!» (Mt 6,8-14).

Ten zaś rodzaj złych duchów wyrzuca się tylko modlitwą i postem (Mt 17,21).

«Czuwajcie i módlcie się, abyście nie ulegli pokusie; duch wprowadzie ochoczy, ale ciało słabe» (Mt 26,41).

W tym czasie Jezus wyszedł na górę, aby się modlić, i całą noc spędził na modlitwie do Boga. Z nastaniem dnia przywołał swoich uczniów i wybrał spośród nich dwunastu, których też nazwał apostołami (Łk 6,7-13).

«Lecz powiadam wam, którzy słuchacie: Miłujcie waszych nieprzyjaciół; dobrze czyńcie tym, którzy was nienawidzą; błogosławcie tym, którzy was przeklinają, i módlcie się za tych, którzy was oczerniają» (Łk 6,27-28).

Powiedział im też przypowieść o tym, że zawsze powinni modlić się i nie ustawać: W pewnym mieście żył sędzia, który Boga się nie bał i nie liczył się z ludźmi. W tym samym mieście żyła wdowa, która przychodziła do niego z prośbą: Obroń mnie przed moim przeciwnikiem. Przez pewien czas nie chciał; lecz potem rzekł do siebie: Choć Boga się nie boję ani z ludźmi się nie liczę, to jednak, ponieważ naprzykrza mi się ta wdowa, wezmę ją w obronę, żeby nie przychodziła bez końca i nie zadreczęła mnie. I Pan dodał: «Słuchajcie, co ten niesprawiedliwy sędzia mówi. A Bóg, czyż nie weźmie w obronę swoich wybranych, którzy dniem i nocą wołają do Niego, i czy będzie zwlekał w ich sprawie? Powiadam wam, że prędko weźmie ich w obronę. Czy jednak Syn Człowieczy znajdzie wiarę na ziemi, gdy przyjdzie?» (Łk 18,1-8).

DOŚWIADCZENIE:

Porozmawiaj z uczestnikami na następujące tematy: Co to jest modlitwa?

Jakie są rodzaje modlitwy? W jaki sposób się modlisz?

Wydrukuj poszczególne fragmenty Pisma Świętego wypisane powyżej w „Słowie Bożym” i rozdaj uczestnikom. Możesz również podzielić ich na grupy, rozdać Pisma Święte oraz sigła, które mają odnaleźć. Możesz poprosić, aby odpowiedzieli na podstawie wskazanych fragmentów biblijnych na pytania poniżej.

REFLEKSJA:

1. Jakie są cechy dobrej modlitwy?
2. Jakie są cechy złej modlitwy?
3. W jakich sytuacjach powinniśmy się szczególnie modlić?
4. Dlaczego się modlić? Jakie są skutki modlitwy?

TEMAT: Modlitwa rośnie z nami

CEL: uświadomienie uczestnikom spotkania, że modlitwa „rośnie” razem z ich rozwojem.

SŁOWO BOŻE:

Zawsze się radujcie, nieustannie się módlcie! (1Tes 5, 16-17)

DOŚWIADCZENIE:

Na spotkanie przynieś kilka ubrań: dziecka przedszkolnego, dziecka w wieku ok. 7-8 lat, dziecka 12-letniego oraz stosowne do Twojego wieku. Pokaż ubrania od najmniejszego do największego. Tak jak z ubraniami, których z biegiem lat potrzebujemy coraz większych, tak jest z modlitwą. Sposób modlitwy dobry dla czterolatka nie jest już adekwatny dla tych, którzy mają 15, 16 czy więcej lat. Jeżeli chciałbyś dalej modlić się jak dziecko w przedszkolu, to byłbyś komiczny, tak samo jakbyś próbował się ubrać w ubranka dla dziecka przedszkolnego.

REFLEKSJA:

Ćwiczenie „Mój rozwój modlitwy”.

1. Kto cię nauczył modlić się? W jaki sposób?
2. Czy twój sposób modlitwy się zmieniał?
3. Czy twój obecny sposób modlitwy jest adekwatny do twojego wieku i twojego rozwoju? Czy modlitwa cię karmi? Czy może potrzebujesz już czegoś innego?

Uwagi: Nieadekwatne do wieku nastolatka – jako jedyny sposób modlitwy – np. *Aniele Boży*, Stróżu mój. Nie zaniżaj przy tym wartości modlitwy różańcowej lub litanii. Ukazuj wartość różańca,

pokazując jego głębię, ale podprowadzaj pod medytację jako bardziej adekwatny rodzaj modlitwy dla młodzieży.

TEMAT: Modlitwa Słowem Bożym

CEL: wprowadzenie uczestników spotkania w metodę modlitwy nad Słowem Bożym.

SŁOWO BOŻE:

Wybrane przez Ciebie.

DOŚWIADCZENIE:

Przygotuj według uznania i potrzeb grupy fragment Słowa Bożego. Niech każdy uczestnik znajdzie go w swoim Piśmie Świętym. Przeczytaj na głos. Zostańcie w ciszy przez kilka minut, zastanawiając się, co w tym Słowie najbardziej was porusza, dziwi, zachwyca, smuci etc. Każdy wybiera jeden wers, jedno słowo, które najbardziej do niego przemawia.

Na koniec zrób dzielenie się refleksjami.

REFLEKSJA:

1. Jak się teraz czujesz?
2. Jakie słowo, jaki wers najbardziej do ciebie trafił? Dlaczego?

(Na podstawie biuletynu formacyjnego „Vademecum Animatora Magis”, cz. 1 Wspólnota)

KATECHEZA DLA UCZNIÓW KLAS 0-IV SZKOŁY PODSTAWOWEJ

TEMAT: Misjonarka z domu

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

CEL OGÓLNY: wprowadzenie do misji i odpowiedzialności za nie;

CELE SZCZEGÓŁOWE:

- poznanie prawdy, że wszyscy jesteśmy misjonarzami
- kształtowanie postawy włączania się w różne formy apostołstwa oraz pomocy misjom
- uczniowie poznają nakaz misyjny Chrystusa
- wyjaśniają czym są misje i co robi misjonarz

METODY I FORMY PRACY:

praca z tekstem, rozmowa, diagram.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE:

Fragment Pisma Świętego, kartki z wyjaśnieniem słów: misjonarz, misje

Tekst hymnu Misyjnego Synodu Dzieci 2022 – załącznik nr 1

Tekst hymnu Misyjnego Synodu Dzieci 2023 – załącznik nr 2

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. MODLITWA

Katechezę rozpoczyna się modlitwą *Ojciec nasz* w intencji misji i misjonarzy.

2. WPROWADZENIE DO TEMATU:

Na początku zajęć katecheta zadaje pytania:

- Co to są misje?
- Z czym się wam kojarzą?

Czyta nakaz misyjny z Ewangelii: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię”, (Mt 28,18-20)

- A kto nam ma głosić Ewangelię?
- Kim jest misjonarz?

Wyjaśnia, że są to osoby duchowne i świeckie o szczególnym powołaniu, poświę-

cające się dzieła ewangelizacji ludów i narodów niechrześcijańskich. Zatem nie tylko kapłani i siostry zakonne mogą być misjonarzami, ale każdy z nas. W jaki sposób? Odpowiemy sobie na to pytanie na dzisiejszej katechezie.

3. ROZWINIĘCIE TEMATU:

Posłuchajcie opowiadania o *Misjonarce z domu*.

MISJONARKA Z DOMU...

Dzieci jechały w skupieniu ulicami Rzymu. Nigdy jeszcze nie widziały tak wspaniałego i pięknego miasta. Wujek od czasu do czasu pokazywał im niektóre miejsca i opowiadał bardzo ciekawe historie.

- Patrzenie! Widzicie ten kościół? To jest kościół z małej litery, którego patronem, czyli opiekunem jest św. Franciszek Ksawery, jezuita.

- Franciszek Ksawery? Czyli taki ksiądz do zadań specjalnych wujku? – zapytał Dawid.

- Tak. Był wyjątkowym księdzem do zadań specjalnych. Żył ponad 500 lat temu i dzisiaj, trzeciego grudnia, wspominamy jego narodziny dla Nieba.

- A co takiego specjalnego zrobił wujku? – zapytała Martyna.

- Zrobił coś bardzo wyjątkowego. Wiedział, że bardzo wielu ludzi na ziemi nie zna jeszcze Pana Jezusa. W jego sercu zapłonął więc jakby ogień i kazał mu jechać na koniec świata, aby mówić o Panu Jezusie. Był jednym z największych misjonarzy w Kościele. Był w Indiach, Japonii i bardzo chciał dotrzeć do Chin. Jest więc w Kościele patronem wszystkich misji. Ale dziś poznamy inną osobę. O patrzcie, już dojeżdżamy. W tym domu mieszkała dama dworu, w której sercu również zapłonął taki płomień jak u Franciszka. Ale nie od razu, tylko tak po kawaleczku, aż została misjonarką z domu i z domu budowała Kościół z wielkiej litery...

- Wujku. Ale jak można być misjonarką z domu... Przecież misje oznaczają, że się gdzieś wyjeżdża, prawda? A jak ktoś jest w domu, to jest w domu... - zapytał Dawid.

- I była damą dworu? Taką prawdziwą wujku? U prawdziwej księżny? – zapytała Zosia.

- Najprawdziwszą damą dworu. Miała na imię Maria Teresa Ledóchowska.

- Była Polką? Ale super wujku. Misjonarka z domu, Polka i dama dworu. Też tak chcę – krzyknęła Martyna, a wujek uśmiechnął się, słysząc siostrzenicę.

- Tak, była Polką. Urodziła się jako najstarsza z dziewięciorga dzieci jako córka hrabiego. Jako mała dziewczynka bardzo ładnie malowała, rysowała i dobrze się uczyła. I chciała być sławna. Kiedy miała 18 lat poczuła w środku wielką tęsknotę

za czymś... Jakby brakowało jej płomienia w sercu... Coś było nie tak... Kilka lat później bardzo zachorowała i pojawił się pierwszy płomyczek w jej wnętrzu.

- Jaki wujku? Chciała być misjonarką? – zapytała Zosia.

- Nie. W czasie choroby zamiast pragnienia, aby być sławną pojawiło się pragnienie, aby zrobić coś wielkiego dla Boga. Aby służyć Mu z całego serca. To był pierwszy płomyczek, który zapalił się w jej sercu. Niedługo potem zmarł jej tata, brat poszedł do zakonu jezuitów, a Maria Teresa stała się wspaniałą damą dworu księżnej Alicji we Włoszech.

- Woow. I chodziła na bale, tańce i spała do południa? – zapytała Martyna – to ja też tak chcę!

- O nie. To nie było takie proste Martynko. Jako dama dworu miała swoje liczne obowiązki. Ale już rok później pojawił się kolejny płomyczek w jej sercu...

- Ja wiem. Spotkała misjonarza!!! – zawołał Dawid.

- Bardzo dobrze Dawidku. Ale tak naprawdę spotkała misjonarki. Na dwór księżny Alicji przyjechały dwie siostry zakonne, które opowiadały o sytuacji na misjach w Afryce. Mówiły z przejęciem o biedzie, głodzie, licznych chorobach, wojnach i potrzebie misji mieszkańców Afryki... A życie Marii Teresy było takie wygodne i... puste... Miała wrażenie, że nie robi nic naprawdę wartościowego i dobrego... Wtedy zapłonął kolejny płomień w jej sercu.

- I co dalej wujku? Pojechała do Afryki? – zapytała Zosia.

- No co ty, przecież miała być misjonarką domową... Nie słuchałaś wujka? – powiedziała Martyna.

- A no tak... zapomniałam. To co się stało?

- To spotkanie nie dawało Marii Teresie spokoju. Tym bardziej, że siostry wróciły rok później i zapaliły kolejny płomień w jej sercu. Wtedy też przeczytała ulotkę kardynała Lavigerie (czyt. Lewiżeri), czyli bardzo ważnego księdza i przyjaciela papieża, który zachęcał wszystkie kobiety, aby wspierały misje z domu, na przykład pisząc artykuły i książki o niewolnictwie i biedzie w Afryce. Wtedy nasza dama dworu zaczęła pisać w pewnej gazecie artykuły pod tytułem „Echo z Afryki” i nawet napisała sztukę teatralną na temat sytuacji niewolników z Afryki „Zaida. Murzynka”.

- Naprawdę wujku? Napisała sztukę teatralną? Bo ja kiedyś byłam w teatrze i to było suuuper. Chciałabym ją zobaczyć... - powiedziała Zosia.

- Może sama ją przygotujesz w swojej szkole Zosiu. Ale najważniejsze miało się dopiero wydarzyć... Bo już niedługo małe płomyki zmieniły się w prawdziwy ogień w jej sercu...

- I jak to się stało wujku? – zapytała Zosia.

- Teraz drogie dzieci jest czas na obiad. Pójdziemy na prawdziwą włoską pizzę. A potem opowiem wam jak zapłonął w jej sercu wielki ogień oraz dowiedzie się więcej o domu, w którym mieszkała w Rzymie.

PODSUMOWANIE:

Drogie dzieci. Dziś poznaliśmy pewną wyjątkową damę dworu, w sercu której powoli zapalał się wielki płomień.

Chciałem wam więc zadać kilka pytań:

- Kim jest misjonarz? (misjonarz to osoba, która jedzie daleko w świat, aby mówić ludziom o Panu Jezusie)
- Jak ma na imię jezuita, patron misji w Kościele? (św. Franciszek Ksawery)
- Jak ma na imię dama dworu, o której dzisiaj mówiliśmy? (Maria Teresa Ledóchowska)
- Jaką była misjonarką? (misjonarką z domu, misjonarką domową)
- Drogie dzieci. Poznaliśmy kolejną wielką osobę, która budowała Kościół z wielkiej litery, Marię Teresę Ledóchowską, misjonarkę z domu.

Katechezę można podzielić na dwie jednostki lekcyjne, na której przeczytasz dzieciom ciąg dalszy historii „Misjonarka z domu”.

HYMN MISYJNEGO SYNODU DZIECI 2022

1. Jezus posłał Apostołów, C F G
by o miłości Bożej mówili, C F G
dzisiaj jest zadaniem ochrzczonych, C F G
byśmy o Jezusie, Jezusie świadczyli. F C F G

Ref. Z Ojcem Świętym budzimy do misji, C F C
a Duch Święty prowadzi nas, F e
żeby iść i głosić Ewangelię, F e a
być misjonarzem w każdy czas. F G / F G C

2. Razem w modlitwie, razem w pracy,
aby pomagać Ojcu Świętemu,
żeby na świecie każdy mógł poznać
jak jest bliski sercu, sercu Bożemu.

Zeskanuj, zobacz i posłuchaj!

TELEDYSK

Pozdrowienia
kompozytora

Sł.: s. Monika Juszka RMI
Muz.: Błażej Dra

Opowiadanie: *Misjonarka z domu.*

MISJONARKA Z DOMU CZ. 2

We włoskiej restauracji było bardzo miło, a pizza była co najmniej dwa, nie, nawet trzy razy lepsza niż w Polsce. Zosia jednak ciągle myślała o damie dworu, która została misjonarką domową i zastanawiała się, co się takiego stało, że zapłonął w jej sercu wielki ogień, a już nie tylko małe płomyczki... Co się takiego wydarzyło?

– Wujku, bo ja ciągle myślę o ogniu w sercu naszej damy dworu. Co się takiego stało, że nagle zapłonął? Obiecałeś, że nam powiesz! – powiedziała Zosia z groźną miną popijając solidny łyk Coca-Coli.

– No dobrze. Już wam opowiadam. Otóż dowiedziała się, że kardynał Lavigerie (czyt. Lewizeri), przyjaciel papieża przebywał w okolicy. Pojawiło się w niej wtedy wielkie pragnienie, aby z nim porozmawiać. Pojechała więc tam, gdzie powinien być... ale go już nie było, ponieważ pojechał nad jezioro. Maria Teresa miała niewiele czasu, ponieważ o godzinie 19.00 musiała już być z powrotem na dworze księżnej Alicji, a była już godzina 14.00... Zdecydowała się jednak na dalszą podróż. Znowu jednak coś poszło nie tak... kiedy przepłynęła łodzią jezioro, okazało się, że kardynał jest obecnie w górach i trzeba wspiąć się po stromej ścieżce. Kiedy doszła do celu spotkała człowieka, który już na zawsze zmienił jej życie...

– Naprawdę? A co się takiego wydarzyło? – zapytał Dawid.

– Niby nic takiego, a jednak coś wielkiego... Maria Teresa spojrzała w oczy kardynała i zobaczyła tam wielką pasję, miłość do Boga i troskę o biednych mieszkańców Afryki. Szczerze i z przejęciem opowiedział jej o tym, co widział na własne oczy. O niewolnictwie w Sudanie, wielkiej biedzie i głodzie tak wielu, którzy jeszcze nie poznali Pana Jezusa... Kiedy nasza dama dworu go słuchała, jej serce stawało się coraz większe i pojawił się w niej już nie płomyk, ale wielki ogień. Wiedziała już, co powinna zrobić w życiu...

– Co takiego wujku? – zapytał Dawidek.

– Zdecydowała, że chce pomagać misjom, ale z domu. Nie wyjeżdżając do Afryki. Potrzeby misjonarzy były tak ogromne, a ilość problemów tak wielka, że potrzeba było wielu nowych powołań misyjnych i wsparcia wielu ludzi, aby misje mogły dalej dobrze funkcjonować.

– Rozumiem wujku... To dlatego mówiłeś, że była misjonarką domową. Prawda?

– zapytała Martyna – Ale... to znaczy, że ja też mogę być misjonarką domową?

– Właśnie tak Martynko. To odkryła Maria Teresa. Każdy na miarę swoich możliwości może być misjonarzem ze swojego domu.

– Ale wujku. Przecież ona tak sama chciała pomagać? To chyba by się nie udało... Potrzebowała na pewno koleżanek i kolegów, prawda? – zapytał Dawidek.

– No właśnie. Ciężką pracę wspierania misji zaczęła, kiedy była na dworze księżnej Alicji, gdzie między innymi...

- Wujku!!! Ząb mi się rusza! Zaraz mi wypadnie. Pokazać ci? – przerwał wujkowi Wojtek.

– Nie, nie trzeba... Jak już wypadnie schowaj go pod poduszkę. Kto wie... może pojawi się Wróżka Zębuzska i coś ci przyniesie... A nasza dama dworu jeszcze

będąc na dworze założyła czasopismo „Echo z Afryki”, gdzie publikowała artykuły wielu misjonarzy. Niedługo później ludzie sami zaczęli wysyłać jej ofiary na misje, które później przesyłała do Afryki. Pisała bardzo wiele artykułów, dzięki którym wiele osób zapragnęło pojechać do Afryki na misje. Ogień w jej sercu był tak wielki, a pracy tak wiele, że sama nie dawała już rady... Mając 28 lat opuściła dwór księżnej ku zaskoczeniu wszystkich i ze swoją przyjaciółką zaczęły ciężką pracę. Założyły stowarzyszenie św. Piotra Klawera...

– Klawera? A kto to był wujku? – zapytała Zosia

– To był również wielki misjonarz jezuita...

– Czyli ksiądz do zadań specjalnych, prawda?

– Tak. Ksiądz do zadań specjalnych, który żył prawie sto lat po św. Franciszku. Walczył o prawa i godność niewolników z Afryki, których przewożono do Kolumbii w strasznych warunkach. Św. Piotr zakładał dla nich szkoły, szpitale, zapewniał im jedzenie i picie oraz domy i uczył ich kim jest Pan Jezus. Maria Teresa zachwyciła się nim, dlatego niedługo potem założyła zakon. Nazywają się siostry klawerianki.

– No tak. Klawerianki jak Piotr Klawer... Całkiem klawo wujku – powiedział Dawid.

– I co się stało dalej wujku? Bo ta dama dworu ciągle mnie zaskakuje... – powiedziała Zosia.

– O tak. Zaskoczyła wiele osób, które ją znały. Maria Teresa ze swoją przyjaciółką jeździły po całej Europie, zachęcając do wspierania misji. Potem założyły dom, gdzie drukowały wiele milionów książek, broszur, gazet i ulotek o misjach. Pojawiały się też młode dziewczyny, które również chciały wspierać misje i wtedy powstał zakon sióstr klawerianek. Niedługo później Maria Teresa ze swoimi przyjaciółkami zamieszkała w tym domu, który tu widzicie, gdzie zmarła w 1922 roku.

– O! Czyli niedługo będzie rocznica jej śmierci, czyli narodzin dla nieba, tak? – zawołała Martynka.

– Tak. Siostry obchodzą teraz wielki rok stulecia narodzin dla nieba swojej założycielki, którą nazywają Matką Afryki.

– Wujku... Ona naprawdę zrobiła coś wielkiego i zbudowała niezły kawałek Kościoła z Wielkiej litery. Mogę się założyć, że podobnie jak u papieża, jej paliwem była Komunia święta. A ja chcę być jak ona, misjonarką domową – Martyna powiedziała z wielkim przekonaniem.

Drogie dzieci.

Dziś poznaliśmy damę dworu, która stała się misjonarką domową. Chciałbym

wam zadać teraz kilka pytań:

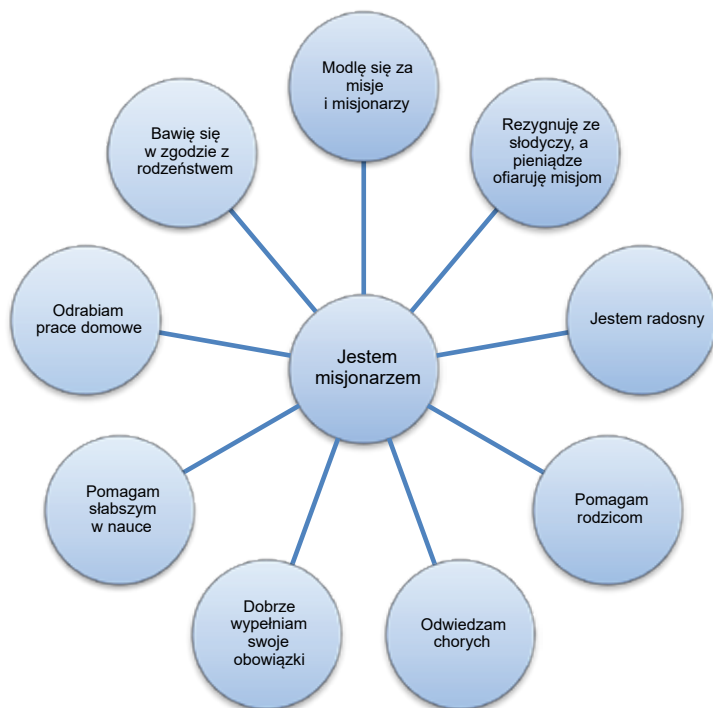
Jak się nazywała nasza dama dworu? (Maria Teresa Ledóchowska)

Kiedy pojawił się w jej sercu wielki ogień? (kiedy rozmawiała z kardynałem Lavigerie [czyt. Lewizeri], który opowiedział jej o niewolnikach, biedzie i głodzie mieszkańców Afryki, zapragnęła wspierać misje)

Co to znaczy, że była misjonarką z domu? (nie pojechała do Afryki, tylko wspierała misje, jeżdżąc po Europie i mówiąc o nich, zachęcając do ich wsparcia i publikując książki, broszury i artykuły na ich temat)

Drogie dzieci.

Dziś poznaliśmy wyjątkową kobietę, która również budowała Kościół z wielkiej litery w Afryce, ale z domu. Każde z nas również może wspierać misje ze swojego domu np. wpierając misjonarzy i modląc się za nich.

Pracą domową będzie napisanie opowiadania, o tym, jak w ciągu tygodnia byłem misjonarzem lub uzupełnienie czystego diagramu.

Kończymy katechezę piosenką religijną „Wiele jest serc”.

Autorem opowiadania „Misjonarka z domu” jest o. Zbigniew Szulczyk SJ.

HYMN MISYJNEGO SYNODU DZIECI 2023

Ty Jesteś Drogą Prawdą Życiem
Pan mówi: „Ja jestem drogą, jestem prawdą, jestem życiem,
Ja jestem ten, który jest, świata wybawiciel.”
Pan mówi „Ja jestem darem Boga Ojca przedwiecznego,
Ja przynoszę Ci obietnicę życia nieskończonego!”

Ref: Ty jesteś Drogą, Prawdą, Życiem,
Świata Odkupiciel!
Po wieczne czasy jesteś Drogą, Prawdą, Życiem,
Świata Odkupiciel!

Ja mówię daj mi odwagę, aby dzisiaj stać się darem
być pocieszeniem dla strapiionych i tych co stracili wiarę
chcę w imię Pana mego prawdziwego i Miłosiernego
poruszyć świat, dawać pokój i nadzieję, dlatego JESTEM!

Ref: Ty jesteś Drogą, Prawdą, Życiem,
Świata Odkupiciel!
Po wieczne czasy jesteś Drogą, Prawdą, Życiem,
Świata Odkupiciel!

Gdzie zbierze się dwóch albo trzech w Imię me - tam JA JESTEM,
Kiedy otwierasz swoją dłoń, serce swe - JESTEM, JESTEM!

Ref: Ty jesteś Drogą, Prawdą, Życiem,
Świata Odkupiciel!
Po wieczne czasy jesteś Drogą, Prawdą, Życiem,
Świata Odkupiciel!

KATECHEZA DLA UCZNIÓW SZKOŁY PODSTAWOWEJ klasy V–VIII

TEMAT: Bł. Maria Teresa Ledóchowska – Specjalistka od robienia wielkich rzeczy z niczego

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

CEL OGÓLNY:

– poznanie Patronki Misyjnej Współpracy w Polsce.

CELE SZCZEGÓŁOWE:

- poznanie prawdy, że wszyscy jesteśmy misjonarzami,
- kształtowanie postawy włączania się w różne formy apostołstwa oraz pomocy misjom,
- uczniowie poznają nakaz misyjny Chrystusa,
- wyjaśnienie, czym są misje i co robi misjonarz.

METODY I FORMY PRACY:

Praca z tekstem, dialog, skojarzenia, praca w grupach.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE:

Fragment Pisma Świętego, kartki z wyjaśnieniem słów: misjonarz, misje, tekst piosenki „Wiele jest serc”.

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. MODLITWA

Katechezę rozpoczynamy modlitwą „Ojcze nasz” w intencji misji i misjonarzy.

2. Wprowadzenie do tematu:

DIALOG:

- Co to są misje?
- Z czym się wam kojarzą?

Prowadzący zajęcia przypomina uczniom, czym są misje, sięgając do definicji misji, jaką podaje „Encyklopedia Katolicka” (12 tom) (Załącznik nr 1). Potem przywołuje nakaz misyjny: „Idźcie na cały świat i głosście Ewangelię”. Prosi ucznia, aby odczytał dokładne jego brzmienie z Mt 28,18-20.

- Kto ma nam głosić Ewangelię?

– Kim jest misjonarz?

W „Encyklopedii Katolickiej” czytamy, że misjonarze (łac. missionarii) są to osoby duchowne i świeckie o szczególnym powołaniu, poświęcające się dziełu ewangelizacji ludów i narodów niechrześcijańskich. Zatem, nie tylko kapłani i siostry zakonne mogą być misjonarzami, ale każdy z nas. W jaki sposób? Odpowiemy sobie na to pytanie na dzisiejszej katechezie.

3. ROZWINIĘCIE TEMATU

BŁ. MARIA TERESA LEDÓCHOWSKA. SPECJALISTKA OD ROBIENIA WIELKICH RZECZY Z NICZEGO

Nie ruszając się z Europy, zmieniła na lepsze konkretny kawał Afryki. Pokazała, że zamiast siedzieć i narzekać, warto wziąć się z przekonaniem do roboty. Jak służący w Kanie Galilejskiej: nalać wody, a resztą niech zajmie się Szef.

Bóg nie zna białego czy czarnego, tylko zna bliźniego. Pan Bóg nie potrzebuje Polski do pracy misyjnej i potrafi sobie wzbudzić inne narody, które to zadanie spełnią. Nie Bóg nas potrzebuje i nie misje, ale to my potrzebujemy Boga i misji.

– bł. Maria Teresa Ledóchowska

Błogosławiona Maria Teresa Ledóchowska miała naprawdę imponującą listę krewnych. Jej dziadek, generał Ignacy Ledóchowski, podczas powstania listopadowego otworzył Arsenał przed napierającym ludem Warszawy, później był komendantem Twierdzy Modlin. Jej stryjem był prymas Polski, prześladowany przez Bismarcka, kardynał Mieczysław Halka-Ledóchowski, jej rodzoną siostrą – święta Urszula Ledóchowska, bratem – wybitny generał jezuitów Włodzimierz Ledóchowski.

Pochodząca z hrabiowskiej rodziny, która po klęskach narodowych powstań XIX wieku osiadła w Galicji pod władzą cesarza austriackiego, początkowo próbowała się odnaleźć w charakterze damy dworu, o mało nie umarła przy tym jednak z nudów. Czowała, że woła ją świat prawdziwych ludzi i problemów.

Przełom nastąpił, gdy salzburski dwór księżąt tokańskich, na którym służyła, odwiedziły pracujące w Afryce zakonnice, misjonarki. Maria Teresa – dodatkowo potrząśnięta antyniewolniczą krucjatą, którą prowadził wtedy kardynał Lavigerie oraz kanonizacją Piotra Klawera, hiszpańskiego jezuita, duszpasterza przywożonych do Ameryki (a konkretnie do Cartageny w dzisiejszej Kolumbii) afrykańskich niewolników – **rzuciła dworskie życie** i oddała się bez reszty pracy na rzecz mieszkańców Afryki.

Wiedziała, że umie pisać (biegle, w kilku językach, jej pierwszym językiem był

niemiecki), pisała więc teksty publicystyczne, ale też sztuki i nowele. Założyła pismo poświęcone misjom, wydawane w kilku językach, w końcu powołała do życia sodalicję, czyli stowarzyszenie świeckich, które z czasem przekształciło się w działające do dziś **Zgromadzenie Sióstr Klawerianek**.

Maria Teresa jeszcze za życia stała się symbolem walki o prawa mieszkańców Afryki nazywano ją nawet „Matką Afryki”, mimo że nigdy nie postawiła stopy na tym kontynencie. Wychodziła z założenia, że gdyby wyjechała, stałaby się jedną z potrzebujących wsparcia misjonek, a tak – przy jej kontaktach i talentach – spróbuje, działając na zapleczu, zorganizować jak najszerszą pomoc dla misji.

Była arcymistrzynią crowdfundingu. Zleca produkcję i dystrybucję skarbonek z „Murzynkiem” (tak powszechnie nazywano wtedy Afrykańczyków) w języku polskim i dopilnowuje ich instalacji w kościołach, sklepach, domach wczasowych, szkołach. Organizuje zbiórkę (następnie spieniężanych) kapsli, znaczków pocztowych.

Wygłasza odczyty „propagandowe” tak poruszające, że słuchacze przynoszą jej później w kopertach ciężko oszczędności całego życia, na które ciężko pracowali. Pewien młody rolnik spod Salzburga po wysłuchaniu wstrząsającej opowieści Marii Teresy o doli afrykańskich niewolników, nie dość, że przyniósł jej dwa tysiące koron, czyli wszystko co miał, ale także zaoferował, że pójdzie na służbę do starszego brata, by zarobić na pomoc podopiecznym Marii Teresy.

Maria Teresa wysłała do Afryki **pieniądze, sprzęty, leki, książki**, funduje **szkoły, ambulatoria, drogi**. Ile osób uratowała? Z pewnością dziesiątki, może setki tysięcy. Uratowała też wielu Europejczyków, którzy właśnie dzięki niej dostrzegli, że swoimi konsumenckimi wyborami popierają skandaliczny system kolonialnego wyzysku.

Podarowała abonentom swoich pism – polskim, austriackim, francuskim, włoskim katolikom – świadomość, że są częścią nie tylko narodowych Kościołów, ale Kościoła powszechnego.

III ZAKOŃCZENIE

Była niezmordowana. Przez całe życie nie cieszyła się najlepszym zdrowiem. Gdy miała 22 lata, przeszła ospę, później zmagala się z ciężkimi bólami głowy. Parę miesięcy przed śmiercią pisała, że to cud, że jeszcze żyje, bo nikt w jej stanie fizycznym nie miałby prawa chodzić tak długo po ziemi. Zmarła 6 lipca 1922 r. w wieku 59 lat. **Beatyfikował ją Paweł VI w 1975 r.**

Rok później, w 1976 roku, została ogłoszona Patronką Misyjnej Współpracy w Polsce. Pytana, skąd czerpie siłę, odpowiadała, że nie ma innego jej źródła niż modli-

twą. Ponieważ w ciągu dnia często była maksymalnie zapracowana, na modlitwę poświęcała noc.

Wybitna **specjalistka od robienia czegoś z prawie niczego**. Nie mając zdrowia, pieniędzy, spokoju (miała w Kościele oddanych fanów, miała też jednak i licznych hejterów), a przede wszystkim – co już zostało powiedziane – nie ruszając się z Europy, zmieniła na lepsze konkretny kawał świata. Pokazuje, że zamiast siedzieć i narzekać, że nic się nie może, warto wziąć się z przekonaniem do roboty. Jak służący w Kanie Galilejskiej: nalać wody, resztą niech zajmie się Szefer.

Ojciec Święty Franciszek w naszym byciu misjonarzami przypomina o radości głoszenia Ewangelii, możemy to uczynić szczególnie naszym życiem. Czytamy fragment adhortacji (Załącznik nr 2).

Pracą domową będzie napisanie opowiadania, o tym, jak w ciągu tygodnia byłem misjonarzem.

Kończymy katechezę piosenką religijną „Wiele jest serc”.

(Na podstawie Aleteia)

Załącznik nr 1

MISJE (łac. *missio*, posłanie) – ewangelizacyjna działalność Kościoła wśród niechrześcijan (*ad gentes*) wynikająca z woli i polecenia Jezusa Chrystusa, wyrażonych w nakazie misyjnym.

MISJONARZE (łac. *missionarii*) – osoby duchowne i świeckie o szczególnym powołaniu, poświęcające się dziełu ewangelizacji ludów i narodów niechrześcijańskich.

NAKAZ MISYJNY: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem” (Mt 28,19-20).

Załącznik nr 2

Adhortacja *Evangelii gaudium* papieża Franciszka, nr 1:

„Radość Ewangelii napęłnia serce i całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem. Ci, którzy pozwalają, żeby ich zbawił, zostają wyzwoleni od grzechu, od smutku, od wewnętrznej pustki, od izolacji. Z Jezusem Chrystusem radość zawsze się rodzi i odradza. W tej adhortacji pragnę zwrócić się do wiernych chrześcijan, aby zaprosić ich do rozpoczęcia nowego etapu ewangelizacji, naznaczonego ową radością i wskazać drogi dla Kościoła w najbliższych latach”.

REGULAMIN KONKURSU PLASTYCZNEGO

TEMAT: „O czym marzą dzieci w krajach misyjnych?”

§ 1

POSTANOWIENIA OGÓLNE

1. Regulamin dotyczy Konkursu „O czym marzą dzieci w krajach misyjnych?”, zwanego dalej „Konkuresem”.
2. Organizatorem Konkursu jest Wydział Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie, zwany dalej „Organizatorem”.
3. Celem Konkursu jest rozwijanie w uczniach wrażliwości na potrzeby Kościoła misyjnego i budzenie ducha solidarności z dziećmi i młodzieżą w najuboższych krajach świata. Konkurs służy także przygotowaniu dzieci do Misyjnego Synodu Dzieci.
4. Konkurs przeprowadzany jest w kategorii plastycznej.
5. Uczestnikiem Konkursu może być uczeń szkoły podstawowej, zwany dalej „Uczestnikiem” oraz dzieci w wieku przedszkolnym a także dla dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych.
6. Konkurs odbywa się w terminie od 1 lipca 2023 r. do 15 października 2023 r.
7. Ogłoszenie wyników Konkursu nastąpi podczas Misyjnego Synodu Dzieci w dniu 28 października 2023 roku około godz. 14.30.
8. Organizator zastrzega sobie prawo do wydłużenia czasu trwania Konkursu poza termin określony w pkt. 6 niniejszego paragrafu, o czym poinformuje Uczestników Konkursu m.in. za pośrednictwem strony internetowej.
9. Oficjalna strona internetowa Konkursu, zwana dalej „Stroną Internetową”, znajduje się pod adresem: www.misje.diecezja.pl.

§ 2

WARUNKI UCZESTNICTWA W KONKURSIE

1. Konkurs przeznaczony jest dla uczniów szkół podstawowych i dzieci w wieku przedszkolnym. Udział w Konkursie jest bezpłatny.
2. Udział w Konkursie i podanie związanych z udziałem danych jest obowiązkowe.
3. Warunkiem udziału w Konkursie jest wyrażenie zgody przez rodziców lub prawnych opiekunów ucznia.

§ 3

ZASADY KONKURSU

1. Konkurs polega na plastycznym przedstawieniu tematu.
2. Konkurs obejmuje cztery grupy wiekowe:
 - grupa I – dzieci w wieku przedszkolnym,
 - grupa II – klasy I-III,
 - grupa III – klasy IV-VI,
 - grupa IV – klasy VII-VIII,
 - grupa V – dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych.
3. Uczestnik samodzielnie wybiera formę, w jakiej przedstawi wybrane przez siebie zagadnienie.
4. Prace plastycznie mogą być wykonane dowolną techniką plastyczną, format pracy nie może być mniejszy niż A4 i nie może być większy niż A3.
5. Uwaga! Nie będą brane pod uwagę prace wykonane za pomocą grafiki komputerowej.
6. Prace konkursowe muszą być opatrzone na odwrocie metryczką (imię, nazwisko, wiek/klasa, adres, telefon, adres e-mailowy, nazwa i adres szkoły, którą reprezentuje autor pracy, imię i nazwisko opiekuna).
7. Prace należy przysyłać do dnia 15 października 2023 r., na adres: Wydział Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej: 31-004 Kraków, ul. Franciszkańska 3, z dopiskiem: „Konkurs Misyjny”.

§ 4

ROZSTRZYGNĘCIE KONKURSU

1. Wszystkie prace konkursowe podlegają ocenie powołanej przez Organizatora Komisji Konkursowej, zwanej dalej „Komisją”.
2. Skład oraz tryb działania Komisji ustali Organizator.
3. Posiedzenie Komisji Konkursowej odbędzie się w terminie między 16 października 2023 r. a 20 października 2023 r.
4. Organizator zastrzega sobie prawo do wydłużenia czasu trwania posiedzenia Komisji Konkursowej Konkursu poza termin określony w pkt. 3 niniejszego paragrafu, o czym poinformuje Uczestników Konkursu m.in. za pośrednictwem strony internetowej www.misje.diecezja.pl.
5. Wyniki Konkursu, w tym imię i nazwisko i nazwa szkoły laureata wraz z ewentualnymi odredakcyjnymi komentarzami mogą być publikowane przez

Organizatora na stronie internetowej www.misje.diecezja.pl oraz w inny sposób w ogłoszeniach o Konkursie, jednak nie wcześniej niż 28.10.2023 r.

6. Prace laureatów mogą być udostępniane przez Organizatora na stronie internetowej oraz w mediach społecznościowych oraz mogą być powielane na wszelkie inne sposoby w tym w materiałach drukowanych.
7. Prace nadesłane na konkurs przechodzą na własność organizatora i nie będą zwracane autorom.

§ 5

NAGRODY

1. Za zajęcie określonych miejsc w Konkursie Organizator przewiduje nagrody, które nie mogą być wymienione na ekwiwalent pieniężny.
2. Ponadto każdy z laureatów Konkursu uzyska materiały promocyjne Organizatora.
3. Organizator zastrzega sobie prawo do zmian w postanowieniach ust. 1 niniejszego paragrafu, wynikających ze zmiennej liczby nagród do przyznania oraz decyzji Komisji.

§ 6

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

1. Biorąc udział w Konkursie, Uczestnik potwierdza, że wyraża zgodę na zasady Konkursu zawarte w niniejszym Regulaminie.
2. Wysłanie zgłoszenia na Konkurs jest równoznaczne z akceptacją Regulaminu Konkursu.
3. Regulamin niniejszego Konkursu jest dostępny na stronie: www.misje.diecezja.pl oraz w siedzibie Organizatora.
4. Administratorem danych osobowych jest Organizator. Dane osobowe przetwarzane są w celu przeprowadzenia Konkursu oraz nie będą udostępniane innym odbiorcom. Podstawą przetwarzania danych osobowych jest zgoda wyrażona przez rodziców lub prawnych opiekunów.
5. Organizator wskazuje, że Uczestnik ma prawo do żądania dostępu do swoich danych osobowych, ich sprostowania, usunięcia lub ograniczenia przetwarzania, wniesienia sprzeciwu wobec takiego przetwarzania, przenoszenia danych, wniesienia skargi do organu nadzorczego, cofnięcia zgody na przetwarzanie danych osobowych.

6. Dane osobowe laureatów Konkursu będą przetwarzane wyłącznie na zasadach określonych w niniejszym Regulaminie, w szczególności w celu opublikowania wyników Konkursu oraz przekazania laureatom nagród konkursowych. Dane osobowe ww. osób przetwarzane będą przy zachowaniu zasad określonych w obowiązujących przepisach prawa.
7. Podanie danych osobowych ma charakter dobrowolny, przy czym brak przekazania danych osobowych uniemożliwia wysłanie przyrzeczonych w Konkursie nagród.
8. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym regulaminie zastosowanie znajdować będą przepisy Kodeksu Cywilnego, a w szczególności art. 919 – 921 Kodeksu Cywilnego.
9. Interpretacji regulaminu dokonuje Organizator.
10. Regulamin wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

ZGODA RODZICA NA UDZIAŁ MAŁOLETNIEGO W KONKURSIE
PLASTYCZNYM I NA PRZETWARZANIE DANYCH OSOBOWYCH
DZIECKA

Ja,.....
(imię i nazwisko rodzica / prawnego opiekuna dziecka)

oświadczam, iż zapoznałem się z klauzulą informacyjną Wydziału Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie, akceptuję jego treść i wyrażam zgodę na uczestnictwo mojego dziecka w konkursie plastycznym „**O czym marzą dzieci w krajach misyjnych**” oraz przetwarzanie danych osobowych moich i mojego

małoletniego dziecka
(imię i nazwisko dziecka)

ucznia
(nazwa szkoły wraz z miejscowością)

zorganizowanego przez Wydział Duszpasterstwa Misyjnego, którym jest Konkurs plastyczny trwający od 1 lipca do 31 października 2023 r., wraz z ogłoszeniem wyników w dniu 28 października około godziny 14.30 w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie-Łagiewnikach w Krakowie, podczas trwania Misyjnego Synodu Dzieci.

Wyrażam także zgodę na przetwarzanie danych osobowych oraz publikowanie imienia i nazwiska (oraz szkoły i klasy) a także wizerunku dziecka za pomocą środków społecznego przekazu i w czasopiśmie wydawanych lub administrowanych przez Kurię Metropolitalną w Krakowie.

Strony www: misje.diecezja.pl oraz profile na Facebooku, Instagramie, Twitterze, kanale YouTube. Czasopisma: „Biuletyn Duszpasterski”, „Echo Dzieciom”, „Świat Misyjny”, „Niedziela”, „Gość Niedzielny”.

.....
(miejscowość, data)

.....
(podpis rodzica lub opiekuna prawnego)

REGULAMIN KONKURSU MAM TALENT

- TEMAT:** 1. „O czym marzą dzieci w krajach misyjnych?”
2. Tematy własne – indywidualnej twórczości

§ 1

POSTANOWIENIA OGÓLNE

1. Regulamin dotyczy Konkursu „O czym marzą dzieci w krajach misyjnych?”, Tematy własne – indywidualnej twórczości – zwanego dalej „Konkursem”.
2. Organizatorem Konkursu jest Wydział Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie, zwany dalej „Organizatorem”.
3. Celem Konkursu jest rozwijanie w dzieciach wrażliwości na potrzeby Kościoła misyjnego i budzenie ducha solidarności z dziećmi i młodzieżą w najuboższych krajach świata. Konkurs służy także przygotowaniu dzieci do Misyjnego Synodu Dzieci. Jest to szczególna propozycja konkursu dla dzieci, które mają talent malarski, pisarsko-poetycki, muzyczny, wokalny, taneczny. Czyli: maluję, rysuję, piszę, gram, śpiewam, tańczę dla Jezusa i Misji. Ważna jest treść misyjna i ewangeliczna, dotycząca poszczególnych kontynentów, kultur, języków, narodów, problemów dzieci w krajach misyjnych.
4. Konkurs przeprowadzany jest w kategorii: „Mam talent!”.
5. Uczestnikiem Konkursu może być uczeń szkoły podstawowej, zwany dalej „Uczestnikiem” oraz dzieci w wieku przedszkolnym, a także dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych.
6. Konkurs odbywać się będzie w dniu **28 października 2023 r.** (sobota) od godz. 9.00. Miejsce będzie podane na stronie internetowej wydziału misyjnego na początku października.
7. Ogłoszenie wyników Konkursu nastąpi podczas Misyjnego Synodu Dzieci w dniu 28 października 2023 roku około godz. 14.30.
8. Oficjalna strona internetowa Konkursu, zwana dalej „Stroną Internetową”, znajduje się pod adresem: www.misje.diecezja.pl.

§ 2

WARUNKI UCZESTNICTWA W KONKURSIE

1. Konkurs przeznaczony jest dla uczniów szkół podstawowych i dzieci w wieku przedszkolnym, a także dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych. Udział w Konkursie jest bezpłatny.

2. Udział w Konkursie i podanie związanych z udziałem danych jest obowiązkowe.
3. Warunkiem udziału w Konkursie jest wyrażenie zgody przez rodziców lub prawnych opiekunów ucznia.

§ 3

WARUNKI UCZESTNICTWA W KONKURSIE

1. Konkurs jest skierowany do dzieci i młodzieży, którzy chcą zaprezentować swoje pasje, zainteresowania, talent, osiągnięcia oraz hobby.
2. Konkurs obejmuje cztery grupy wiekowe:
 - grupa I – dzieci w wieku przedszkolnym,
 - grupa II – klasy I-III,
 - grupa III – klasy IV-VI,
 - grupa IV – klasy VII-VIII,
 - grupa V – dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych.
3. Do udziału zaproszeni są wykonawcy indywidualni.
4. Każdy nauczyciel/katecheta/opiekun/rodzic/animador zobligowany jest do omówienia i przesłuchania osoby mającej wystąpić podczas trwania Misyjnego Synodu Dzieci w konkursie „Mam talent”.
5. Nauczyciel/katecheta/opiekun/rodzic wypełnia formularz zgłoszeniowy kwalifikując w ten sposób kandydata/kandydatkę do konkursu. Formularz jest zamieszczony na stronie internetowej wydziału misyjnego. Termin zgłaszania osób do konkursu: od 1 lipca do 15 października 2023 roku.
6. Uczestnicy prezentują swoje umiejętności według przyznanych wcześniej kolejnych numerów.
7. Każdy występ zapowiadają osoby prowadzące program.
8. Swoją talent/zainteresowania dzieci/młodzież mogą zaprezentować jako krótką prezentację sceniczną w bardzo różnorodnej formie:
 - śpiew,
 - taniec,
 - zaprezentowanie umiejętności gawędziarskich - pokaz umiejętności gry aktorskiej,
 - małe formy teatralne,
 - gra na dowolnym instrumencie,
 - zdolności manualne,
 - inne...

9. Osoby startujące w konkursie dysponują na prezentację swojego talentu **czasem nie przekraczającym 3 min.** Komisja przyznaje każdemu uczestnikowi punkty według skali 1-6:
 - 1 – Wydaje nam się, że to nie jest konkurs na miarę Twoich możliwości
 - 2 – Może powinieneś zastanowić się nad zmianą kategorii?
 - 3 – Kto wie, kto wie...
 - 4 – Twojemu talentowi mówimy nasze zdecydowane... może być
 - 5 – Może będziesz wielki
 - 6 – Masz talent!!!
10. Występ oraz reprezentowane prace nie mogą zawierać wulgarnych/dyskryminacyjnych treści oraz treści promujących używki.
11. Do konkursu dopuszczone zostają jedynie te występy, które nie zagrażają zdrowiu i życiu uczestników konkursu.
12. Podczas występu osoba nie może być ubrana prowokacyjnie.
13. Każdy uczestnik przygotowuje własny podkład muzyczny na pendrive, jeśli jego występ tego wymaga. Wszystkie podkłady muzyczne muszą zostać podpisane i przekazane osobie obsługującej sprzęt przed występem.

§ 4

ROZSTRZYGNIĘCIE KONKURSU

1. Talenty uczestników oceniać będzie powołana przez Organizatora Komisji Konkursowej, zwanej dalej „Komisją”.
2. Skład oraz tryb działania Komisji ustali Organizator.
3. Jury ma prawo przerwać występ w dowolnym momencie.
4. Zostanie wytypowana trójka laureatów.
5. Wyniki Konkursu, w tym imię i nazwisko i/lub nazwa szkoły/parafii laureata wraz z ewentualnymi odredakcyjnymi komentarzami mogą być publikowane przez Organizatora na stronie internetowej www.misje.diecezja.pl oraz w inny sposób w ogłoszeniach o Konkursie, jednak nie wcześniej niż 28 października 2023 r.
6. Występy laureatów mogą być udostępniane przez Organizatora na stronie internetowej oraz w mediach społecznościowych oraz mogą być powielane na wszelkie inne sposoby w tym w materiałach drukowanych.

§ 5

NAGRODY

1. Ogłoszenie wyników konkursu i wręczenie nagród nastąpi w dniu Misyjnego Synodu Dzieci – 28 października 2023 r. Przybliżony czas: między godziną 14.00 a 15.00.
2. Za zajęcie określonych miejsc w Konkursie Organizator przewiduje nagrody, które nie mogą być wymienione na ekwiwalent pieniężny. Pozostali finaliści otrzymają dyplomy uczestnictwa.
3. Ponadto każdy z laureatów Konkursu uzyska materiały promocyjne Organizatora.
4. Organizator zastrzega sobie prawo do zmian w postanowieniach ust. 1 niniejszego paragrafu, wynikających ze zmiennej liczby nagród do przyznania oraz decyzji Komisji.

§ 6

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

1. Biorąc udział w Konkursie, Uczestnik potwierdza, że wyraża zgodę na zasady Konkursu zawarte w niniejszym Regulaminie.
2. Wysłanie zgłoszenia na Konkurs jest równoznaczne z akceptacją Regulaminu Konkursu.
3. Regulamin niniejszego Konkursu jest dostępny na stronie: www.misje.diecezja.pl oraz w siedzibie Organizatora.
4. Administratorem danych osobowych jest Organizator. Dane osobowe przetwarzane są w celu przeprowadzenia Konkursu oraz nie będą udostępniane innym odbiorcom. Podstawą przetwarzania danych osobowych jest zgoda wyrażona przez rodziców lub prawnych opiekunów.
5. Organizator wskazuje, że Uczestnik ma prawo do żądania dostępu do swoich danych osobowych, ich sprostowania, usunięcia lub ograniczenia przetwarzania, wniesienia sprzeciwu wobec takiego przetwarzania, przenoszenia danych, wniesienia skargi do organu nadzorczego, cofnięcia zgody na przetwarzanie danych osobowych.
6. Dane osobowe laureatów Konkursu będą przetwarzane wyłącznie na zasadach określonych w niniejszym Regulaminie, w szczególności w celu opublikowania wyników Konkursu oraz przekazania laureatom nagród konkursowych. Dane osobowe ww. osób przetwarzane będą przy zachowaniu zasad określonych w obowiązujących przepisach prawa.
7. Podanie danych osobowych ma charakter dobrowolny, przy czym brak prze-

kazania danych osobowych uniemożliwia wysłanie przyrzeczonych w Konkursie nagród.

8. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym regulaminie zastosowanie znajdować będą przepisy Kodeksu Cywilnego, a w szczególności art. 919 – 921 Kodeksu Cywilnego.
9. Interpretacji regulaminu dokonuje Organizator.
10. Regulamin wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
11. Konsultacji w sprawie organizacji i przeprowadzenia konkursu udzielają organizatorzy. Zapraszamy do udziału w konkursie i życzymy zwycięstwa.

Termin Misyjnego Synodu Dzieci – 28.10.2023 r., godz. 8.00–15.00 (sobota)

Miejsce: Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie - Łagiewnikach i Centrum św. Jana Pawła II w Krakowie.

Organizator:

Wydział Duszpasterstwa Misyjnego

Kurii Metropolitalnej w Krakowie

ul. Franciszkańska 3

tel. 12 62 88 140 (9.00-13.00) tel. kom 668 688 096

ks. dyr Tadeusz Dziedzic, s. Bożena Najbar.

ZGODA RODZICA NA UDZIAŁ MAŁOLETNIEGO W KONKURSIE MAM TALENT! I NA PRZETWARZANIE DANYCH OSOBOWYCH DZIECKA

Ja,.....
(imię i nazwisko rodzica / prawnego opiekuna dziecka)

oświadczam, iż zapoznałem się z klauzulą informacyjną Wydziału Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie, akceptuję jego treść i wyrażam zgodę na uczestnictwo mojego dziecka w konkursie **MAM TALENT!** oraz przetwarzanie danych osobowych moich i mojego

małoletniego dziecka
(imię i nazwisko dziecka)

ucznia
(nazwa szkoły wraz z miejscowością)

zorganizowanego przez Wydział Duszpasterstwa Misyjnego, którym jest Konkurs MAM TALENT!, który odbywać się będzie w dniu 28 października w godzinach od 8.30 do 13.00 – Przy Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach, podczas trwania Misyjnego Synodu Dzieci.

Wyrażam także zgodę na przetwarzanie danych osobowych oraz publikowanie imienia i nazwiska (oraz szkoły i klasy) i również wizerunku dziecka za pomocą środków społecznego przekazu i w czasopismach wydawanych lub administrowanych przez Kurie Metropolitalną w Krakowie.

Strony www: misje.diecezja.pl oraz profile na Facebooku, Instagramie, Twitterze, kanale YouTube. Czasopisma: „Biuletyn Duszpasterski”, „Echo Dzieciom”, „Świat Misyjny”, „Niedziela”, „Gość Niedzielny”.

.....
(miejscowość, data)

.....
(podpis rodzica lub opiekuna prawnego)

REGULAMIN KONKURSU FILMOWEGO

TEMAT: „O czym marzą dzieci w krajach misyjnych?”

§ 1

POSTANOWIENIA OGÓLNE

1. Regulamin dotyczy Konkursu „O czym marzą dzieci w krajach misyjnych?”, zwanego dalej „Konkursem”.
2. Organizatorem Konkursu jest Wydział Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie, zwany dalej „Organizatorem”.
3. Celem Konkursu jest rozwijanie w uczniach wrażliwości na potrzeby Kościoła misyjnego i budzenie ducha solidarności z dziećmi i młodzieżą w najuboższych krajach świata. Konkurs służy także przygotowaniu dzieci do Misyjnego Synodu Dzieci.
4. Konkurs przeprowadzany jest w kategorii filmowej.
5. Uczestnikiem Konkursu może być uczeń szkoły podstawowej, zwany dalej „Uczestnikiem” oraz dzieci w wieku przedszkolnym, a także dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych.
6. Konkurs odbywa się w terminie od 1 lipca 2023 r. do 15 października 2023 r.
7. Ogłoszenie wyników Konkursu nastąpi podczas Misyjnego Synodu Dzieci w dniu 28 października 2023 roku około godz. 14.30.
8. Organizator zastrzega sobie prawo do wydłużenia czasu trwania Konkursu poza termin określony w pkt. 6 niniejszego paragrafu, o czym poinformuje Uczestników Konkursu m.in. za pośrednictwem strony internetowej.
9. Oficjalna strona internetowa Konkursu, zwana dalej „Stroną Internetową”, znajduje się pod adresem: www.misje.diecezja.pl.

§ 2

WARUNKI UCZESTNICTWA W KONKURSIE

1. Konkurs przeznaczony jest dla uczniów szkół podstawowych i dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych. Udział w Konkursie jest bezpłatny.
2. Udział w Konkursie jest dobrowolny (wymagane jest podanie danych osobowych uczestników – związanych z ich udziałem w Konkursie).
3. Warunkiem udziału w Konkursie jest wyrażenie zgody przez rodziców lub prawnych opiekunów ucznia.

§ 3

ZASADY KONKURSU

1. Konkurs polega na filmowym przedstawieniu tematu. Przedmiotem Konkursu jest nagranie krótkiego filmu promującego pragnienia dzieci w krajach misyjnych, w których ujawniają się ich różnorodne potrzeby i plany na przyszłość.
2. Film powinien uwzględniać specyfikę danego kontynentu i kraju, w którym uczestnik konkursu pragnie przedstawić podany temat..
3. Czas trwania filmu: do 5 minut.
4. Każdy uczestnik Konkursu może zgłosić jeden film.
5. Film jest **pracą indywidualną** (jednej osoby), nie jest to praca zespołowa.
6. Uczestnik samodzielnie wybiera formę, w jakiej przedstawi wybrane przez siebie zagadnienie.
7. **Termin** dostarczania prac konkursowych do **15 października** 2023 roku.
8. Sposób dostarczania prac:
Prace konkursowe wraz z wypełnionym formularzem zgłoszeniowym i załącznikami w postaci podpisanych oświadczeń należy składać w zaklejonej kopercie z dopiskiem:
„Misyjny Konkurs Filmowy” na adres: Wydział Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej: 31-004 Kraków, ul. Franciszkańska 3.
9. Konkurs obejmuje cztery grupy wiekowe:
 - grupa I – klasy I-III,
 - grupa II – klasy IV-VI,
 - grupa III – klasy VII-VIII,
 - grupa IV – dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych.

§ 4

WYMAGANIA DOTYCZĄCE PRAC ZGŁOSZEONYCH DO KONKURSU

1. Film należy wykonać w dowolnej technice filmowej, techniką cyfrową za pomocą dowolnego urządzenia (np. telefonu komórkowego, aparatu fotograficznego, kamery cyfrowej).
2. Prace należy zapisać w formacie MP4 na płycie CD-Rom lub DVD.
3. Płytę należy opisać: „Film na Konkurs „O czym marzą dzieci w krajach misyjnych?”; Ponadto na płycie należy zamieścić imię i nazwisko autora, pełną nazwę reprezentowanej szkoły.

4. Do płyty należy dołączyć:
- formularz zgłoszeniowy (Załącznik nr1),
 - zgoda rodzica/ opiekuna prawnego na udział w konkursie filmowym „O czym marzą dzieci w krajach misyjnych?”. (Załącznik nr 2),
 - oświadczenie w przedmiocie zgody na wykorzystanie wizerunku oraz zgody na przetwarzanie danych osobowych – osoba niepełnoletnia (Załącznik nr 3),
 - za prawidłowe opisanie pracy odpowiedzialny jest nauczyciel lub opiekun ucznia/uczniów,
 - prace niezwiązane z tematem Konkursu będą odrzucone,

Brak któregoś z ww. załączników powoduje wykluczenie pracy z Konkursu.

§ 5

ROZSTRZYGNIĘCIE KONKURSU

1. Wszystkie prace konkursowe podlegają ocenie powołanej przez Organizatora Komisji Konkursowej, zwanej dalej „Komisją”.
2. Skład oraz tryb działania Komisji ustali Organizator.
3. Posiedzenie Komisji Konkursowej odbędzie się w terminie między 16 października 2023 r. a 20 października 2023 r.
4. Organizator zastrzega sobie prawo do wydłużenia czasu trwania posiedzenia Komisji Konkursowej Konkursu poza termin określony w pkt. 3 niniejszego paragrafu, o czym poinformuje Uczestników Konkursu m.in. za pośrednictwem strony internetowej www.misje.diecezja.pl
5. Wyniki Konkursu, w tym imię i nazwisko i/lub nazwa szkoły laureata wraz z ewentualnymi odredakcyjnymi komentarzami mogą być publikowane przez Organizatora na stronie internetowej www.misje.diecezja.pl oraz w inny sposób w ogłoszeniach o Konkursie, jednak nie wcześniej niż 28.10.2023 r.
6. Prace laureatów mogą być udostępniane przez Organizatora na stronie internetowej oraz w mediach społecznościowych oraz mogą być powielane na wszelkie inne sposoby w tym w materiałach drukowanych.
7. Prace nadesłane na konkurs przechodzą na własność organizatora i nie będą zwracane autorom

§ 6

NAGRODY

1. Za zajęcie określonych miejsc w Konkursie Organizator przewiduje nagrody, które nie mogą być wymienione na ekwiwalent pieniężny.
2. Ponadto każdy z laureatów Konkursu uzyska materiały promocyjne Organizatora.
3. Organizator zastrzega sobie prawo do zmian w postanowieniach ust. 1 niniejszego paragrafu, wynikających ze zmiennej liczby nagród do przyznania oraz decyzji Komisji.

§ 7

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

1. Biorąc udział w Konkursie Uczestnik potwierdza, że wyraża zgodę na zasady Konkursu zawarte w niniejszym Regulaminie.
2. Wysłanie zgłoszenia na Konkurs jest równoznaczne z akceptacją Regulaminu Konkursu.
3. Regulamin niniejszego Konkursu jest dostępny na stronie: www.misje.diecezja.pl oraz w siedzibie Organizatora.
4. Organizator zastrzega sobie prawo wprowadzenia zmian do Regulaminu, nie naruszając ogólnych zasad.
5. Wszelkie kwestie nieuregulowane w niniejszym Regulaminie są rozstrzygane przez Organizatora.
6. Administratorem danych osobowych jest Organizator. Dane osobowe przetwarzane są w celu przeprowadzenia Konkursu oraz nie będą udostępniane innym odbiorcom. Podstawą przetwarzania danych osobowych jest zgoda wyrażona przez rodziców lub prawnych opiekunów.
7. Organizator wskazuje, że Uczestnik ma prawo do żądania dostępu do swoich danych osobowych, ich sprostowania, usunięcia lub ograniczenia przetwarzania, wniesienia sprzeciwu wobec takiego przetwarzania, przenoszenia danych, wniesienia skargi do organu nadzorczego, cofnięcia zgody na przetwarzanie danych osobowych.
8. Dane osobowe laureatów Konkursu będą przetwarzane wyłącznie na zasadach określonych w niniejszym Regulaminie, w szczególności w celu opublikowania wyników Konkursu oraz przekazania laureatom nagród konkursowych. Dane osobowe ww. osób przetwarzane będą przy zachowaniu zasad określonych w obowiązujących przepisach prawa.

9. Podanie danych osobowych ma charakter dobrowolny, przy czym brak przekazania danych osobowych uniemożliwia wysłanie przyrzeczonych w Konkursie nagród.
10. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym regulaminie zastosowanie znajdują będą przepisy Kodeksu Cywilnego, a w szczególności art. 919 – 921 Kodeksu Cywilnego.
11. Interpretacji regulaminu dokonuje Organizator.
12. Regulamin wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

ZAŁĄCZNIKI:

Załącznik nr 1 – formularz zgłoszeniowy: imię, nazwisko, wiek/klasa, adres, telefon, nazwa i adres szkoły, którą reprezentuje autor pracy, imię i nazwisko opiekuna, telefon, e-mail opiekuna. Formularz zgłoszeniowy należy także wypełnić na stronie internetowej Wydziału Misyjnego.

Załącznik 2 – zgoda rodzica/opiekuna prawnego na udział w konkursie filmowym „O czym marzą dzieci w krajach misyjnych”. Zgoda jest do pobrania ze strony internetowej Wydziału Misyjnego.

Załącznik nr 3 - oświadczenie w przedmiocie zgody na wykorzystanie wizerunku oraz zgody na przetwarzanie danych osobowych – osoba niepełnoletnia.

ZGODA RODZICA NA UDZIAŁ MAŁOLETNIEGO W KONKURSIE
FILMOWYM I NA PRZETWARZANIE DANYCH OSOBOWYCH DZIECKA

Ja,
(imię i nazwisko rodzica/prawnego opiekuna dziecka)

oświadczam, iż zapoznałem się z klauzulą informacyjną Wydziału Duszpa-
sterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie, akceptuję jego treść
i wyrażam zgodę na uczestnictwo mojego dziecka w konkursie filmowym
oraz przetwarzanie danych osobowych moich i mojego małoletniego dziecka

.....
(imię i nazwisko dziecka)

ucznia
(nazwa szkoły wraz z miejscowością)

zorganizowanego przez Wydział Duszpasterstwa Misyjnego, którym jest Kon-
kurs filmowy. Nadsyłanie prac trwa od 1 lipca do 15 października, a ogłoszenie
wyników będzie 28 października 2023 r., około godziny 14.30 podczas trwania
Misyjnego Synodu Dzieci.

Wyrażam także zgodę na przetwarzanie danych osobowych oraz publikowanie
imienia i nazwiska (oraz szkoły i klasy) i również wizerunku dziecka za pomocą
środków społecznego przekazu i w czasopiśmie wydawanych lub administrowanych przez Kurie Metropolitalną w Krakowie.

Strony www: misje.diecezja.pl oraz profile na Facebooku, Instagramie, Twitterze,
kanale YouTube. Czasopisma: „Biuletyn Duszpasterski”, „Echo Dzieciom”, „Świat
Misyjny”, „Niedziela”, „Gość Niedzielny”.

.....
(miejscowość, data)

.....
(podpis rodzica lub opiekuna prawnego)

ZGODA RODZICA NA UDZIAŁ MAŁOLETNIEGO W WYDARZENIU
I NA PRZETWARZANIE DANYCH OSOBOWYCH DZIECKA

Ja,
(imię i nazwisko rodzica/prawnego opiekuna dziecka)

oświadczam, iż zapoznałem się z klauzulą informacyjną Wydziału Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie, akceptuję jego treść i wyrażam zgodę na uczestnictwo mojego dziecka oraz przetwarzanie danych osobowych moich i mojego małoletniego dziecka

.....,
(imię i nazwisko dziecka)

ucznia
(nazwa szkoły wraz z miejscowością)

zorganizowanego przez Wydział Duszpasterstwa Misyjnego, którym jest **Misyjny Synod Dzieci**, który odbędzie się w dniu 28.10.2023 r. w Centrum św. Jana Pawła II przy ul. Totus Tuus 32 w Krakowie oraz w Sanktuarium św. Jana Pawła II w Krakowie-Łagiewnikach.

Wyrażam także zgodę na przetwarzanie danych osobowych oraz publikowanie imienia i nazwiska (oraz szkoły i klasy) i również wizerunku dziecka za pomocą środków społecznego przekazu i w czasopismach wydawanych lub administrowanych przez Kurię Metropolitalną w Krakowie.

Strony www: misje.diecezja.pl oraz profile na Facebooku, Instagramie, Twitterze, kanale YouTube. Czasopisma: „Biuletyn Duszpasterski”, „Echo Dzieciom”, „Świat Misyjny”, „Niedziela”, „Gość Niedzielny”.

.....
(miejscowość, data)

.....
(podpis rodzica lub opiekuna prawnego)

Klauzula informacyjna Kurii Metropolitalnej w Krakowie

Zgodnie z art. 8 u. 1 Dekretu KEP oraz art. 13 u. 1 i 2 RODO, pragniemy poinformować, że administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Kuria Metropolitalna w Krakowie (Wydział Duszpasterstwa Misyjnego) z siedzibą przy ul. Franciszkańskiej 3, 31-004 Kraków. Dane osobowe Pani/Pana oraz dziecka pozostającego pod Pani/Pana opieką przetwarzane będą w celu organizacji i zapewnienia prawidłowego przebiegu wydarzenia organizowanego przez Wydział Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie (podstawy prawne: art. 6 u.1. lit a) RODO LUB art. 7 u.1 pkt.1) Dekretu KEP).

Kontakt z Inspektorem Ochrony Danych w Kurii Metropolitalnej oraz w Archidiecezji Krakowskiej w sprawach dotyczących przetwarzania i ochrony Pana/Pani danych oraz danych dziecka pozostającego pod Pani/Pana opieką jest możliwy poprzez adres e-mail: diod@diecezja.krakow.pl. Odbiorcą danych osobowych będą podmioty upoważnione do przetwarzania na podstawie umowy powierzenia danych oraz stosowne osoby, podmioty, urzędy, organy rządowe i samorządowe, określone przepisami ustaw związanych z dokonywanymi czynnościami. Dane osobowe Pani/Pana oraz dziecka pozostającego pod Pani/Pana opieką będą przechowywane przez okres niezbędny do realizacji zadania oraz obowiązków wynikających z przepisów prawa; nie będą przekazywane do państwa trzeciego (poza przypadkami realizacji działalności misyjnej Kościoła bądź zadań zleconych przez Stolicę Apostolską).

Przysługuje Pani/Panu prawo dostępu danych osobowych swoich oraz dziecka, prawo do żądania poprawienia, usunięcia lub ograniczenia przetwarzania tych danych – przy uwzględnieniu ograniczeń wynikających z RODO, w szczególności z art. 17 ust. 3 RODO; Ma Pan/Pani prawo wniesienia skargi do organu nadzoru, gdy uzna Pani/Pan, iż przetwarzanie danych osobowych Pani/Pana lub dziecka dotyczących narusza przepisy. W przypadku danych osobowych związanych z działalnością kanoniczną Kościoła Katolickiego, właściwym organem nadzoru jest Kościelny Inspektor Ochrony Danych, Skwer kard. Stefana Wyszyńskiego 6, 01-015 Warszawa, kiod@episkopat.pl, natomiast w przypadku danych związanych z pozostałą działalnością: Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych (adres: ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa). Pani/Pana dane oraz dane dziecka nie będą przetwarzane w sposób zautomatyzowany, w tym również w formie profilowania.

Uczestnictwo Państwa dziecka w proponowanym przez Wydział Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie wydarzeniu wiąże się z udzieleniem pełnej zgody na przetwarzanie danych osobowych oraz udzieleniem zgody na publikację wizerunku indywidualnego lub grupowego.

Jubileusze

JUBILEUSZ 50-LECIA WYJAZDU NA MISJE PIERWSZYCH MISJONARZY FIDEI DONUM Z ARCHIDIECEZJI KRAKOWSKIEJ

Misyjny Synod Dzieci jest okazją do świętowania Jubileuszu 50-lecia wyjazdu na Misje pierwszych misjonarzy z Archidiecezji Krakowskiej, który miał miejsce w roku 1973. W przygotowaniu jest Magazyn zatytułowany: „W trosce o Misje”, będący zbiorem świadectw Misjonarzy, którzy w latach 1973-2023 na różnych kontynentach oraz w różnych kontekstach kulturowych podejmowali powołanie misyjne.

JUBILEUSZ 50-LECIA SYNODALNEGO ZESPOŁU MISYJNEGO

Bezprecedensowym faktem jest, że dnia 29 VIII 1973 r. ukonstytuował się Synodalny Zespół Misyjny, działający w ramach Duszpasterskiego Synodu Archidiecezji Krakowskiej, którego prace trwały od 8 V 1972 do 8 V 1979 roku. Brał on czynny udział w przygotowaniu dokumentu na temat misji. Dokument został uchwalony na VIII Zebraniu Plenarnym Synodu Archidiecezji Krakowskiej, dnia 3 grudnia 1977 roku.

W dokumencie „Działalność misyjna” Synod Archidiecezjalny podejmuje naukę Soboru Watykańskiego II, wskazując na zadania krakowskiej archidiecezji wynikające z powszechnego charakteru misji Kościoła.

Po zakończeniu Synodu Duszpasterskiego Archidiecezji Krakowskiej Zespół Misyjny kontynuował pracę formacyjną. Był inspiratorem i organizatorem wielu trwałych, a także i okolicznościowych przedsięwzięć misyjnych w diecezji. Spotkania modlitewno-formacyjne odbywały się co miesiąc, a następnie raz na kwartał. Członkowie Zespołu organizowali pogadanki, wykłady dla różnych grup i środowisk, uwrażliwiając na sprawę misji. Uczestniczyli w nabożeństwach misyjnych przygotowywanych wraz z klerykami z różnych seminariów znajdujących się w Krakowie. Organizowali pomoc dla placówek misyjnych. Prowadzono działalność dziennikarską, publikując misyjny kwartalnik „Idźcie na cały Świat”. Członków grupy łączyły wspólne misyjne zainteresowania, ale każdy wносił własny charyzmat, a także wiedzę i umiejętności. Zespołowi Misyjnemu przewodniczyła pani dr Zofia Roszek. W 1980 r. została członkiem Komisji Episkopatu d/s Misji. Funkcję tę pełniła przez dwie kadencje. Za wkład w dzieło misyjne Kościoła

ksiądz kardynał Franciszek Macharski dnia 2 października 1985 r. wręczył pani Zofii papieskie odznaczenie „Pro Ecclesia et Pontifice”. Z jej inicjatywy powstał także Sekretariat Misyjny Kurii Metropolitalnej, w którym to rozpoczęły pracę Siostry Klawerianki w dniu 1 grudnia 1988 roku. Pierwszą Siostrą, której powierzono pracę w Sekretariacie była s. Bożena Najbar. W latach 1981-1984 uczestniczyła ona jako licealistka w spotkaniach Zespołu Misyjnego organizowanych przez panią dr Zofię Roszek.

35 LAT OBECNOŚCI SIÓSTR KLAWERIANEK W WYDZIALE DUSZPASTERSTWA MISYJNEGO KURII METROPOLITALNEJ W KRAKOWIE.

Kolejna okazja do świętowania podczas Misyjnego Synodu Dzieci to 35 lat pracy Zgromadzenia Sióstr Misjonarek św. Piotra Klawera w Wydziale Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie. Założycielka Zgromadzenia bł. Maria Teresa Ledóchowska już u początków założenia Zgromadzenia pierwsze swe kroki skierowała do Kurii w Krakowie do kardynała Albina Dunajewskiego, którego to prosiła o pozwolenie na założenie Towarzystwa Przeciwniewolniczego w Krakowie. Natomiast kardynał Karol Wojtyła zwrócił się z prośbą do Sióstr Klawerianek w Rzymie o pomoc dla pierwszych misjonarzy Fidei Donum wyjeżdżających na misje z Archidiecezji Krakowskiej. Od tego czasu aż do tej pory Zgromadzenie wspiera ich pracę poprzez realizację różnych projektów, o które prosili i proszą Misjonarze.

*ks. dyr. Tadeusz Dziedzic
s. Bożena Najbar*

**KOŁĘDNICY
MISYJNI**

Arcybiskup
Marek Jędraszewski
Metropolita Krakowski

Kraków, czerwiec 2023 r.

Drodzy Kołędnicy Misyjni i Opiekunowie Grup Kołędniczych,
Katecheci i Animatorzy

Z wielką radością udzielam pasterskiego błogosławieństwa Dzieciom i Opiekunom, którzy w okresie Bożego Narodzenia zachęcą nas wszystkich do otwarcia serc na dzielenie się wiarą, że Jezus jest naszym Zbawicielem. Jeszcze wielu ludzi, w tym dzieci, nie zna Dobrej Nowiny. A to nasz obowiązek bycia świadkami Jezusa. Niech *Kołodowanie Misyjne* we wszystkich parafiach Archidiecezji Krakowskiej będzie odpowiedzią na to wezwanie i polecenie Jezusa.

Z serca wszystkim błogosławię

+ *Marek Jędraszewski*

✠ Marek Jędraszewski
Arcybiskup Metropolita Krakowski

Wprowadzenie

Przed nami kolejne przygotowania do wizyty Kolędniców Misyjnych. Wcześniej przeżyjemy Misyjny Synod Dzieci Archidiecezji Krakowskiej, który przypomni nam m.in. o odpowiedzialności każdego ochrzczonego za głoszenie Ewangelii. Będzie to dobre przygotowanie do wyruszenia na ulice miast i wiosek, do domów, aby przypomnieć, że chociaż już XXI wiek to nadal ludzie czekają na Ewangelie. Dziś trzeba ją głosić nie tylko w krajach zwanych misyjnymi, ale także tam, gdzie żyjemy, mieszkamy, ponieważ potrzeba Nowej Ewangelizacji. Dzisiaj w krajach Europy, które wysyłały tysiące misjonarzy, potrzeba, aby do nich także przybywali misjonarze. Również w naszej Ojczyźnie musimy się starać o pogłębienie wiary. A wiara umacnia się, gdy jest przekazywana, jak mówił św. Jan Paweł II.

To jest powodem radości, że z roku na rok coraz więcej dzieci, młodzieży, szkół włącza się w dzieło Kolędniców Misyjnych. Mamy nadzieję, że materiały zawarte w tym biuletynie pomogą w przygotowaniach.

Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci wyznaczyło w tym roku, aby Kolędnicy wspomogli dzieci z Kolumbii. Wesprzemy także dzieci, wśród których pracują misjonarze z naszej Archidiecezji.

Niech Maryja, Gwiazda Ewangelizacji, wyprasza Wam wszystkim błogosławieństwo Jezusa Zbawiciela.

ks. dyr. Tadeusz Dziedzic

O sytuacji dzieci w Kolumbii

Kolumbia jest krajem ponad cztery razy większym niż Polska. Każdy region ma swoje tradycje i zwyczaje. Większość ludzi została ochrzczona w Kościele katolickim. W ostatnich latach widać wielką ekspansję różnych sekt.

Wychowankami są dzieci ulicy

W odpowiedzi na apel Jana Pawła II, aby uruchomić wyobraźnię miłosierdzia, w 2003 r. pallotyni otworzyli w miejscowości Bello Dom Dziecka im. Jana Pawła II. Po kilku latach funkcjonowania domu jego wychowankowie zostali objęci Pallotyńską Adopcją Serca. Wychowankami są dzieci ulicy. Sytuacja rodzin, z których pochodzą, jest trudna pod względem ekonomicznym. Rodziny są:

1. Pozbawione środków do życia.
 2. Zmuszone do kradzieży.
 3. Zmuszone do szukania jedzenia na ulicy.
- Według oficjalnych danych 13% dzieci w skali całego kraju jest chronicznie niedożywionych;
 - rocznie 15 tysięcy dzieci do 5. roku życia umiera na choroby, które mają związek z niedożywieniem, a co za tym idzie, z osłabieniem organizmu.

Szkolnictwo

Oficjalnie dzieci mają prawo do edukacji podstawowej.

Szkołę rozpoczynają między 5. a 11. rokiem życia. Pomimo że pierwszy etap edukacji jest obowiązkowy, ponad 5% dzieci nie idzie do szkoły lub jej nie kończy. Następny etap kształcenia to liceum (od 11. do około 17. roku życia), kończące się maturą. Z oficjalnych danych sprzed kilku lat wynika, że 75% młodzieży albo nie idzie do liceum, albo nie kończy go maturą.

Ci, którzy zdali maturę, zaczynają studia, ale 50% ich nie kończy, głównie z powodów ekonomicznych. Poziom edukacji w szkole jest niski.

Ubezpieczenia społeczne

Każdy obywatel ma prawo do ubezpieczeń społecznych, m.in. do opieki medycznej, ale w praktyce najbiedniejsi otrzymują najniższą z form ubezpieczenia, tzw. SISBEN, na podstawie którego podstawie na każdą dolegliwość przepisuje się im przysłowiową polopirynę.

Poczucie bezpieczeństwa

W Casa Hogar, gdzie od samego początku objętych opieką jest ponad 20 dzieci, wychowankowie korzystają z prywatnej opieki medycznej. Poza tym dzieci mają zagwarantowane pełne utrzymanie: wyżywienie, ubranie, mieszkanie, opłaconą

naukę, a przede wszystkim poczucie bezpieczeństwa. Wychowawcy zabiegają, aby wychowankowie otrzymali solidną edukację podstawową i licealną oraz formację katechetyczną z przygotowaniem do przyjęcia poszczególnych sakramentów.

Dzieci przebywają w domu od niedzieli wieczorem do piątku. Soboty i niedziele spędzają ze swoimi rodzinami lub – jeżeli ich nie mają – z opiekunami. Misją i zadaniem Casa Hogar jest troska o to, aby jego wychowankowie byli dobrze przygotowani do samodzielnego życia w przyszłości.

Dzieci Żołnierze

Szeroką falą obejmuje dzieci problem zmuszania do walki. Od prawie 50 lat trwa konflikt zbrojny. Partyzanci przeprowadzają masowe branki wśród biednych dzieci w blisko 250 miastach w 18 departamentach kraju. Wojsko szacuje, że dzieci i nieletni stanowią dziś aż 20 procent kilkunastotysięcznych Rewolucyjnych Sił Zbrojnych Kolumbii.

Papież Franciszek prosi o modlitwę za ludzi żyjących na marginesie społecznym. „Módlmy się, aby ludzie, którzy żyją na marginesie społeczeństwa, w nieludzkich warunkach egzystencjalnych, nie byli zapomniani przez instytucje i by nigdy nie byli uważani za pozbawionych wartości”.

Takich miejsc na świecie jest bardzo dużo. Doświadczeniem pracy w jednym z takich miejsc na granicy Kolumbii z Brazylią dzieli się misjonarka Dorota Kozieł.

Misjonarze „Itinerantes”

Gdy pracowałam na misjach, miałam okazję spotkać wspaiałych ludzi z różnych kultur. Wśród nich spotkałam grupę misjonarzy „Itinerantes”, to znaczy „W drodze”. Aby spędzić z nimi czas, w styczniu 2007 roku, udałam się na granicę Peru z Brazylią i Kolumbią, bo mnie zafascynował styl ich pracy misyjnej. Grupa była bardzo różnorodna: księża, siostry i bracia zakonni oraz świeccy, kilka narodowości w jednym małym domku. Wyszli z różnych wspólnot, aby utworzyć małą wspólnotę i zamieszkać wśród ludzi z marginesu społecznego. Kupili mały domek na palach w miejscu bardzo specyficznym. Był to wąwóz, którym spływały ścieki z miasteczka Leticia (Kolumbia) i Tabatinga (Brazylia). Miejsce to było zamieszkałe przez ludzi, którzy często nie mieli dokumentów tożsamości, nie mieli narodowości, bo nikt ich nie chciał. Ich domy były zrobione z odpadów drewnianych, blaszanych, itp. Zapach w tej okolicy był nieprzyjemny, pod domami płynęły ścieki, ludzie wyrzucali wszelkie odpady pod dom, co sprzyjało rozwojowi szczurów i wszelkiego rodzaju insektów. Misjonarze „Itinerantes”, zamieszkali w tych jakże trudnych warunkach, aby lepiej poznać rzeczywistość ludzi z marginesu i im towarzyszyć. Często musieli interweniować w trudnych, rodzinnych sytuacjach. Dom misjonarzy był otwarty dla każdego, dzieci sąsiadów często wpadały porozmawiać, były ciekawe świata, nawet uczestniczyły w modlitwie czy Mszy św. Misjonarze interesowali się sytuacją tych dzieci i ich rodzin. Współpracowali z trzema wikariatami z trzech państw, aby wspólnie z misjonarzami organizować różnego rodzaju szkolenia i akcje społeczne. Mobilizowali miejscowe władze, aby zainteresowały się sytuacją ludzi z marginesu społecznego. Szukali specjalistów, aby pomóc tym zagubionym osobom, rozwiązać różnego rodzaju problemy społeczne, prawne i duchowe. Odwiedzali więzienia w Iquitos (Peru) i Leticia (Kolumbia), w miarę możliwości służyli pomocą. Gdzie nie dało się pomóc, po prostu byli z nimi, bo dla nich każdy człowiek ma wartość osoby ludzkiej i dziecka Bożego.

Czas spędzony z misjonarzami „Itinerantes” był niezapomnianym doświadczeniem. Podziwiałam ich za to, że potrafili żyć we wspólnocie, mimo różnic kulturowych, różnych poziomów wykształcenia i różnej formacji duchowej. W tej wspólnocie każdy czuł się potrzebny. Gdy zostałam skierowana do pracy misyjnej na granicę do misji Santa Rosa i Islandia, często korzystałam z pomocy misjonarzy „Itinerantes”. Wspólnie wypływalismy, aby odwiedzić wioski rozrzucone w dżungli amazońskiej. Organizowaliśmy różnego typu szkolenia. Współpracowaliśmy w różnych projektach, aby pomóc ludziom uwikłanym w trudne sytuacje prawne, społeczne czy problemy duchowe.

Szczęść Boże!
Katechetka: Dorota Kozieł

Tabatinga i wąwóz marginesu

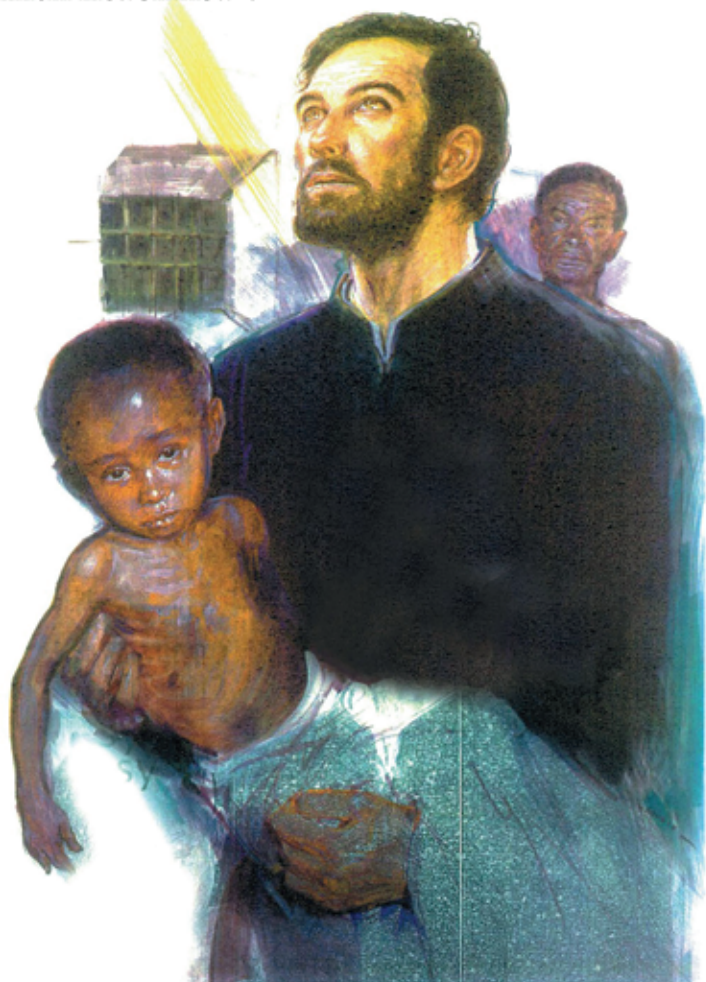
Tam, gdzie balansują ze sobą bogactwo i niewyobrażalna bieda, gdzie jedni ludzie mają wszystko, a inni nie mają nic. A wszystko to u boku rajskich widoków Amazonii, które mogą zamienić się w piekło zmieniającej się pogody. Pomimo tego trzeba odnaleźć się w skomplikowanej rzeczywistości. Przepływamy rzekę Amazonkę w Peru i wysiadamy z łodzi na brzeg, który należy już do Brazylii. Idziemy przez miasteczko Leticia oraz park, gdzie na noc zlatuje się tysiące papug. Mamy możliwość spojrzenia na miasteczko i Amazonkę z wieży pobliskiego Kościoła. Możemy także wesprzeć lokalną ludność przez zakup drobnej biżuterii z zębami piranii, kajmana lub łuskami największej ryby słodkowodnej piraruku oraz torebek wyplatanych z trawy.

Przed nami „granica” Brazylii z Kolumbią. W cudzysłowie, bo nic tu nie przypomina naszego wyobrażenia granicy między państwami. Schodzimy w „wąwóz marginesu społecznego” czyli granicę. W wąwozie idziemy po kładce z desek, uważając by nieopatrnie nie spaść. Bezpośrednio z kładek można zajrzeć do otworów na drzwi, by zobaczyć pomieszczenia i mieszkańców. Są oni nieco wystraszeni i nie bardzo chcą się pokazywać. Jedynie pewna dziewczyna wychyliła się z otworu okiennego i obdarowała nas uśmiechem. Nam trudno było się uśmiechać, widząc tę ogromną biedę. Dowiadujemy się od naszej przewodniczki Dominiki, że tu mieszkają ludzie nigdzie niezarejestrowani, czyli rodzą się, żyją i umierają bez dowodów tożsamości. Nikogo to nie interesuje, kto tu mieszka, po co tu żyje i czy w ogóle ma coś do jedzenia i ubrania. Są nikim dla społeczeństwa. Są jednak osoby, które zainteresowały się tym miejscem i tymi ludźmi. To szczególnie wspólnota składająca się z kapłanów, sióstr, osób świeckich. Każda z nich może tu przybyć np. na rok i być z tymi nicyzimi ludźmi. To jest to coś, co mogą im dać: swój czas, niczego w zamian nie żądając. To szczególne powołanie w powołaniu. Tutaj jest dobre miejsce na medytację nad sensem życia w poczuciu bycia nikim. Wąwóz w marginesie społecznym albo odwrotnie margines społeczny w wąwozie i jedno, i drugie jest prawdziwe. Tutaj nie ma miejsca na koncentrowanie się na sobie, tutaj kierujemy wzrok ku Bogu i ku ludziom. Zapytałam jednej z misjonek świeckich Doroty Kozieł, jak ona doświadczyła tego specyficznego czasu bycia z tymi ludźmi.

s. Bożena Najbar

Św. Piotr Klawer SJ
(1581-1654)

Niestrudzony misjonarz hiszpański,
który nazwał siebie
„niewolnikiem niewolników”.

Płomieniem swego zapалу apostołskiego
rozpalił ducha bł. Marii Teresy Ledóchowskiej,
która obrała go za Patrona Zgromadzenia.

Św. Piotr Klawer, jezuita misjonarz wśród niewolników w Kartagenie, w Kolumbii

Poznajmy ciekawą postać jezuity-misjonarza, który pracował z Afrykańczykami-niewolnikami przywożonymi statkami z Afryki do Kartageny w Kolumbii w pierwszej połowie XVII wieku.

Piotr Klawer urodził się 26 czerwca 1580 r. w Verdu, katalońskiej wiosce (Hiszpania), oddalonej sto kilometrów od Barcelony. Katalończycy są ludźmi małowowymi, uczciwymi, bardzo religijnymi, kochającymi pracę i wolność. Również Klawer był obdarzony tymi cechami. Jego rodzice: Piotr Klawer i Anna Korbero byli zamożnymi rolnikami. Mieli czwórkę dzieci i mieszkali w Calle Mayor w Yerdu, otoczonym murami i liczącym zaledwie dwa tysiące mieszkańców.

Niech Bóg uczyni go dobrym chrześcijaninem

W księdze chrztów proboszcz przy nazwisku przysłego świętego, zapisał następujące zdanie: „Niech Bóg uczyni go dobrym chrześcijaninem”. Jego modlitwa została wysłuchana, ponieważ każdy święty, to nikt inny jak dobry chrześcijanin. O dzieciństwie Piotra Klawera wiemy niewiele. Pewne jest jednak, że stracił matkę i starszego brata, gdy nie miał jeszcze 13 lat. Bez wątpienia te bolesne doświadczenia dotknęły go do głębi.

Listy misjonarzy budziły entuzjazm młodzieży europejskiej

Po skończonych studiach, które są równoznaczne z dzisiejszą maturą, wstąpił w Belen do kolegium, prowadzonego przez Jezuitów, aby studiować filozofię. W tamtym czasie Towarzystwo Jezusowe obchodziło 60-lecie swojego istnienia i już wówczas mówiło się o kanonizacji Ignacego Loyoli, który przebywał również przez pewien czas w Barcelonie. Jezuici, rozjeżdżając się w różne strony świata, poświęcali się wychowaniu młodzieży i ewangelizacji. Listy misjonarzy, następców wielkiego Franciszka Ksawerego, przychodzące z Azji i Ameryki, budziły entuzjazm młodzieży europejskiej.

Entuzjazm z naśladowania Jezusa

Piotr Klawer poprosił o przyjęcie do Towarzystwa Jezusowego. Motywów tej decyzji nie znamy, lecz możemy się ich domyślać, znając jego wielkoduszność. Rozpoczął nowicjat w Tarragonie 7 sierpnia 1602 roku. Miał wówczas 22 lata. Tam właśnie znajdował się nowicjat jezuicki, pierwszy etap długiej formacji, w czasie której młody człowiek miał możliwość głębszego poznania Towarzystwa Jezusowego. Cechą charakterystyczną nowicjusza był entuzjazm, typowy dla kogoś, kto zaczyna odkrywać, co znaczy naśladować Jezusa. Niewiele wiemy o nowicjacie Klawera. Pomimo to znamy jeden bardzo znaczący szczegół: kiedy po latach o. Kacper Sobrino, współnowicjusz Klawera, spotkał go w Kartagenie, mógł potwierdzić: Ojciec Klawer jest wciąż taki sam, jakiego poznałem w nowicjacie.

Jestem jak niewolnik

8 sierpnia 1604 r. Piotr Klawer złożył śluby zakonne ubóstwa, czystości i posłuszeństwa, następnie został wystany do Gerony, aby doskonalić swoje studia humanistyczne. W dzienniczku duchowym, którego nie posiadamy, lecz który poznał w Kartagenie jego współpracownik, brat Mikołaj Gonzalez, Piotr zapisał w dniu ślubów: „Ponieważ ofiarowałem siebie Bogu... aż do śmierci muszę Mu służyć, zdając sobie sprawę, że jestem jak niewolnik, którego cała praca ma być skierowana na służbę swojego Pana i który musi starać się całą duszą, ciałem i umysłem podobać się Jemu we wszystkim”. Zdumiewa wyrażenie: „jestem jak niewolnik”, które Piotr Klawer zanotował w wieku 24 lat. Myśl o pokornej, ofiarnej i całkowitej służbie dojrzywała więc w nim na długo przed przybyciem do Nowego Świata.

W każdej przychodzącej osobie widział Chrystusa

W latach 1605-1608 spotykamy młodego jezuitę w Palmie, na Majorce, gdzie

razem z innymi studentami kontynuował studia filozoficzne. Tam właśnie przeżył doświadczenie duchowe, które wycisnęło piętno na całym jego przyszłym życiu. Funkcję furtiana kolegium w Montesion pełnił wówczas podeszły w latach brat Alfons Rodriguez. Był on człowiekiem pokornym, służącym wszystkim z dobrocią i radością, przez co zyskiwał sobie powszechny szacunek. Mówiło się, że brat Alfons nieustannie się modlił i często można go było usłyszeć mówiącego: „Idę, Panie, gdy szedł otworzyć drzwi”. W każdej przychodzącej osobie widział Chrystusa.

Boże wezwanie do misji

Dzięki harmonii, jaka łączy wielkie dusze, między bratem Alfonsem i studentem Klawerem narodziła się głęboka przyjaźń. Każdego dnia prowadzili ze sobą krótkie rozmowy duchowe, w czasie których 74-letni brat Alfons dzielił się doświadczeniem życia z 25-letnim młodzieńcem.

Aż do tego momentu, Piotr Klawer nie widział jeszcze jasno pola swej przyszłej pracy apostołskiej. Kilka lat później opowie bratu Gonzalezowi, że ideę pracy wśród niewolników w Ameryce zawdzięcza bratu Alfonsowi, który ukazał mu Boże wezwanie do tej misji. Wtedy Klawer zaofiarował przełożonym swą gotowość do pracy w Nowym Świecie.

Wola Boża objawia się w pragnieniach serca

W styczniu 1610 r., zaledwie po 14 miesiącach studiów teologicznych, Piotr Klawer otrzymał list od prowincjała, ojca Jana Villegasa, który kierował go do niedawno utworzonej prowincji Nowego Królestwa Granady: „Woli Bożej, która objawia się w pragnieniach serca, aby ofiarować się na służbę Indian, nie można się dłużej opierać. Ufam, że z łaską Bożą będzie im brat wielką pomocą”.

Zobaczył po raz pierwszy niewolników z Afryki

Niezwłocznie udał się więc Piotr z Tarragony przez Walencję do Sewilli. W 1610 r. Sewilla była bogatym miastem, liczącym 150 tysięcy mieszkańców. Co roku wypływało z portu od 60 do 70 statków, wiozących na swych pokładach łowców przygód, którzy szukając złota i sławy tworzyli obraz „hiszpańskiej” Ameryki. W tym mieście Piotr Klawer zobaczył po raz pierwszy niewolników z Afryki, uginających się pod brzemieniem ciężkich ładunków. Wywarło to na nim wstrząsające wrażenie. W Sewilli otrzymał od króla konieczne zezwolenie, aby udać się do Ameryki jako misjonarz. Zgodnie z prawami patronatu, przyznanymi przez papieża, władca Hiszpanii był odpowiedzialny za ewangelizację Indian. 15 kwietnia 1610 r. po wielu ceremoniach odpłynęła z Sewilli flota wojenna, składająca się

z trzech galeonów, dowodzona przez kapitana Hieronima de Portugal i Cordoba. Na okręcie, noszącym imię świętego Piotra, płynęło czterech jezuitów: Alfons Mejia, Jan Gregorio, Jan Cabrera i Piotr „Klawel”. Tak więc, z błędem w nazwisku, podróżował ten, który stanie się prawdziwym bohaterem i którego wkład w tworzenie Nowego Świata będzie tak wielki; miał wówczas 30 lat.

Niewolnictwo

Podróż przebiegała normalnie, co nie znaczy jednak, że takie podróże należały do łatwych. Dwa miesiące później pojawiła się na horyzoncie Kartagena de Indias! Zejście na ląd było podwójną radością dla misjonarzy, którzy przybywali do swej nowej ojczyzny. Jezuita zostali przyjęci przez współbraci - w kolegium, założonym zaledwie sześć miesięcy wcześniej.

Tutaj Piotr Klawer poznał ojca Alfonsa de Sandoval, który będzie jego drugim mistrzem. Urodzony w Sewilli o. Alfons, w dzieciństwie przeniósł się wraz z rodzicami do Limy. Po wstąpieniu do Towarzystwa Jezusowego, od 1605 r. poświęcił się pracy wśród niewolników, pisał też książkę na ten temat. Podczas kilku tygodni spędzonych w Kartagenie, Piotr Klawer dowiedział się wiele o niewolnictwie.

Różne formy zniewolenia

Niewolnictwo! Dziś trudno nam je zrozumieć, chociaż i we współczesnym świecie są różne formy zniewolenia, które nie powinny istnieć. Oblicza się, że w ciągu czterech wieków niewolnictwa do Ameryki zostało przywiezionych od 10 do 15 milionów Afrykańczyków. Do Kartageny przywieziono przynajmniej milion niewolników, którzy zostali rozmieszczeni w Nowym Królestwie (dzisiejsza Kolumbia), Panamie, Wenezueli, Ekwadorze i Peru, z przeznaczeniem do pracy w kopalniach złota i srebra, do hodowli bydła i uprawy trzciny cukrowej lub do pracy w domu. Kobiety stanowiły jedną trzecią wszystkich niewolników, natomiast dzieci były mniejszością. Jednakże jasne i wyraźne potępienie niewolnictwa pojawiło się dopiero w 1839 r. za pontyfikatu papieża Grzegorza XVI. Świadomość chrześcijańska budziła się powoli, aż do pełnego zrozumienia, jakim okrucieństwem jest niewolnictwo.

Niewolnik Niewolników afrykańskich na zawsze

Jaka zaś była odpowiedź Piotra Klawera? Nie pisał on traktatów przeciw niewolnictwu, ani też nie atakował otwarcie struktur, wobec których czuł się bezsilny. Zaczął zwalczać ten system czynami, darząc niewolników miłością i szacunkiem oraz przedkładając ich nad tych, którzy byli wolni. Wstawiał się za nimi u ich właścicieli i troszczył się o ich potrzeby materialne. Głosił im

prawdę o Chrystusie, który nadaje sens życiu. Przez 38 lat oddawał się dzień po dniu tej służbie, będąc prawdziwym „niewolnikiem niewolników”. W tych czasach było rzeczą niemożliwą uczynić coś więcej ponad to, czego dokonał Piotr Klawer.

Pod koniec roku 1615 ponownie znajdujemy Piotra Klawera w Kartagenie, w której zostanie aż do śmierci. 19 marca 1616 r. w katedrze kartageńskiej, z rąk biskupa Piotra de la Vega, dominikanina, otrzymał święcenia kapłańskie. Był pierwszym jezuitą wyświęconym w tym mieście. Następnego dnia odprawił pierwszą Mszę świętą w małym kościele przy kolegium, przy ołtarzu Matki Bożej Cudownej.

Protest Piotra Klawera przeciw niewolnictwu wyraził się w postawie służebnej, ukazanej wyraźnie w profesji zakonnej, podpisanej 3 kwietnia 1622 r. Przed formułą ślubów, w której poświęcał się całkowicie Bogu, napisał te słowa: „Miłości, Jezu, Maryjo, Józefie, Ignacy, mój Alfonsie, Tomaszu, Wawrzyńcze, Bartłomieju, święci moi, patronowie moi, mistrzowie i orędownicy moi i moich drogich Afrykanów, wstawiajcie się za mną”. Na końcu podpisał: „Pefrus Claver, aethiopum semper seruus” (Piotr Klawer, niewolnik niewolników afrykańskich na zawsze!). W ten sposób określił siebie samego i wytyczył program swego życia.

W tym czasie przybywano do Kartageny corocznie od 12 do 14 statków z Afrykańczykami. Na każdym z nich znajdowało się od 300 do 600 niewolników. Gdy tylko pojawiały się na horyzoncie, Piotr Klawer pośpiesznie gromadził swoich tłumaczy i przygotowywał zapas biskoptów, wina, napojów i świeżych owoców. Jego pragnieniem było przybyć jak najszybciej do więźniów, a szczególnie z pomocą medyczną do chorych. Oblicza się, że w ciemnych i brudnych ładowniach umierało od 15 do 20% „towaru”.

Piotr Klawer ze swoimi pomocnikami robił wszystko, co było w jego mocy, aby pomóc tym biednym ludziom, którzy po raz pierwszy od wielu miesięcy widzieli uśmiechnięte twarze i dłonie, które przynosiły ulgę zamiast ranić. Ciężko chorzy byli natychmiast chrzczeni.

Zaczynał katechezę od rysunków i obrazów

Niewolników umieszczano w barakach, w których warunki życia nie różniły się niczym od tych na statkach. Byli segregowani i wystawiani na sprzedaż w Kartagenie lub transportowani do innych portów. Wśród nich Klawer głosił katechezę, przygotowując do chrztu, posługując się dwunastoma tłumaczami, ponieważ niewolnicy pochodzili z najdalszych regionów Afryki: Senegal, Gwinei, Sierra Leone, Angoli, Konga, Sudanu. Na początku Piotr Klawer zwrócił się z prośbą do

swoich przyjaciół, aby udostępnił mu niewolników jako tłumaczy.

Podczas procesu kanonizacyjnego siedmiu z nich mówiło o ojcu Piotrze Klawerze z wielkim szacunkiem. Za pomocą ludzi Piotr Klawer zbierał informacje: tylko niektórzy byli ochrzczeni. Inni otrzymali ten sakrament, ale bez zrozumienia jego znaczenia. Większość jednak nie znała wiary chrześcijańskiej. Piotr Klawer zaczynał katechezę od rysunków i obrazów: „Bóg jest dobry i my jesteśmy jego dziećmi, dlatego posyła nam Jezusa Chrystusa jako Zbawiciela. Woda chrztu oczyszcza z grzechów i otwiera nam bramy nieba. Ceremonia chrztu była uroczysta: każde dziesięć osób otrzymywało to samo imię, aby je sobie wzajemnie przypominali; następnie po obmyciu wodą życia otrzymywali medaliki. Oczywiście niewolnikom trudno było zrozumieć znaczenie tej ceremonii, lecz przemawiało do nich świadectwo miłości tego, który udzielał im sakramentu, dlatego z wdzięcznością przyjmowali medalik, będący dla nich światłem nadziei.

Całował rany niewolników

Święty Piotr Klawer posługiwał przede wszystkim chorym. Przez 14 lat odwiedzał codziennie starego niewolnika, żyjącego w rozpadającej się szopie. Często spotykamy go również w szpitalu św. Sebastiana, świadczącego najniższe posługi. Czasami towarzyszyli mu klerycy z kolegium, których uczył służyć potrzebującym. Szpital św. Łazarza, znajdujący się na peryferiach miasta, przeznaczony był dla trędowatych. Tam miłość Piotra Klawera na znała granic i ostrożności. Osobiście opiekował się chorymi, kładąc ich na swoim płaszczu. Brat Gonzalez mówił, że jego towarzysze nie znosili szpitalnego odoru i płaszcz musiał być prany aż do czterech razy w ciągu dnia. Są świadkowie potwierdzający, że widzieli Piotra Klawera całującego rany niewolników, spowodowane kajdanami i łańcuchami. Czyż nie był to niemy krzyk protestu?

Dobry ojciec Klawer wzruszał wszystkich swym poświęceniem się dla. Świadectwa na temat jego życia są zdumiewające: źle się odżywał, spał na zwykłym sienniku, odprawiał długie nocne czuwania. A przecież wyczerpująca praca, upalny klimat i nieznośne komary były już dostatecznym umartwieniem!

Wielu innych jezuitów i nie tylko jezuitów, pracowało z niewolnikami, lecz tylko Piotr Klawer pozostał we wspomnieniach jako człowiek heroiczny, którego świętości nie można podważać i o którym opowiada się rzeczy niezwykle. Gdy epidemia dżumy zdziesiątkowała Kartagenę, Klawer przewyciężył chorobę, podczas gdy 9 z 22 członków wspólnoty padło jej ofiarą. Pozostał jednak sparaliżowany. Jego choroba ze względu na samotność i opuszczenie przypominała krzyż Chrystusa. On, który był niestrudzony całe życie, został odosobniony

Po życiu Chrystusa żadne nie wzruszyło mnie tak głęboko, jak życie wielkiego apostoła

Po długim procesie, przerwany z powodu kasaty Towarzystwa Jezusowego, papież Pius IX w 1851 r. ogłosił Piotra Klawera błogosławionym, a 15 stycznia 1888 r. Leon XIII kanonizował go razem z jego mistrzem duchowym Alfonsiem Rodriguezem oraz młodym studentem, Janem Berchmansem. Jedno zdanie papieża Leona XIII wyraża wszystko, co można powiedzieć o Piotrze Klawerze: „Po życiu Chrystusa żadne nie wzruszyło mnie tak głęboko, jak życie wielkiego apostoła” – świętego Piotra Klawera. Śmiertelne szczątki Świętego spoczywają w relikwiarzu, umieszczonym pod głównym ołtarzem kościoła pod jego wezwaniem w Kartagenie (Kolumbia).

Modlitwa

*Boże, Ty świętego Piotra uczyniłeś sługą niewolników oraz umocniłeś przedziwną miłością i cierpliwością w niesieniu im pomocy, † dozwól, byśmy dzięki jego orędownictwu czynem i prawdą kochali bliźnich, * szukając tego, co jest znamieniem Jezusa Chrystusa. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, † który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków. Amen.*

(adonai.pl)

W 1986 roku Jan Paweł II podczas pielgrzymki do Kolumbii udał się do Kartageny, do sanktuarium św. Piotra Klawera, gdzie modlił się przy grobie tego wielkiego apostoła czarnych niewolników.

KATECHEZA MISYJNA DLA KLAS 1-3

TEMAT: Też mogę zostać misjonarzem.

CELE LEKCJI:

- rozbudzenie zainteresowania uczniów misjami oraz sytuacją życiową ich rówieśników w krajach misyjnych,
- pobudzenie misyjnej aktywności uczniów,
- podtrzymanie zainteresowania tematyką misji,
- aktywne włączenie uczniów w dzieło misyjne.

WSTĘP:

– Modlitwa za misjonarzy pracujących w dalekich krajach i głoszących Chrystusa tym, którzy o Nim nie słyszeli.

– Katecheta na mapie świata lub globusie pokazuje kraje misyjne ze szczególnym uwzględnieniem krajów afrykańskich i Zambii, w której obecnie przebywa około 30 aktywnych polskich Misjonarzy (księżę diecezjalnych, braci i siostr zakonnych oraz świeckich misjonarek).

– Katecheta zapisuje na tablicy słowa: *misje/misjonarz* i na zasadzie skojarzeń oraz burzy mózgów zapisuje zaproponowane przez dzieci słowa związane z tematem.

ROZWINIĘCIE: W głównej części lekcji katecheta prezentuje (odczyt, wcześniejsze nagranie audio z dzieckiem jako lektorem) treść listu dziecka z Zambii (materiały pomocnicze) i na jego podstawie prowadzi pogadankę z dziećmi na temat pracy misjonarzy, rzeczywistości misyjnej Afryki, potrzeb dzieci z krajów Trzeciego Świata.

ZAKOŃCZENIE: W podsumowaniu katecheta zadaje dzieciom pytania: Czy dzieci spotkały już kiedyś misjonarkę lub misjonarza? O czym opowiadał? Czy my również możemy pomóc ubogim ludziom, zwłaszcza dzieciom na misjach? W jaki sposób skutecznie dzieci mogą stanąć przy boku misjonarzy i nieść wraz z nimi pomoc? Na koniec katecheta odtwarza pieśń o charakterze misyjnym.

MATERIAŁY POMOCNICZE:

Modlitwa za misjonarzy:

Panie Jezu, który wszystkim ludziom ogłosiłeś Ewangelię Bożą i posłałeś Apostołów na cały świat, Pobłogosław wszystkim misjonarkom i misjonarzom. Obdarz

ich serca radością i pokojem, aby wytrwale wypełniali swą misję. Dodawaj im siłę. Wspieraj w trudnych chwilach. Poczieszaj, gdy są smutni. Panie Jezu, bądź z nimi, gdy każdego dnia mówią ludziom o Tobie. Amen.

LIST DZIECKA Z ZAMBII DO SWOJEGO PATRONA:

„Drogi Darczyńco,

Mam na imię Dorothy. Mam 12 lat. Jestem uczennicą 5 klasy. Uczęszczę do szkoły St. Joseph w stolicy Zambii, w Lusace. Pochodzę z plemienia Bemba. Moja szkoła bierze udział w projekcie MAYO, programie wspierającym finansową pomoc w edukacji dla dzieci z biednych dzielnic Lusaki. Mówię trzema językami: po angielsku, w języku chinyanja i bemba. Moi przodkowie pochodzą z północnej części Zambii. Ale moi rodzice sprowadzili się na południe kraju w poszukiwaniu pracy. Jednak wcale nie było tak łatwo ją tutaj znaleźć. Dlatego tata podejmuje się tylko dorywczych prac budowlanych, a mama sprzedaje warzywa na targu. Jestem jednym z siedmiorga dzieci. Mieszkamy w małym wynajętym domku zrobionym z pustaków. Jeszcze kilka lat temu nie mieliśmy prądu. Na szczęście ostatnio nasz właściciel zainstalował system elektryczny w naszej dzielnicy. Nie mamy jednak dostępu do wody i prywatnej toalety. Dzielimy ją z mieszkańcami compoundu (osiedle biedoty). Wodę przynosimy w wiadrach z kranu oddalonego jakieś 300 metrów od naszego mieszkania. Musimy za nią zapłacić. Myjemy się w miskach. Mam też inne obowiązki w domu oprócz przynoszenia wody. Muszę zmywać codziennie ponieważ jest tutaj dużo kurzu na drogach. Zmywam naczynia, pomagam mamie w robieniu prania, bo nie mamy pralki. Uczę się też, jak przygotować nshimę. To jest nasz podstawowy posiłek. Mączka kukurydziana gotowana z wodą tworzy coś podobnego do kaszy mannej tylko w bardziej zwartej postaci. Jem dwa posiłki dziennie. Pierwszy w szkole ok. godziny 10:00 i to jest owsianka. A wieczorem z rodziną nshimę z warzywami: pomidorami, zieliną i cebulą. Bardzo rzadko jemy mięso. Chyba tylko na święta. Żeby dotrzeć do szkoły na godzinę 8:00 rano muszę wstać ok. 5:00, posprzątać przed wyjściem i ruszyć w kilkukilometrową drogę. Nasz rok szkolny jest podzielony na trzy semestry i po każdym mamy miesiąc wakacji. Naszą szkołę prowadzi polski ksiądz misjonarz, dzięki któremu ja i moje rodzeństwo możemy tutaj się uczyć, ponieważ opłata organizujecie Wy, nasi przyjaciele z Polski, za co bardzo, bardzo Wam dziękujemy. Do naszej szkoły przyjeżdżają też polscy wolontariusze, którzy organizują nam zajęcia szkolne, różne ciekawe aktywności sportowe, plastyczne i wiele innych. Ostatnio wśród nas były dwie misjonarki świeckie: Kasia i Karolina. Poświęcały

nam bardzo dużo czasu i uwagi. Wiele się od nich nauczyliśmy i będziemy o nich zawsze pamiętać. Dzięki pomocy z Polski mogły one zatrudnić tutaj jednego dodatkowego lokalnego nauczyciela, dzięki temu każda klasa była zaopiekowana i mogła się uczyć dłużej. Jestem katoliczką i przygotowuje się do przyjęcia sakramentu Eucharystii. Mamy zajęcia katechetyczne raz w tygodniu w sobotę. Uczymy się modlitw i katechizmu. Uczestniczymy w mszy świętej i przygotowujemy z dziećmi i animatorami śpiewy. Lubimy też tańczyć w kościele. Nie mogę się doczekać na spotkanie z Panem Jezusem w komunii świętej. Nasza szkoła jest też katolicka, dlatego ksiądz Andrzej raz w tygodniu odprawia nam mszę. Chodzimy do szkoły w fioletowo-brązowych mundurkach. Nie mamy niestety podręczników dlatego w szkole dużo przepisujemy z tablicy, żeby mieć się z czego uczyć w domu. Niestety dużo osób w Afryce nie umie czytać i pisać i zaczynają to robić z dużym opóźnieniem. Ja się bardzo staram, ale mam wciąż trudności. Dzięki pomocy z Polski i pracy polskich misjonarzy wierzę, że wykształcę się na tyle, że będę mogła znaleźć w przyszłości lepszą pracę niż moi rodzice. Dlatego bardzo, bardzo Wam dziękuję Drodzy Przyjaciele i proszę wspierajcie wciąż misję, zwłaszcza pomoc w edukacji. Pozdrawiam z gorącej Zambii”.

Dorothy

KATECHEZA MISYJNA DLA KLAS 4-6

TEMAT: Dzieło kardynała Adama Kozłowieckiego, misjonarza w Zambii.

CELE LEKCJI:

- Uczeń przedstawia najważniejsze fakty z biografii kard. Adama Kozłowieckiego, misjonarza Zambii,
- Uczeń charakteryzuje czym są misje katolickie z uwzględnieniem kontekstu afrykańskiego, a zwłaszcza Zambii na podstawie biografii kard. Adama Kozłowieckiego,
- Uczeń odkrywa sposoby realizacji powołania misyjnego w lokalnym Kościele i stara się w nie angażować.

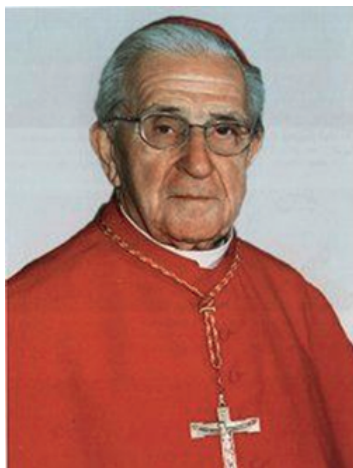
WSTĘP:

– Modlitwa za misjonarzy (materiały pomocnicze)

– Odtworzenie pieśni pt. „Idźcie na cały świat” z jednoczesną prezentacją mapy, przedstawiającej procentowy udział katolików na wszystkich kontynentach (materiały pomocnicze)

– Animacja krótkiej dyskusji z uczniami na temat tego czym są misje katolickie, ich konieczności, mandatu danego apostołom, zakończona wnioskiem, że Kościół (wszyscy wierzący) są wezwani do bycia misjonarzami.

– Prezentacja tematu zadania domowego/konkursowego na podstawie katechezy: „*Nie możemy być spokojni, gdy tylu ludzi nie zna Chrystusa*”.

ROZWINIĘCIE: Katecheta prezentuje w postaci prezentacji multimedialnej albo na wydrukowanych dla dzieci kart pracy fragmenty biografii księdza kardynała. Dzieci mogą także pracować w grupach z fragmentami biografii, a następnie je zaprezentować przed klasą.

Adam Kozłowiecki był synem Adama i Marii z Janochów. Po zakończeniu nauki w szkole podstawowej i gimnazjum, wstąpił do zakonu jezuitów (SJ), było to 30 lipca 1929. Nowicjat odbył w Starej Wsi, następnie studiował na zakonnym

Wydziale Filozoficznym w Krakowie i na Wydziale Teologicznym Bobolanum w Lublinie. Świecenia kapłańskie przyjął 24 czerwca 1937 w Lublinie, a zakonne śluby uroczyste złożył 15 sierpnia 1945 w Rzymie. W latach 1933-1934 pracował jako wychowawca młodzieży w Chyrowie.

Wkrótce po wybuchu II wojny światowej, 10 listopada 1939 r. został aresztowany przez Gestapo i osadzony w więzieniu w Krakowie, skąd w czerwcu następnego roku wywieziono go do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu, stamtąd zaś w grudniu 1940 r. trafił do obozu w Dachau. Spędził tam całą wojnę - wolność odzyskał dopiero 29 kwietnia 1945 r., gdy wojska amerykańskie wyzwoliły obóz. Już następnego dnia po wyzwoleniu, 29 kwietnia 1945 roku, ks. Kozłowiecki wyjechał do Rzymu. Skończyła się wreszcie gehenna, czas, w którym nienawiść i przemoc wydawały się odnosić zwycięstwo. Czasem w konferencjach rekolekcyjnych lub podczas spotkań prywatnych, ks. Kardynał wracał pamięcią do tamtych lat. Mówił, że przeżycie tych strasznych lat, uważa za szczególną łaskę, jaką go Bóg obdarzył. Pomogły mu tu bardzo jego wyjątkowe cechy charakteru i talenty, którymi został obdarzony: niezwykła pogoda ducha i nieprzećiętna znajomość języków obcych. Zapytany podczas rekolekcji, które prowadził dla księży w Chilondze (Zambia), czy po wojnie spotkał się kiedykolwiek z którymś ze swoich oprawców, opowiedział nam o swoim „przełożonym” z obozu, którego spotkał przypadkowo na ulicy. Zaprosił go do restauracji na posiłek i długo rozmawiali ze sobą. A na koniec stwierdził: „Dla chrześcijanina przebaczenie jest dominantą życia, modlimy się bowiem: »Przebacz nam nasze grzechy jako i my odpuszczamy«”. Jakże wymowne to słowa w ustach człowieka, który tak bardzo doświadczył okrucieństwa i nienawiści.

W Niemczech zgłosił się na ochotnika do pracy na misji jezuickiej w ówczesnej kolonii brytyjskiej Rodezji Północnej, dzisiejszej Zambii. (Katecheta wiesza mapę Afryki i pokazuje na niej Zambię). Wcześniej jednak, 15 sierpnia 1945 r., złożył w Rzymie śluby wieczyste w swym zakonie. Na Czarnym Łądzie, który odtąd miał się stać jego drugą ojczyzną, pracował duszpastersko i w dziedzinie oświaty. Pierwszą jego placówką była w latach 1946-50 stacja misyjna w Kasisi. (Katecheta zapisuje tę nazwę na tablicy). Najpierw został mianowany kierownikiem szkół w misji Kasisi, a potem kapelanem centrum szkolenia inteligencji dla całej Rodezji Północnej. 30 szkół, które należały do tej misji odwiedzał z całym poświęceniem, przemierzając trudne do przebycia drogi rowerem lub pieszo. Kiedy misja rodezyjska została podniesiona do rangi wikariatu apostolskiego, ks. Kozłowiecki został mianowany administratorem apostolskim, a w kilka lat później, w 1955 roku przyjął sakrę biskupią. Jan XXIII mianował biskupa Kozłowieckiego pierwszym arcybiskupem Lusaki. Od

chwili mianowania na pasterza archidiecezji, biskup Kozłowiecki miał coraz mniej czasu na bezpośrednie kontakty z ludźmi w wioskach. W jednym z listów pisał: „Brak mi ogromnie dwóch rzeczy: odwiedzania ludzi po wsiach i uczenia w szkole – właśnie te dwie rzeczy pokochałem bardzo”.

Arcybiskup Kozłowiecki brał czynny udział w obradach Soboru Watykańskiego II. To właśnie wtedy podjął decyzję o rezygnacji z pasterzowania w diecezji Lusaki na rzecz kapłana zambijskiego. Papież Paweł VI przyjął rezygnację i konsekrował 39-letniego Zambijczyka, ks. Emmanuela Milingo, na biskupa Lusaki. Ks. abp Kozłowiecki wrócił do pracy, takiej, jakiej zawsze pragnął: blisko ludzi w najzwyczajniejszej parafii. Najbardziej uhonorowany człowiek Zambii, odznaczony przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Wałęsę Komandorskim Orderem Zasługi, przez Ojca Świętego mianowany kardynałem, pozostaje wciąż pokorny jak zawsze. O nowej godności, której się nie spodziewał, powiada, iż jest ona wyróżnieniem dla wszystkich Polaków, którzy z wielkim poświęceniem pracowali i nadal pracują w Zambii. Każdy, kto choć raz z nim się spotkał, pozostaje pod jego wrażeniem. Jest to bowiem człowiek niezwykle radości, promieniujący serdecznością, ujmujący prostotą. 25 lipca 2007 r. został odznaczony Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski oraz wręczono mu dyplom Doktora Honoris Causa UKSW domu pod Lusaką.

„Być blisko ludzi, do których został posłany” to jego dewiza życiowa. Jako młody misjonarz często odwiedzał pustelnię i kaplicę pierwszego misjonarza jezuickiego, o. Torrenda. Napisał, iż tam modlił się, aby Bóg udzielił mu nieco z ducha i serca współbrata, które tak bardzo ukochało czarnych. W posłudze misyjnej – zdaniem Kardynała - najważniejsza jest formacja duchowa. W liście do o. Stanisława Czapiewskiego napisał: „Popierajcie nas gorącymi modlitwami, bo cóż nam z tego, że postawimy eleganckie szkoły, jeśli nie będzie w nich dobrych katolików, a serca zrobić może jedynie łaska Boża przez was uproszona. Aby budować Kościoł, oprócz łaski Bożej, którą najwyżej wyzebrać możemy i potrzebni są ludzie wiary, którzy by głosili Dobrą Nowinę”. Jako pasterz archidiecezji w swych listach do przyjaciół pisał: „Błagając zatem Pana żniwa, by przysłał nam żniwiarzy i żniwiarki, módlcie się gorąco o powołania misyjne, i to nie tylko dla drugich, ale i dla siebie. [...] Tyle dusz nie słyszy słowa prawdy i nie otrzymuje łaski Bożej, ponieważ nie ma nikogo, kto by im prawdę objawił, kto by im łaskę Bożą do serca wlał. A jeżeli kogoś Pan Jezus wezwie do tego żniwa, niech się nikt nie ociąga, bo żniwo się sypie”. Kardynał Adam Kozłowiecki zmarł 28 września 2007 r. rano w szpitalu w Lusace. Uroczystości pogrzebowe odbyły się 5 października 2007 r. w stolicy Zambii na Pope Square.

ZAKOŃCZENIE:

1. Rozwiązywanie krzyżówki w celu utrwalenia wiadomości o kardynale (materiały pomocnicze).
2. Pogadanka: Jak możemy dzisiaj naśladować misjonarzy w naszych miejscach życia?
3. Modlitwa na różańcu misyjnym (jedna cząstka).

MATERIAŁY POMOCNICZE:

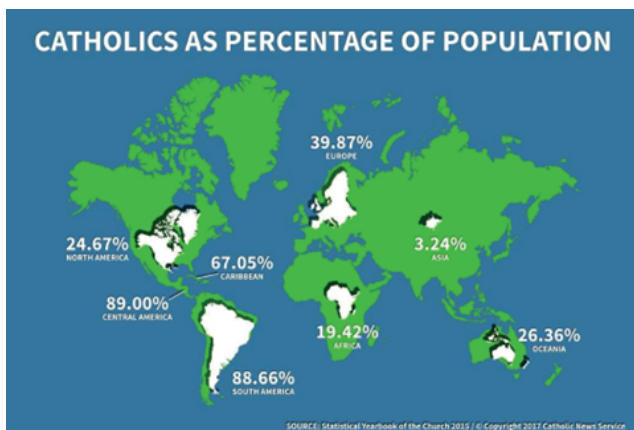
Modlitwa za misjonarzy:

Kiedy jest gorąco i kiedy jest zimno, kiedy wieje wiatr i pada deszcz misjonarze uczą o Tobie – Panie Jezu – wszystkich nie znających Ciebie.

Uczą dzieci z Afryki, Azji, Ameryki i z tylu innych miejsc na mapie świata. Proszę Cię, by nie tęsknili za domem, aby byli odważni, gdy nadchodzi niebezpieczeństwo i oddani Tobie w pracy i służbie.

Proszę, aby ludzie ich wspierali swymi modlitwami i ofiarami, aby misjonarze mieli czas na pisanie listów, aby chrzcili i uczyli zawsze dużo dzieci. Niech nie psują się im samochody, gdy jadą do wiosek modlić się z ludźmi i niech tubylcy pomogą im w budowie kościołów, szkół, dróg i szpitali. Woda, owoce, ryż, kukurydza i banany niech zawsze będą w obfitości tam, gdzie ludzie gromadzą się, aby słuchać, co mówią misjonarze o Tobie Panie.

Ty wiesz, Panie Jezu, jak trudno jest być misjonarzem, chodzić po drogach i nie mieć na stałe domu. Wiesz jak trudno mówić o Bogu, gdy się jest zmęczonym i grzeje gorące słońce. Bardzo Cię proszę, pomóż misjonarzom w głoszeniu Ciebie i Twego Królestwa na ziemi. Niech wszyscy ludzie pomagają im w głoszeniu Twojej chwały i modlą się za nich. Spraw, aby nie zabrakło misjonarzy.

KRZYŻÓWKA:

Rozwiąż krzyżówkę. Wyróżnione litery wskażą, kim był kardynał Adam Kozłowiecki.

1. Dobry _ _ _ _ _ – jedna z wyjątkowych cech charakteru kard. Kozłowieckiego.
2. Pierwsza placówka misyjna kard. Kozłowieckiego.
3. Stolica Zambii.
4. R _ _ _ _ _ – północna dawna nazwa Zambii.
5. Huta _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ – miejsce narodzin kard. Kozłowieckiego.
6. W Kościele katolickim najwyższa po papieżu godność kościelna (abp Kozłowiecki został nim 21 lutego 1998 r.).
7. Imię kard. Kozłowieckiego pierwszego biskupa Lusaki.
8. Kontynent nazywany Czarnym Lądem.
9. Zakonnik Towarzystwa Jezusowego (był nim również kard. Kozłowiecki).
10. Placówka w Hucie Komorowskiej, która nosi imię Księdza Kardynała Adam Kozłowieckiego.
11. W tym niemieckim mieście znajdował się obóz koncentracyjny, w którym kard. Kozłowiecki przebywał w czasie II wojny światowej.
12. Imię mamy kard. Kozłowieckiego.
13. Zgromadzenie wszystkich biskupów pod przewodnictwem papieża (w jednym z nich brał udział bp Kozłowiecki).
14. Dobra _ _ _ _ _ głoszona przez misjonarzy na wszystkich kontynentach świata.
15. In N _ _ _ _ _ Domini (W Imię Pana) – dewiza kard. Kozłowieckiego.

KRZYŻÓWKA DOSTĘPNA POD ADRESEM:

<http://www.cardinalekozlowiecki.pl/pliki/edukacyjne/krzyzowka.pdf>

Katecheza powstała w oparciu o źródła dostępne na stronie:

<http://www.cardinalekozlowiecki.pl/index.php/materialy-edukacyjne/>

KATECHEZA MISYJNA DLA KLAS 7-8

TEMAT: Misje katolickie w Zambii – historia i współczesność.

CELE LEKCJI:

- Uczeń rozumie i wyjaśnia sens prowadzenia misji katolickich.
- Uczeń przedstawia kontekst historyczny misji katolickich na świecie z uwzględnieniem Zambii.
- Uczeń odkrywa sposoby realizacji powołania misyjnego w lokalnym Kościele i stara się w nie angażować.

WSTĘP:

– Modlitwa za misjonarzy (materiały pomocnicze),
– Pogadanka na temat misji w Kościele (analiza ewangelicznego wezwania misyjnego: „Idźcie na cały świat (...)”, krótko na temat misji pierwotnego Kościoła i misji apostołów, ewangelizacja Azji Mniejszej, Cesarstwa Rzymskiego, ewangelizacja Wielkiej Brytanii, Skandynawii, terenów słowiańskich, ewangelizacja przez kolonizację – XVI wiek Ameryka Płd. i Afryka), materiały dostępne w podręcznikach do historii Kościoła.

ROZWINIĘCIE: Katecheta przedstawia prezentację multimedialną na temat Zambii, historii misji chrześcijańskich w Zambii. Informacje potrzebne do prezentacji zawarte są w poniższym konspekcie.

slajd nr 2

slajd nr 1

ZAMBIA:

Stolica: **Lusaka**

Język urzędowy: **angielski**

Liczba ludności: **ok 20 mln**

Powierzchnia: **dwukrotnie większa od Polski**

Niepodległość: **1964 r.**

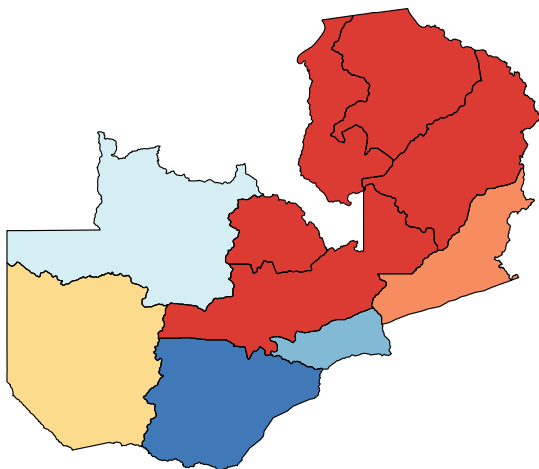
Klimat: **podrównikowy suchy**

Główna rzeka: **Zambezi**

Skład etniczny: **73 plemiona, głównie plemiona Bantu**

Inne: największy wodospad świata Victoria Falls, największe sztuczne jezioro Kariba, kopalnie miedzi (prezentację warto wzbogacić o zdjęcia ww. atrakcji turystycznych)

Bemba Chewa Lozi Lunda Nyanja Tonga

Źródło: en.wikipedia.org, Lighton Phiri

ĆWICZENIE:

Uczniowie otrzymują fragmenty mapy Zambii z zaznaczonymi grupami etnicznymi i językowymi. Podpisują fragmenty mapy odpowiednimi nazwami plemion/języków, które na tych terenach dominują.

Slajd nr 5

Chrześcijaństwo po raz pierwszy dotarło do Zambii wraz z portugalskimi kolonizatorami w XVI i XVII wieku. W 1891 roku katolicka organizacja misyjna wysłała misjonarzy zwanych **Białymi Ojcami** na obszar dzisiejszej Zambii. W 1886 r. misjonarze z Francji rozpoczęli pracę wśród ludności **Lozi**. Kościół katolicki w Zambii liczy około 130 lat. W ewangelizacji kraju dużą rolę odegrali polscy misjonarze, wśród nich jezuici (1879 r.), m.in. kard. Adam Kozłowiecki. W 1931 r. to **franciszkanie** utworzyli pierwsze stałe misje. W 1959 r. **Lusaka** została diecezją, potem przysłała kolej na **Kasamę**.

Na początku XX wieku Zambia doświadczyła napływu wielu misjonarzy z różnych wyznań chrześcijańskich. Znanym odkrywcą i misjonarzem protestanckim na tych terenach był David Livingstone. W 1930 roku podjęto próbę zjednoczenia kilku wyznań, co spowodowało utworzenie Afrykańskiego Kościoła Zjednoczonego (*African United Church*). W 1965 roku w wyniku unii kilku kościołów protestanckich powstał **Zjednoczony Kościół Zambii**.

Według danych z 2010 roku 97,6% mieszkańców **Zambii** wyznawało chrześcijaństwo (67,8% **protestantyzm**, 21% **katolicyzm**). Wśród innych religii obecne są: **islam** (0,5%), **bahaizm**, **religie plemienne** (0,3%) i **hinduizm** (0,1%).

Statystyki na 2010 rok, według książki *Operation World*, kiedy ludność Zambii wynosiła 13,26 mln.

RELIGIE/KOŚCIOŁY	LICZBA WIERNYCH	PROCENT LUDNOŚCI
Kościół katolicki	3 790 000	28,6%
Kościół Nowoapostolski	1 490 000	11,2%
Animizm	1 432 000	10,8%
Zjednoczony Kościół Zambii	1 375 000	10,4%
Kościół Adwentystów Dnia Siódmego	890 000	6,7%
Zielonoświątkowe Zbory Boże	680 000	5,1%
Kościół Reformowany w Zambii	594 000	4,5%
Kościół Boży Pełnej Ewangelii (zielonoświątkowcy)	415 000	3,1%

Krajami, w których jest najwięcej polskich misjonarzy, są: Brazylia – 220, Boliwia – 118, Argentyna – 110, Peru – 55 i Paragwaj – 37. W Ameryce Łacińskiej i na Karaibach przebywa 156 księży diecezjalnych, 377 zakonników, 176 siostr zakonnych i 18 osób świeckich.

W Afryce i na Madagaskarze pracuje 695 misjonarzy. Kraje, w których już od wielu lat znajduje się najwięcej polskich misjonarzy, to: Kamerun – 109, Zambia – 66, Tanzania – 55, Madagaskar – 44, Republika Południowej Afryki – 36, Republika Centralnej Afryki – 35 i Rwanda – 29. W Afryce i na Madagaskarze przebywa 71 księży diecezjalnych, 281 zakonników, 329 siostr zakonnych i 14 osób świeckich.

W Azji jest 301 polskich misjonarzy. Już od wielu lat najwięcej polskich misjonarzy pracuje w Kazachstanie – 99, na Filipinach – 28, w Japonii – 27, Uzbekistanie – 15 osób i w Tajwanie – 14. W Azji przebywa 43 księży diecezjalnych, 136 zakonników, 117 siostr zakonnych i 5 osób świeckich.

W Oceanii pracuje 62 misjonarzy. Wszystkie osoby pracują w Papui Nowej Gwinei. W Oceanii przebywa 11 księży diecezjalnych, 43 zakonników, 7 siostr zakonnych i 1 osoba świecka.

W Ameryce Północnej pracuje 15 misjonarzy. Większość osób pracuje w Kanadzie – 9, na Alasce – 4 i na Bermudach – 2. W Ameryce Północnej przebywa 4 księży diecezjalnych, 10 zakonników i 1 osoba świecka.

Slajd nr 8

Na misjach „ad gentes” (czyli w tradycyjnych krajach misyjnych) posługuje obecnie 1800 polskich misjonarzy i misjonek, którzy przebywają w 99 krajach na 5 kontynentach – wskazują dane z 2021 r. Zambia jest krajem gdzie posługuje 73 polskich świadków Jezusa Chrystusa. Pracuje tutaj 17 księży diecezjalnych (Księża Fidei Donum), natomiast pozostałą liczbę osób uzupełniają księża i bracia zakonni, siostry zakonne i osoby świeckie. Obecne misje prowadzone w Zambii są przez polskich fideidonistów (Chilumba, Likumbi, Makeni, Mpunde, Mukonchi, Namalundu); wspólnoty zakonne Siostr Misjonek Świętej Rodziny, Siostr Miłosierdzia św. Karola Boromeusza i Siostr Służebniczek Starowiejskich (Służebniczki Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej) oraz Księży Werbistów i Księży Salezjanów. Wielkie znaczenia ma dla nich pomoc otrzymywana od poszczególnych podmiotów Komisji Misyjnej. Organizacje, które wspierają aktywnie pracę polskich misjonarzy w Zambii to: MIVA Polska, która pomaga im w zakupie środków transportu misyjnego. Otrzymane rowery, motocykle i samochody pozwalają im docierać do drugiego człowieka i świadczyć o Jezusie z Ewangelii. Ważną dla misjonarzy jest również pomoc otrzymywana od Dzieła pomocy „Ad Gentes”, pomocy w dziedzinie medycznej, charytatywnej, pastoralnej i formacyjnej.

ZAKOŃCZENIE:

Uczniowie podzieleni na grupy (Bemba, Chewa, Lozi, Lunda, Nyanja, Tonga) biorą udział w quizie w oparciu o tematykę poruszaną na lekcji. Zwycięzka drużyna otrzymuje od katechety drobne upominki (ozdobne karteczki z modlitwą za misjonarzy/różańce misyjne itp.) Jednostkę lekcyjną kończymy modlitwą o pobudzenie w młodych ludziach ducha misyjnego.

MATERIAŁY POMOCNICZE:

Modlitwa za misjonarzy:

Kiedy jest gorąco i kiedy jest zimno, kiedy wieje wiatr i pada deszcz misjonarze uczą o Tobie – Panie Jezu – wszystkich nie znających Ciebie.

Uczą dzieci z Afryki, Azji, Ameryki i z tyłu innych miejsc na mapie świata. Proszę Cię, by nie tęsknili za domem, aby byli odważni, gdy nadchodzi niebezpieczeństwo i oddani Tobie w pracę i służbie.

Proszę, aby ludzie ich wspierali swymi modlitwami i ofiarami, aby misjonarze mieli czas na pisanie listów, aby chrzcili i uczyli zawsze dużo dzieci. Niech nie psują się im samochody, gdy jadą do wiosek modlić się z ludźmi i niech tubylcy pomogą im w budowie kościołów, szkół, dróg i szpitali. Woda, owoce, ryż, kukurydza i banany, niech zawsze będą w obfitości tam, gdzie ludzie gromadzą się, aby słuchać, co mówią misjonarze o Tobie Panie.

Ty wiesz, Panie Jezu, jak trudno jest być misjonarzem, chodzić po drogach i nie mieć na stałe domu. Wiesz jak trudno mówić o Bogu, gdy się jest zmęczonym i grzeje gorące słońce. Bardzo Cię proszę, pomóż misjonarzom w głoszeniu Ciebie i Twego Królestwa na ziemi. Niech wszyscy ludzie pomagają im w głoszeniu Twojej chwały i modlą się za nich. Spraw, aby nie zabrakło misjonarzy.

QUIZ:

1. Jak się nazywa stolica Zambii? Lusaka.
2. Wymień przynajmniej jedną grupę etniczną z Zambii. Bemba, Lozi, Tonga, Chewa, Nyanja.
3. Scharakteryzuj wygląd flagi Zambii. Kolory: zieleń, czerń, czerwień, pomarańcz, orzeł.
4. Zacytuj fragment biblijny wzywający chrześcijan do misji: „Idźcie na cały świat (...)”.
5. Wymień trzy zgromadzenia zakonne, które przyniosły katolicyzm do Zambii. Ojcowie Biali, jezuici, franciszkanie.
6. Jak się nazywał słynny polski kardynał, który był misjonarzem Zambii? Kard. Adam Kozłowiecki.
7. Kim są fideoniści? Diecezjalnymi księżmi, którzy pracują na misjach poza swoimi macierzystymi diecezjami.
8. Dlaczego David Livingstone zapisał się w historii Zambii? Był jej odkrywcą i pierwszym protestanckim misjonarzem.
9. Z jakich atrakcji turystycznych słynie Zambia? Wodospady Wiktorii, jezioro Kariba, kopalnie miedzi.
10. Czym zajmuje się misyjna organizacja MIVA? Organizacją środków transportu dla misjonarzy.

Katechezy opracowała Karolina Cygan, katechetka

BIBLIOGRAFIA: Marian Banaszak, *Historia kościoła katolickiego*; Pierre Pierrard, *Historia Kościoła katolickiego*; Zbigniew Majcher, *Historia ewangelizacji kontynentu afrykańskiego w zarysie* (dost. https://bazhum.muzhp.pl/media/files/Seminare_Poszukiwania_naukowe/Seminare_Poszukiwania_naukowe-r2001-t17/Seminare_Poszukiwania_naukowe-r2001-t17-s449-475/Seminare_Poszukiwania_naukowe-r2001-t17-s449-475.pdf)

Z KOŁĘDĄ MISYJNĄ W DOMU

To już prawie ćwierć wieku
Dwudziestego pierwszego wieku,
Od kiedy przyszedł na ziemię Mesjasz
Którego zapowiadał prorok Izajasz.

Pasterze i Mędrcy ze Wschodu
Zawitali do stajni progu.
W stajence tam w żłobie
Leżało Dziecię na słomie.

My kolędnicy misyjni chodzimy
z wielką wiarą i miłością głosimy,
że my którzy już go znamy
innym o Nim opowiadamy.

Chcemy modlić się razem z wami
Aby Go wszyscy na świecie poznali.
Bo przecież słyszymy przed ołtarzem,
że każdy jest misjonarzem.

Także w Kolumbii dalekiej
Może być naszym siostram i braciom lepiej,
Dzięki naszym modlitwom i ofiarom
Oni lepiej Jezusa poznają.

Dziękujemy Wam bracia mili
Żeście nas tak pięknie przyjęli
Niech Maryja, Matka Jezusa i Matka nasza
Prowadzi nas wszystkich do Mesjasza.

A Mesjasz dla nas narodzony
Niech będzie w tym domu pochwalony.
Niech Jego błogosławieństwo i pokój
Będą z Wami przez wszystkie dni Nowego Roku

oprac. ks. Tadeusz Dziedzic

Liturgia w dniu rozesłania Kołędników Misyjnych

WPROWADZENIE DO LITURGII SŁOWA

Dzień śmierci męczenników nazywano w starożytności chrześcijańskiej dniem narodzin dla nieba. To niebo zobaczy każdy z nas, kto wytrwa w prześladowaniach dla prawdy, Ewangelii i Jezusa Chrystusa żyjącego dzisiaj w Kościele. Z uwagą wsłuchajmy się w Słowo, które teraz skieruje do nas Pan.

MODLITWA WIERNYCH

Chrystus przez swoje przyjście na ziemię przynosi nowe życie i umacnia ludzi do złożenia świadectwa wierze. Za wstawiennictwem św. Szczepana zanośmy ufne modlitwy do naszego najlepszego Ojca.

1. Módlmy się za Kościół, aby dawał świadectwo wierności Chrystusowi nawet pośród prześladowań, zmagañ i wyzwań, którym jest dzisiaj poddawany. Ciebie prosimy...
2. Módlmy się za Papieża Franciszka, biskupów, kapłanów, diakonów, misjonarzy i misjonarki, aby wsparci wstawiennictwem św. Szczepana z odwagą głosili Słowo Boże. Ciebie prosimy...
3. Módlmy się za dzieci z krajów misyjnych, w sposób szczególny za dzieci z Kolumbii, aby dzięki pomocy misjonarzy i ofiarności ludzi dobrej woli mogły wzrastać w zdrowiu, podejmować naukę i umacniać swoją wiarę. Ciebie prosimy...
4. Módlmy się za Kołędników Misyjnych, aby przez swoją troskę i zapał misyjny stawali się prawdziwymi świadkami Ewangelii wśród swoich rówieśników. Ciebie prosimy...
5. Módlmy się za rodziny przyjmujące Kołędników Misyjnych, aby za ich otwarte serca i ofiarność dobry Bóg obficie im błogosławił. Ciebie prosimy...
6. Módlmy się za naszych bliskich zmarłych, zmarłych misjonarzy i misjonarki oraz tych, którzy za życia angażowali się w misyjne dzieło Kościoła, aby Chrystus Zmartwychwstały obdarzył ich szczęściem wiecznym. Ciebie prosimy...
7. Módlmy się za nas tutaj zebranych, abyśmy potrafili przezwyciężać wszelkie podziały i niezgody i z serca przebaczać tym, którzy nam zawinili. Ciebie prosimy...

Dobry Boże spraw, aby wstawiennictwo św. Szczepana, diakona i pierwszego męczennika, podtrzymywało nas w naszej codziennej wędrówce, którą mamy nadzieję zakończyć w radosnym zgromadzeniu świętych w niebie. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

PROCESJA Z DARAMI – komentarz

W procesji z darami niesiemy szopki z różnych kontynentów, aby przypominały nam, że Pan Jezus przyszedł na świat, aby zbawić wszystkich ludzi.

Afryka: szopka - rzeźba w drzewie hebanowym z Tanzanii

Azja: Boże Narodzenie – namalowane na liściu z drzewa pipal z Indii

Australia i Oceania: szopka w muszli – symbolizuje chrzest, wieczność i drogę do Boga

Ameryka: szopka w kształcie maloki, w której spotykają się Indianie Amazońskiej dżungli

Europa: szopka krakowska

Chleb, woda i wino: symbolizują nas samych i naszą troskę o Królestwo Boże na ziemi

PRZED ROZESŁANIEM

Na wytrwanie w dawaniu świadectwa Jezusowi, który jest Panem historii przyjmijmy Boże błogosławieństwo.

BŁOGOSŁAWIEŃSTWO I ROZESŁANIE KOŁĘDNIKÓW MISYJNYCH

Wszechmogący Boże, Ty posłałeś na świat swojego Jedynego Syna, Jezusa Chrystusa, by głosił ludziom Ewangelię zbawienia, wysłuchaj prośby zgromadzonego tu ludu i prowadź wszystkich do poznania Twojej prawdy. Spójrzij łaskawie na wspólnotę zgromadzonych tutaj dzieci, które jako Misyjni Kołędnicy pragną głosić radość z narodzenia Twego Syna, niech znajdą życzliwe przyjęcie w domach naszych Rodzin.

Niech Was błogosławi Bóg Wszechmogący, Ojciec, Syn i Duch Święty. Amen

SPRAWOZDANIA Z KOŁĘDOWANIA MISYJNEGO

Jabłonka Bory, par. św. Brata Alberta

Otwiera serca młodych na dobre dzieła.

6 stycznia, Uroczystość Objawienia Pańskiego, grupa Kolędników Misyjnych wyruszyła po naszej parafii św. Brata Alberta. Młodzież, dziewczęta i chłopcy, szli z kołędą i życzeniami. „Ale w sercu ofiarowaliśmy to nasze kolędowanie za misje...” tak stwierdził jeden z uczestników. „Staraliśmy się i śpiewać i ładnie kolędować, bo to na taki szczególny cel...” dodała Ania. To, co zostało zebrane, będzie przekazane na cel misji, dla naszego księdza Krzysztofa, pracującego w Tanzanii. Ten szczególny dzień naszego misjonowania, dodał ksiądz proboszcz Grzegorz, jest taki ważny i otwiera serca młodych na dobre dzieła. Bóg zapłać wszystkim, którzy całym sercem dołączyli się do głoszenia „królewskiego przesłania”.

Ks. Grzegorz Łomzik

Jabłonka, par. Przemienienia Pańskiego

Zabawa i przyjemność jaką mieliśmy, jest nie do określenia.

Nasze kolędowanie misyjne rozpoczęliśmy tuż po świętach Bożego Narodzenia, w dniach od 27 do 30 grudnia. We wtorek z rana pojawiliśmy się w domu sióstr zakonnych, by przygotować się do wyruszenia w drogę. Kolędowanie rozpoczęliśmy tradycyjnie u naszego Ks. Proboszcza Kazimierza Czepiela, by z Bożym błogosławieństwem wędrować ulicami naszej wioski. Pośród nas znalazły się osoby ze szkolnego koła misyjnego, ochotnicy oraz kilka dziewczyn z parafialnej scholi. Przez cały czas naszego kolędowania opiekowała się nami s. Natanaela – albertynka. Naszą wyprawę rozpoczynaliśmy od godz. 9.00, a kończyli późnym popołudniem. Zawsze dzieliliśmy się na dwie grupy, by usprawnić nasze wędrowanie. Zabawa i przyjemność jaką mieliśmy z tego powodu jest nie do określenia. Mogliśmy bowiem włączyć się w pomoc naszym potrzebującym rówieśnikom oraz miło spędzić czas ze swoimi przyjaciółmi i znajomymi. Mieszkańcy naszej wsi, gdy odwiedzaliśmy ich domy niosąc RADOSNĄ NOWINĘ, obdarowywali nas oprócz ofiary - słodyczami i ciastkami, a niektórzy zapraszali nawet na poczęstunek czy ciepły posiłek. To potęgowało jeszcze naszą radość i zachęcało do dalszego wędrowania. Po zakończeniu kolędowania zliczyliśmy ofiary i odesłali do Wydziału Misyjnego.

Czas spędzony podczas kolędowania spędziliśmy radośnie i w dobrym towarzy-

stwie. Nie obyło się bowiem bez śpiewania kolęd i pastorałek, zacieśniania przyjacielskich więzi i dodawania sobie otuchy, że warto iść naprzód, bo pomagamy innym w potrzebie.

Oliwia Stachulak i Kinga Śmiech

Kaszów, par. Matki Bożej Różańcowej

(...) Wszystkie domy były otwarte.

W naszej parafii kolędowanie na rzecz dzieci w krajach misyjnych cieszy się dużym zainteresowaniem od wielu lat. Nie inaczej było 6 stycznia 2023 roku, gdy zgłosiło się około 100 dzieci i młodzieży szkół podstawowych i średnich, którzy z opiekunami przeszli w grupkach przez całą parafię, by przez kolędowanie zbierać ofiary dla ich kolegów i koleżanek z krajów misyjnych. Prawie wszystkie domy były otwarte, a domownicy cieszyli się z odwiedzin. Kaszowianie nie tylko składali hojne ofiary na pomoc dzieciom, ale też częstowali kolędników słodkościami, więc już czekamy na kolejne kolędowanie za rok.

ks. Jacek

Koźmice Wielkie, par. Trójcy Świętej

Pobili rekord

6 stycznia 2023 r. w Uroczystość Objawienia Pańskiego i Misyjny Dzień Dzieci na teren Parafii pw. Trójcy Świętej w Koźmicach Wielkich wyruszyli Kolędnicy Misyjni.

W tej, corocznej akcji charytatywnej, przygotowanej przez Koło Misyjne, zbierane są ofiary na rzecz misji. W tym roku wsparliśmy misjonarzy pracujących w Papui Nowej Gwinei. Po uroczystej Mszy Świętej i rozesłaniu przez ks. Proboszcza 35 uczniów, w sześciu grupach, udało się z kolędą do domów Koźmickich parafian.

Serdecznie przyjmowani i hojnie obdarowywani kolędnicy kolejny raz pobili rekord, zbierając wysoką sumę.

Dziękuję uczniom, opiekunom grup i wszystkim darczyńcom. Niech okazane serce i włożony trud wynagrodzi przychodzący w słabym Dzieciątku Chrystus. Bóg zapłać!

Dorota Kabat – katechetka, opiekunka Koła Misyjnego.

Kraków, Wieczysta, par. Matki Bożej Ostrobramskiej

Mam na imię Ola i chodzę do 8 klasy Szkoły Podstawowej nr 114 w Krakowie. Należę do scholi „Nutki z Wieczystej”, z którą śpiewam na chwałę Pana Boga w parafii Matki Bożej Ostrobramskiej.

Nutki włączyły się w akcję Kolędników Misyjnych, wspierając mieszkańców Papui Nowej Gwinei. Na szczęście, w tym roku pandemia nas nie zatrzymała i udało nam się odwiedzić kilkanaście rodzin, które pięknie nas ugościły. Wspaniale było śpiewać z gospodarzami, czcąc nowo narodzonego Jezusa. Ci, którzy, niestety, nie mogli nas przyjąć, mogli posłuchać naszego śpiewu podczas Mszy Świętej, gdzie ubrani w stroje misyjne zaśpiewaliśmy kolędę „Mi burrito sabanero” i wiele innych kolęd.

Nasza schola brała również udział w diecezjalnym spotkaniu Kolędników Misyjnych. Słuchaliśmy interesujących wykładów misjonarzy oraz uczestniczyliśmy we Mszy Świętej. Po wspólnej modlitwie i posiłku wzięliśmy udział w quizie, sprawdzającym naszą wiedzę o misjach.

Odwiedzając domy i śpiewając w kościele udało nam się zebrać sporą sumę, którą przekazaliśmy na misje w Papui Nowej Gwinei. Bardzo dziękujemy wszystkim, którzy wspomogli to dzieło i dołączyli się do wspólnego chwalenia Nowonarodzonego śpiewem. Do zobaczenia w przyszłym roku!

Ola

Kraków-Wróblowice Szkoła Podstawowa nr 135

Ofiarne serca zachęcają nas do dalszych starań.

Jesteśmy Grupą Misyjną ze Szkoły Podstawowej nr 135 w Krakowie. Dziewczynki, które biorą udział w zajęciach działają na rzecz misji drugi rok. Są one bardzo chętne do podejmowania różnych akcji, w których mogą zdobyć jakieś datki na cele misyjne. Czasem nawet same podsuwają pomysły na taką zbiórkę. Dlatego też, również w tym roku, wzorem ubiegłych lat (z małą przerwą covidową) postanowiliśmy wziąć udział w Akcji Kolędników Misyjnych. Poprzedziły ją przygotowania – zdobycie informacji o krajach, na które miały być przeznaczone uzyskane środki (Papua - Nowa Gwinea – położenie geograficzne, ludność, kultura, stroje, sytuacja życiowa), a w grudniu przydział ról, wybór kolęd, obmyślanie strojów. W przygotowanie strojów włączyli się oczywiście rodzice.

Nie odwiedzaliśmy co prawda domów, ale kolędowaliśmy w naszej szkole, wśród naszych kolegów i koleżanek. Nie obyło się bez małego stresu i tremy – jak zareagują na nas rówieśnicy? Jednak chęć pomocy była silniejsza, a wspólny śpiew znanych tradycyjnych kolęd sprawił wszystkim wiele radości, szczególnie w młodszych klasach. Otwarte, ofiarne serca zachęcają nas do dalszych starań i wysiłków. Dziękujemy wszystkim za pomoc, hojność i życzliwość. *Szczęść Boże!*

Dorota Zielińska, opiekun Grupy Misyjnej

Parafia Matki Bożej Dobrej Rady w Krakowie-Prokocimiu

Przygoda kolędowania misyjnego

Tegoroczna akcja Kolędników misyjnych była inna niż w ostatnich latach, kiedy to z powodu Covidu mogliśmy kolędować jedynie w kościołach lub przed świątynią. Zależało nam, aby powrócić do tradycyjnego kolędowania po domach. Byliśmy niepewni, czy mieszkańcy zechcą nas przyjąć w swoich mieszkaniach. Uruchomiliśmy zapisy na przyjęcie Kolędników. Odzew był na szczęście spory, w sam raz do obsłużenia przez dwie grupy kolędnicze, które udało się zorganizować. Praktycznie jedna grupa to były nowe dzieci, dopiero zaczynające przygodę z kolędowaniem misyjnym. Dzieci te pomimo młodego wieku wykazały się ogromnym zapałem i zaangażowaniem w akcję. Drugą grupę tworzyły dzieci, które mają już kilkuletnie doświadczenie w kolędowaniu. Przygotowywaliśmy się już od początku Adwentu. W nowy rok odbyło się uroczyste rozesłanie Kolędników w kościele parafialnym. Tego samego dnia jedna grupa wyruszyła z kolędą po domach. Kontynuowaliśmy kolędowanie jeszcze przez 2 dni. Jako mali misjonarze głosiliśmy dobrą nowinę o Jezusie i zwracaliśmy uwagę na potrzeby dzieci w Papui Nowej Gwinei. Byliśmy jak zwykle bardzo ciepło przyjmowani, często częstowani przez gospodarzy słodkościami. Radością dla nas były także uśmiechy i życzliwe słowa.

Nie chcieliśmy jednak pominąć kolędowania w kościołach i przed świątyniami, bo widzieliśmy w poprzednich latach, że i taki sposób wspierania misji jest dobry i potrzebny. W święto Objawienia Pańskiego po Mszy świętej przedstawiliśmy scenkę kolędniczą, po czym z radością i śpiewem na ustach przeszliśmy pod żywą szopkę obok kościoła, gdzie z zapałem kolędowaliśmy razem z ludźmi. Wspólne kolędowanie zorganizowaliśmy także parę dni później w niedzielę w naszej Kaplicy oo. Augustianów pw. św. Mikołaja z Tolentino. Również i wtedy po Mszy św. odegraliśmy scenkę kolędniczą, a później przed świątynią graliśmy i śpiewaliśmy na chwałę nowonarodzonemu Bogu. Był to piękny dzień: nasze serca rozgrzewały nie

tylko promienie słoneczne, ale o wiele bardziej ludzka dobroć i przychylność oraz szczęście, jakie daje służba Bogu i ludziom.

Aneta Foryś

Sierca, par. Matki Bożej Częstochowskiej

Niezwykły czas dzielenia się radością i wiarą

26 grudnia o godz. 15.00 ks. Proboszcz Jerzy Biernat udzielił nam pasterskiego błogosławieństwa i rozesłał Kolędników Misyjnych. Dzieci i młodzież w czterech grupach, w pięknych strojach, pod opieką sióstr i rodziców, z zapalem, pomimo deszczu, wyruszyli na szlak z Kolędą misyjną. Ze śpiewem kolęd na ustach, zawitaliśmy na początek do Klasztoru, gdzie wspólnie z Siostrami śpiewaliśmy kolędy. Po poczęstunku i miłej wymianie zdań z Siostrami powędrowaliśmy do naszych Parafian, gdzie kolędowaliśmy dla dzieci z Papui Nowej Gwinei. Parafianie otwierali swoje domy, hojnie nas obdarowywali, nie zabrakło słodkości i dobrego słowa. Był to niezwykły czas dzielenia się radością i wiarą.

Dziękujemy dzieciom, młodzieży i Opiekunom za zaangażowanie i podjęty trud na rzecz misji świętych.

s. Rafaela Puzio OSU

**Archidiecezjalne Spotkanie Kolędników Misyjnych
Kraków – 27 stycznia 2024 (sobota)
Centrum św. Jana Pawła II w Krakowie-Białych Morzach**

O programie poinformujemy na stronie internetowej.

Organizator:

Wydział Duszpasterstwa Misyjnego,
ul. Franciszkańska 3, 31-004 Kraków
www.misje.diecezja.pl
e-mail: misje@diecezja.pl
tel. 12 62 88 124

Zgłoszenie udziału w spotkaniu Kolędników Misyjnych

Grupa/klasa

Imię i nazwisko opiekuna

Adres

Tel.

e-mail

Liczba uczestników

Liczba Opiekunów

Środek transportu

Misyjne Warsztaty Katechetyczne

Temat: Animacja misyjna w szkole i parafii

23 września 2023 r. (sobota) godz. 10.00-15.00

Miejsce: Zgromadzenie Sióstr Misjonarek św. Piotra Klawera
ul. Grabowa 9, 30-227 Kraków

Wychodzimy z propozycją dla zainteresowanych prowadzeniem animacji misyjnej w swoich środowiskach poprzez modlitwę, prezentacje, prace w grupach, świadectwa misjonarzy, film o tematyce misyjnej. Zapoznanie się z różnymi formami misyjnej współpracy. W teorii i w praktyce dowiemy się, jak misyjnie animować dzieci i młodzież podczas katechezy, rekolekcji i dni misyjnych.

Zgłoszenia przez formularz zgłoszeniowy na stronie internetowej wydziału misyjnego:

www.misje.diecezja.pl e-mail: misje@diecezja.pl

tutaj możesz się zarejestrować na Misyjne Warsztaty Katechetyczne:

Kontakt tel.: 668 688 096 (s. Bożena)

Intencje Światowej Sieci Modlitwy na rok 2024

Styczeń

O dar różnorodności w Kościele

Módlmy się, aby Duch Święty pomagał rozpoznawać dar różnych charyzmatów we wspólnotach chrześcijańskich i odkrywać bogactwo różnych obrządków w łonie Kościoła katolickiego.

Luty

Za chorych terminalnie

Módlmy się, aby chorzy w terminalnej fazie swojego życia oraz ich rodziny otrzymywali zawsze niezbędną opiekę i wsparcie, zarówno pod względem medycznym, jak i ludzkim.

Marzec

Za współczesnych męczenników

Módlmy się, aby osoby, które w różnych częściach świata ryzykują życie dla Ewangelii, zarażały Kościół swoją odwagą i swoim misyjnym zapałem.

Kwiecień

O docenianie roli kobiet

Módlmy się, aby godność kobiet i ich bogactwo były uznawane w każdej kulturze i aby ustała dyskryminacja, jakiej doświadczają one w różnych częściach świata.

Maj

Za formację zakonnic, zakonników i seminarzystów

Módlmy się, aby zakonnice, zakonnicy i seminarzyści dojrzewali na swojej drodze powołania dzięki formacji ludzkiej, duszpasterskiej, duchowej i wspólnotowej, która doprowadzi ich do bycia wiarygodnymi świadkami Ewangelii.

Czerwiec

Za ludzi, którzy uciekają ze swojego kraju

Módlmy się, aby migranci, uciekający przed wojnami lub głodem, zmuszeni do podróży pełnych niebezpieczeństw i przemocy, znajdowali w krajach, które ich przyjmują, gościnę i nowe możliwości życia.

Lipiec

Za duszpasterstwo chorych

Módlmy się, aby sakrament namaszczenia chorych dawał osobom, które go przyjmują, i ich bliskim moc Pana i aby coraz bardziej stawał się dla wszystkich widzialnym znakiem współczucia i nadziei.

Sierpień

Za przywódców politycznych

Módlmy się, aby przywódcy polityczni służyli swojemu narodowi, pracując na rzecz integralnego rozwoju człowieka i dobra wspólnego, troszcząc się o tych, którzy stracili pracę, i dając pierwszeństwo najuboższym.

Wrzesień

Za cierpiącą ziemię

Módlmy się, aby każdy z nas słuchał sercem wołania ziemi oraz ofiar katastrof ekologicznych i zmian klimatycznych i angażował się osobiście w ochronę świata, który zamieszkujemy.

Październik

Za wspólną misję

Módlmy się, aby Kościół nadal wspierał na wszelkie sposoby synodalny styl życia, w znaku współodpowiedzialności, promując uczestnictwo, komunię i wspólną misję kapłanów, zakonników i świeckich.

Listopad

Za osoby, które straciły dziecko

Módlmy się, aby wszyscy rodzice, którzy oplakują śmierć syna lub córki, znaleźli wsparcie we wspólnocie i uzyskali od Ducha Pocieszyciela pokój serca.

Grudzień

Za pielgrzymów nadziei

Módlmy się, aby ten Jubileusz umocnił nas w wierze, pomagając nam rozpoznać zmartwychwstałego Chrystusa w naszym życiu i przemienił nas w pielgrzymów chrześcijańskiej nadziei.

Spis treści

Błogosławieństwo JE Ks. Arcybiskupa Marka Jędraszewskiego dla Dzieci i Przewodników po Misyjnej Drodze Synodalnej.....	str. 3
List do Kapłanów	str. 4
Wprowadzenie	str. 5
Przygotowanie do Misyjnego Synodu Dzieci w Archidiecezji Krakowskiej	str. 7
Modlitwa Synodalna	str. 8
Konkursy	str. 9
Część Formacyjna	str. 10
1. Na wspólnej ścieżce synodalnej	str. 10
2. Wspólnota	str. 12
3. Świat uczuć	str. 20
4. Wprowadzenie w wiarę i duchowość	str. 24
5. Modlitwa	str. 29
Katecheza dla uczniów klas 0-IV	str. 32
Temat: „Misjonarka z domu” część 1	str. 32
Hymn Misyjnego Synodu Dzieci 2022	str. 36
Temat: „Misjonarka z domu” część 2	str. 36
Hymn Misyjnego Synodu Dzieci 2023	str. 40
Katecheza dla uczniów klas V-VIII	str. 41
Temat: „Bł. Maria Teresa Ledóchowska – Specjalistka od robienia wielkich rzeczy z niczego	str. 41
Regulamin Konkursu plastycznego	str. 45
Zgoda Rodzica na udział małoletniego w konkursie plastycznym ...str.	49
Regulamin Konkursu „Mam Talent”	str. 50
Zgoda Rodzica na udział małoletniego w konkursie „Mam Talent” ...str.	55
Regulamin Konkursu filmowego	str. 56
Zgoda Rodzica na udział małoletniego w konkursie filmowymstr.	61
Zgoda Rodzica na udział małoletniego w Wydarzeniustr.	62
Klauzula informacyjna Kurii Metropolitalnej w Krakowiestr.	63
Jubileusze	str. 64
50-lecia wyjazdu na Misje pierwszych Misjonarzy Fidei Donum z Archidiecezji Krakowskiejstr.	64

35-lecia obecności Sióstr Klawerianek w Wydziale Duszpasterstwa Misyjnego Kurii Metropolitalnej w Krakowie.....	str. 65
Kolędnicy Misyjni	str. 67
Błogosławieństwo JE Ks. Arcybiskupa Marka Jędraszewskiego dla Kolędników Misyjnych	str. 69
Wprowadzenie	str. 70
O sytuacji dzieci w Kolumbii	str. 71
Misjonarze „Itinerantes”	str. 73
Tabatinga i wąwóz marginesu społecznego	str. 75
Św. Piotr Klawer, jezuita-misjonarz wśród niewolników w Kartagenie w Kolumbii	str. 76
Katecheza Misyjna dla klas 1-3	str. 84
Temat: „Też mogę zostać Misjonarzem”	str. 84
Katecheza Misyjna dla klas 4-6	str. 87
Temat: Dzieło Kardynała Kozłowieckiego, misjonarza w Zambii	str. 87
Katecheza Misyjna dla klas 7-8	str. 92
Temat: Misje katolickie w Zambii	str. 92
Z Kolędą Misyjną w domu	str. 97
Liturgia w dniu rozesłania Kolędników Misyjnych	str. 98
Sprawozdania z kolędowania misyjnego	str. 100
Archidiecezjalne Spotkanie Kolędników Misyjnych	str. 105
Zgłoszenia udziału w spotkaniu Kolędników Misyjnych...	str. 105
Misyjne Warsztaty Katechetyczne	str. 106
Intencje Światowej Sieci Modlitwy na rok 2024	str. 107

